

AZİZ DULLAR

Ingrid Noll

CAN

Almanca aslından çeviren
OGÜN DUMAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI: roman

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Yayına hazırlayan
Şebnem Sunar

Dizgi
Serap Bertay

Düzelti
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
Eko Ofset

1. basım: 2004

ISBN 975-07-0408-8
© 2001 by Diogenes Verlag AG Zürich / Akcalı Telif Hakları Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (2003)

Ingrid Noll
AZİZ DULLAR

ROMAN

Almanca aslından çeviren
OĞÜN DUMAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Özgün adı
Selige Witwen

INGRID NOLL'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

AZİZ DULLAR / *roman*
ZEHİR DOLABI / *roman*
SOĞUKTUR AKŞAM RÜZGÂRI / *roman*

1935 yılında Şanghay'da doğan *Ingrid Noll*, Bonn'da Alman edebiyatı ile sanat tarihi öğrenimi gördü. 1959'da öğrenimini yarıda keserek bir doktorla evlendi. Ev kadınıyken önceleri mutlu sonla biten çocuk hikâyeleri kaleme alan Noll sonraları cinayet konusuna yöneldi. Daha ilk romanı *Der Hahn ist tot* ile hem yurtiçinde hem de yurtdışında dikkatleri çekti. *Die Häupter meiner Lieben* ile Glauser Ödülü'nü alan yazar *Zehir Dolabı*'ndan sonra Almanya'nın en iyi kadın polisiye yazarı seçildi. Romanlarında cinsi öğelerle kara mizahı, psikolojiyi ve derin bir hayat ve insan tecrübesini birleştiren ve Almanya'da yaşayan Noll'un üç çocuğu var. *Soğuktur Akşam Rüzgârı*'nın esin kaynağı, yazarın 95 yaşındaki annesi.

1

Genç vârisler hakkında hep aşağılayıcı biçimde konuşulduğunu duyarım. Oysa insanlar zengin bir adamın mirasına konmanın ne denli güç olduğunun farkında bile değildir. Cora daha yirminci yaşını doldurmadan bir milyonerle evlenmişti ve biz de adamı mümkün olan en kısa sürede mezara göndermek için tüm yeteneklerimizi seferber etmiştik. Cora'nın varlığının temelinde cesaret, yaratıcılık ve benim gibi kararlı ve onunla aynı ayarda bir arkadaşa sahip olmanın güveni yatar.

"Sen olmasan hiçbir şey başaramazdım," demişti nadiren yaşadığı minnet anlarından birinde. Aslında böyle büyük laflar etmesine gerek yoktu; çünkü kalkıştığımız birçok ortak suç bizi sıkı sıkıya birbirimize kenetlemişti. Aslında için için bu gizli alışkanlığımızın giderek bağımlılığa dönüşmesinden de çekinmiyor değildim.

Geçen haziran Floransa oldukça sıcaktı. Boğucu bir cumartesi günü yeni Ferrari'mizi denemek üzere kent dışına gitmeye karar verdik ve Cora'nın Floransa'daki evinden büyük bir keyifle yola çıktık. Anaç doğalı dostumuz ve kâhyamız Emilia, onun kekeme arkadaşı Mario ve küçük oğlum Béla da bizimleydi. Cora bizi otoyoldan, şarap ve zeytinyağı satın almayı, güzel bir ye-

mek yemeyi ve hava almayı düşündüğümüz ünlü *Gallo Nero* bölgesine götürdü.

Chianti bölgesindeki Castellina'da Rucola soslu *gnocchi*[1] ve kızarmış beç tavuğu ısmarladık. Akşamüstleri en sevdiğimiz lokanta epey hareketli olurdu; bu kez yan masada bir İngiliz'in kaza sonucu ani ölümü ve evinin acilen elden çıkarılışıyla ilgili ateşli bir tartışma yürütülüyordu. Giderek artan sayıda konuk konuşmaya katıldı. Genç bir teknisyen Cora'nın büyüsüne öylesine kapıldı ki, gururla, bahtsız İngiliz'in malikânesinin anahtarının kendinde olduğunu arkadaşımın kulağına fısıldadı. Masalsı anlatımı sayesinde ilgimizi çekmeyi başardıktan sonra, bizi gecenin bir vaktinde dik yollardan düşsel bir dağ manzarasının sadece ay ışığıyla aydınlanmış ıssızlığına götürdü. Cora'yla ikimiz boş evi görmek ve orada gecelemek üzere yola çıktığımızdan, Emilia ve Mario, Béla'yı da yanlarına alıp otomobille Floransa'ya geri dönmüşlerdi.

Kısa bir yolculuğun ardından otomatik bir kapı açıldı ve çakıl taşı döşenmiş bir bahçe yoluna girdik.

"Soylu bir yermiş," dedi Cora.

Karanlıkta hâlâ güneşin sıcaklığını taşıyan terasa adım attık, kurbağa ve çekirge korolarının eşlik ettiği üç bülbülün şakımasını heyecanla dinledik. Üzüm bağlarının olduğu dağlar gecenin soluk ışığında parıldıyor, fundalık ve çalılıklar arasındaki son ateşböcekleri uçuşuyor, hanımeliyle lavantanın tatlımsı kokusu havayı dolduruyordu. Dino havuzda yüzmeyi teklif etti ama önerisini geri çevirdik. Delikanlı yanımızda mayolarımızın olmadığını çok iyi biliyordu.

"Fiyatı nedir acaba?" diye soran Cora, başparmağıyla malikâneyi işaret etti. Delikanlının verdiği yanıt üzerine sigarasının külünü dalgın dalgın terasın parmaklığından aşağı silkti. Bana dönüp Almanca, "Bu kadar büyük bir mülk için bedava sayılır," dedi. "Nihayet bir havuzumuz olurdu, Maja. Yazın en sıcak aylarında Floransa'da kalmak vebayla eşdeğer. Baksana, son birkaç gündür kentte hava ne kadar da sıcak."

[1] [İt.] Bulgur, mısır, patates ve unla hazırlanan ve suda haşlanan İtalya'ya özgü garnitür. (Çev.)

Bereket versin ki, genç İtalyan onun söylediklerini anlamıyordu.

"İyi bir oğlan," dedi Cora. "Minnettarlığımızı göstermemiz için birimizin onunla yatmasını beklediğine eminim. Eğer bu yükü üzerimden alacak olursan..."

Dino bize iki konuk odası gösterdi. "Cora'yla ben çift kişilik yatakta yatabiliriz," diye önerdim. "Dino, bir iyilik yapıp bizi yarın erkenden otobüs durağına bırakır mısın?"

Bu arada onun elektrikçi olduğunu öğrenmiştik. Çift kişilik yatak fikrinden stratejik sebeplerle hoşlanmamıştı ama hayal kırıklığını belli etmedi. Kıza benzeyen suratı belli belirsiz asıldı; çocukken –daha o keçi sakalı çıkmadan önce– Barok dönemine ait resimlerdeki meleklere benzediğine eminim. En hoşuma giden yanı, sık ve uzun kirpikleriydi.

Yorgun olduğunu ve bizimle birlikte burada geceleyeceğini söyledi, ne de olsa yarın pazardı ve çalışması gerekmiyordu. Kahvaltıdan sonra malikâneyi bir de gün ışığında gösterebilir, ardından bizi Floransa'ya, kapımızın önüne kadar götürebilirdi. Bize iyi geceler diledi. Bu sözlerden ve Cora'yı öpüp bana da kaçamak şekilde sarıldıktan sonra yatak odalarından birinde kayboldu.

Onu başımızdan attıktan sonra Cora nihayet havuzun tadını çıkarmayı önerdi. Aydınlık bir gece olduğundan, bakımlı çimlerin üzerinde yolumuzu kolayca bulduk.

Ne yazık ki havuzun üzeri kapalıydı ve plastik kapakçıkları otomatik olarak toplayan mekanizmayı çalıştırmayı bilmiyorduk. Çırılçıplak halde ansızın bir el fenerinin ışığıyla aydınlatıldık. Dino bahçe lambalarını açmış ve bizi, Faunus'tan[1] korkan Nymphe'ler[2] gibi yerimizden sıçratmıştı. "Anahtarı sağa çevirmeniz gerekiyor," dedi kurnazca bir yardımseverlikle, sonra taşlardan örülü bir duvarın yanına gidip bir kapağı kaldırdı ve gizli anahtarı işaret etti.

Elektrik akımının büyülü gücü sayesinde havuzun örtüsü yavaşça, ses çıkarmadan ve bir konserve kapağı gibi düzgün bi-

[1] Eski Roma'da nitelikleri Yunan tanrısı Pan'la özdeşleştirilen kır tanrısı, zamanla yalnızca orman tanrısı olarak görülmeye başlandı. (Çev.)

[2] Roma ve Yunan mitolojisinde çoğu kez çıplak bir genç kız biçiminde gösterilen, doğanın çeşitli yönlerini kişileştiren tanrıça. (Çev.)

çimde açıldı, su ortaya çıktı. Sıcaklığı hoştu.

Üçümüz bir süre havuzda yüzdük. "Azgınlıktan patlamadan önce," dedi Cora, "şuna ufak bir ders versek iyi olacak!"

Bu hoş oğlanı acı çekerken görmeyi istemiyordum, zaten Cora'nın aklındakinin ne olduğu hakkında da bir fikrim yoktu. Benim de yardımımla onu, ölüm korkusu duyana kadar suyun altında tutmayı planlıyor olabilirdi. "Bizi taciz etmeye bile kalkışmadı," dedim. "Ne demek *bizi*," diye iddia etti Cora, "*ben* bu onura eriştim bile."

"Burada ipini çekecek olursak, Pampa'da adımız çıkar," dedim.

Buna hak verdi. Yüzdükten sonra azgınlığı biraz yatışmış olan Dino'yu otoriter bir sesle yatağına gönderdi, o da uysalca boyun eğdi.

Uyandığımda saat henüz erkendi. Cora'yı orada bırakıp çift kişilik yataktan kalktım, külotumla tişörtümü giydim ve parmak uçlarında terasa çıktım. Manzara nefes kesiciydi. Cennet gibi, diye düşündüm, dünyanın en güzel köşesi, Toscana bölgesi ayaklarımın altındaydı. Uzaktaki yeşil dağlar, sabahın erken saatlerine özgü gri-mavi gök rengine karışıyordu. Bakışlarımı üzüm bağlarında ve girişlerini servilerin süslediği çiftliklerde gezdirdim; malikâne yüksekte olduğundan, hafif bir meltem havanın baharatlı kokusunu etrafa dağıtıyordu.

Üzerindeki çiyle parıldayan çimler, yalınayak dolaşmaya çağırıyordu beni. Gün ışığı yumuşacıktı; ancak doğmakta olan güneş sıcak bir günün bizi beklediğini muştuluyordu. Cora dün bu malikâneyi satın almaktan söz etmemiş miydi? Béla'yı güllerin mayhoş kokuları ve kelebekler arasında, harikalarla dolu bu bahçede tasasızca zıplarken düşledim.

Tek sorun havuzdu. Küçük oğlum nedeniyle havuzun örtüsünü, ancak suya birlikte gireceğimiz zaman kaldırabilirdim. Tedbirli davranıp onu bir yüzme kursuna yazdırmalı mıydım, yoksa bunun için henüz küçük müydü?

Acaba buranın eski sahibi hangi koşullar altında kaza geçirmişti? Bu denli sapa bir malikâne iki genç kadın için fazla tehlikeli değil miydi? Neyse ki yanımda Cora varken, ne ölümden

ne de şeytandan korkmama gerek vardı.

Birden ürperdim ve yeniden sıcak yatağa dönüp bir saat daha uyumaya karar verdim, saat daha yedi bile olmamıştı.

Yataktaki yerim doluydu. Cora'nın yanında, daha doğrusu üzerinde Dino yatıyordu, oraya çağrılmış mıydı, yoksa kendi iradesiyle mi gelmişti, bilmiyordum. Kesin olan, beni fark edemeyecek kadar meşgul olduklarıydı. Benzer durumlara alışkın olduğumdan tek kelime etmeden, yere kaymış bir battaniyeyi kaptım ve kışlık bahçedeki şezlonglardan birine kıvrıldım. Uykum kaçmıştı. Dışlandığımı hissediyordum. İçeride benimle eğleniyor olmalıydılar; çünkü adımı söylediklerini, ardından da neşeyle gülüştüklerini duyuyordum. Yoksa dış görünüşüm Cora'nın büyüleyici kıvrımlarıyla mı karşılaştırılıyordu?

Yanımda o varken erkeklerin bana dikkat bile etmemesine alışıktım. Zaten benim düz, açık kumral saçlarım onun kızıl aslan yelesiyle nasıl rekabet edebilirdi; hele ki gri gözlerim onun yeşil renkli gözleriyle? Beni sevenler dış görünüşüm için 'minyon ama şirin' deyişini kullanırken Cora 'rüyaların kadını' ya da 'soylu hatun' tamlamalarıyla değerlendirilirdi. Üstelik Cora daima göz kamaştırıcı renklerde giyinirdi: pembe, turuncu, sarı ya da türkuvaz ve siyah. Benim tarzımsa dondurma külahı benzetmesiyle alaya alınırdı çünkü karamela, vanilya ve tarçın renklerini severim. Büyük olasılıkla uzaktan asla fark edilmiyorumdur.

Bir ara Dino'nun otomobilinin çakıl taşı döşeli yolda harekete geçtiğini işittim. Cora zahmet edip yataktan kalkmış, şezlongumun önünde göstermelik gerinme ve esneme hareketleri yapıyordu: "Kızdın mı?"

"Romeo'n pes mi etti?"

"Bize adam gibi bir kahvaltı hazırlayacak. En azından öyle yapacağını söyledi," dedi.

Cora haklı çıkacaktı. Yaklaşık bir saat sonra Dino bize tuzsuz Toscana ekmeği kızarttı, bunu zeytinyağına batırıp sarmısakla ovdu, yanına da *espresso* hazırladı. Annesinin mutfağından *pecorino*[1] getirmiş, domatesle fesleğeniyse malikânenin bahçesinden toplamıştı.

[1] [İt.] Kuzu eti. (Çev.)

"Bakın kitaplıkta ne buldum," diye seslendi Cora kütüphaneden, ben iyi bir ev kadını gibi kirli kahve fincanlarını mutfağa taşırken. "*Decameron*! Giovanni Boccaccio da bundan 650 yıl önce bu manzara karşısında bizim duyduğumuza benzer bir hayranlık duymuş."

Deri kaplı, kenarları altın yaldızlı kitaptan bir süre okudu. Floransa'da baş gösteren ve bir grup genç soylunun pastoral bir taşra evine sığınmalarına neden olan veba salgını kısmından başladı. "*Bahçe yedi kız ve kavalyelerine öylesine bir sevinç vermişti ki, tek bir ağızdan mümkün olduğu takdirde dünyevi bir cennetin bu bahçeden başka bir şeye benzemeyeceği ve buraya eklenecek tek bir güzellik daha olmayacağı konusunda hemfikir oldular.*"

Onaylar biçimde başlarımızı salladık. Cora okumayı sürdürdü: "Decameron'daki villa *hafifçe tüksekte, alçak bir tepenin üzerinde yer alıyordu.* Boccaccio pekâlâ bu malikâneden söz ediyor olabilir..."

Dino'yla ben bundan kuşkuluyduk. Toscana bölgesinde alçak tepelerin üzerine kurulmuş evler neredeyse genelgeçer bir durumdu.

Nihayet Dino'nun eşliğinde mülkün tamamını gezdik. Üzeri kapalı üç garaj, her biri banyolu üç yatak odası, ayrı bir konuk evi –"Emilia ve Mario için," dedi Cora– ve tam donanımlı bir mutfak vardı. Malikânenin en çok hoşumuza giden yanı, kışlık bahçesiyle geniş bir manzara sunan terastı. Gezintinin sonunda kendimizi rahat hasır koltuklara bıraktık.

"Malikânenin anahtarlarını neden sana verdiler?" diye sordum Dino'ya.

Anlattığına göre büyükbabası malikânenin bahçıvanıymış ve bu cazip işi, teknik donanımları denetlemesi kaydıyla tek torununa bırakmıştı. Dino, giriş kapısıyla ilgilenmek dışında, masaj püskürtücülü, otomatik örtülü, dalga makineli havuzun bakımından da sorumluydu. Sayısız kanal alan televizyonu gururla gösterdi bize. Malikânenin sahibi olan İngiliz'in, elektronik cihazlara olan düşkünlüğü dışında herhangi bir kaçıklığı yokmuş. "Bir defasında bilgisayarının arızalanması onu çaresizlikten çıl-

gına çevirmişti; çünkü çok sevdiği bu oyuncağı karşısında saatler geçirirdi. Elektrik hatları döşememe rağmen bilgisayarlar hakkında hiçbir fikrim olmadığını ona baştan söylemiştim. Yakınlarda çok sayıda bilgisayarcı olsa da, cihazın onarımı için özel olarak Milano'dan bir uzman geldi. Ne yazık ki İngiliz'in ölümünden sonra *commissario*[1] bilgisayara el koydu; belki de cihazın sabit diskinde ya da elektronik posta kutusunda önemli ipuçları bulacağına inanıyordur," dedi Dino.

"İpucundan kastın ne? İngiliz kaç yaşındaydı? Ailesi var mıydı? En önemlisi, nasıl öldü?" diye sordu Cora.

Ellili yaşlarının başında bir adamdı, diye yanıtladı Dino. Ailesi olmamasına karşın, sık sık onu ziyaret eden bir hayat arkadaşı vardı.

Köyde İngiliz'den *il barone*[2] diye söz ediliyormuş. Emrinde çalışanların ücretleri, garson bahşişleri konusunda eliaçık biri olarak ün yapmış. Bunun dışında *il barone* hayal gücüne sahip, okumuş, sanat düşkünü, aynı zamanda da sporcu biri olarak tanınırmış ve düzenli olarak her sabah ve akşam havuzda yüzermiş. Bu nedenle onu tanıyanlar ölümüne bir türlü anlam veremiyormuş. Dino'nun büyükbabası bir sabah özel bir elektrikli süpürgeyle havuzun dibini temizlemek üzere otomatik havuz örtüsünü açınca, İngiliz'in cesedini suda yüzer bulmuştu.

"Örtüyü kendisi üzerine kapatmış olamaz," dedim hemen. "Sudan çıkmadan anahtarı çevirmek mümkün değil!"

Dino gülümsedi. "Akıllı kız. Polis de bunu fark etti. Ne yazık ki kasabada kimse Sienalı *commissario*'nun şimdiye dek ne bulduğunu bilmiyor, çünkü basın konu hakkında bilgilendirilmiyor. Polisler ecza dolabını boşalttı ve içinden çıkan her şeyi yanlarında götürdü; şimdi de otopsi sırasında ölünün kanında eser miktarda uyku ilacı bulunduğu söylentisi dolaşıyor ortalıkta. Buna göre *il barone* sakinleştiricinin etkisi altında yüzerken bilincini yitirmiş, başka biri de karanlıkta suyun içinde çaresiz bir insanın yüzdüğünü fark etmeden otomatik örtüyü çalıştırmış olabilir. Bu nedenle öncelikli olarak bir kazadan söz ediliyor."

"Bunun cinayet olduğu aşikâr," dedi Cora kesin bir tonla.

---

[1] [İt.] Komiser. (Çev.)
[2] [İt.] Baron. (Çev.)

Dino başıyla onayladı. "Kasabadaki birçok insan da böyle düşünüyor. Asıl merak edilen, bu ikinci kişinin kim olabileceği. İngiliz'in vârisi olan yeğeninin mülkü bir an önce elden çıkarmak istemesi, kuşku uyandırıyor. Ancak adamın o sırada başka bir yerde olduğu çok açık. Öte yandan cinayet işlenen evlerin üzerinde bir lanet vardır, adamın bir an önce evden kurtulmak istemesi son derece anlaşılır!"

"Bu lanet, tonlar ağırlığında olmalı," dedi Cora düşüncelere dalmış halde, "ve lanetin büyüsü, ancak kuzeyden gelen iki kadının bir karşı büyü hazırlamasıyla çözülebilir."

Dino gülerek iki cadının da aynı işi görebileceğini söyledi ve Cora'nın böylesi bir planı düşünmeye kalkacak parayı nereden bulduğunu sordu.

"Bunu sana açıklayabilirim," dedi Cora. "İşin sırrı disiplinde. Sabah erkenden kalkacak, sıkı çalışacaksın, *no sex, no drugs*[1], bayat ekmekleri ve ataşları asla çöpe atmayacaksın! Bir de bakmışsın ki milyonersin. Elbette liret milyoneri değil!"

Cora açgözlü bakışlarını uzaklarda gezdirdi. "Komşu arazilerin sınırları nerede?"

Yan yana dikilmiş iki servinin bir *fattoria*'nın, yani bir üzüm bağının ya da çiftliğin bir köşesini imlediğini öğrendik.

Cora bir kroki çizdi ve sivrisinekler tarafından ısırılmış göğüs dekoltesini kurşunkalemle kazırcasına kaşırken Dino'yu şehvetli gözlerle süzdü.

Onu Emilia'dan öğrendiğim bir atasözüyle kızdırdım: "Körle yatan şaşı kalkar."

Cora bana öfkeli bir bakış attığında, onu yemiyle baş başa bıraktım ve kütüphaneyi daha yakından incelemek üzere içeri girdim.

Kütüphanede İtalyan sanat eseri ciltleri ve İngiliz klasiklerinin yanı sıra polisiye romanlar ve geniş bir CD seçkisi vardı. Monteverdi'nin *madrigal*'lerine[2] birkaç farklı yorumda rastlamak mümkündü. Müzik setinde bir CD vardı, *play* tuşuna

[1] [İng.] Seks yok, uyuşturucu yok. (Çev.)

[2] Kökleri 14. yüzyıl İtalya'sına uzanan çoksesli vokal besteleri. Temaları genellikle aşk öykülerine dayanır. (Çev.)

bastım. Hüzünle Rönesans dönemine ait bol süslemeli müziğe, Amor'un tüylü okuyla bir kuşun uçuşuna eşlik eden iki harikulade sese kulak verdim: *Addio, Florida bela.*[1] Kitapçıktaki Almanca metinden bunun, iki sevgilinin gündoğumundaki hüzünlü ayrılık şarkıları olduğunu anladım.

Belki de eksikliğini duyduğum şeyler Cora'nın ilişkisi yüzünden su yüzüne çıktığından, ansızın ağlamaya başladım. Oğlumun babası Schwarzwaldlı doğasever Jonas'la beş yıl önce yine Toscana'da tanışmıştım; belki de beni bu denli duygusallaştıran, yine bu çevrede bulunmaktı. Onu kuşkusuz sevmiştim, insan on yedisinde ne kadar sevebilirse. Evliliğimizin gündelik yaşamın sıkıntıları yüzünden başarısız olması üzücüydü; ne kadar da eksikliğini hissediyorum okşanmanın.

Cora evde beni arayıp buldu ve bana sarıldı. "Ne oldu? Benim yakışıklı Kerubi'mi[2] arzulamadığını sanıyordum – yoksa niyetin şaşı kalkmak mı?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim.

Pazartesiye kadar malikânede kalmaya karar verdik. Cora taşınmazla ilgili ayrıntılar hakkında emlakçıdan bilgi almak için Siena'ya gitmek istiyordu. Cep telefonundan Emilia'ya haber verdi. Sonra resim defterini çıkardı ve Dino ona bir saat modellik yaptı. Akşam Castellina'da yemeğe gitmeden önce günün kalan kısmını havuzda geçirdik.

Meydanı, kilisesi ve surları olan bu küçük kasaba, Arbia, Elsa ve Pesa ırmaklarının vadilerinin ortasındaki bir tepenin üzerindeydi. Sıra *zuppa inglese*'ye[3] geldiğinde yeniden İngiliz'in ölümü konusuna döndük. "Yeğeni adamın ölümünden hemen sonra mı gelip satış talimatını verdi?" diye sordum.

"Elbette," dedi Dino. "Sevimsiz bir tip. Gerçi malikâneyi kurumuş bir bahçeyle satmak daha zor olacağından, büyükbabama ödeme yapmayı sürdürüyor; ama telefonu hemen kestirip Lucia'yı işten çıkardı."

"Kimi?"

---

[1] [İt.] Elveda, güzel çiçek. (Çev.)

[2] Tevrat'ta geçen ve cenneti koruyan insan suretli güzel melek. (Çev.)

[3] [İt.] İngiliz çorbası. (Çev.)

"Kâhyayı. Yoksa sizler *il barone* yemeğini kendi mi hazırlıyor sanıyordunuz?"

Dino Cora'ya kuşkuyla baktı. Cora gerçekten de söylediği kadar zenginse, milyonerlerin alışkanlıkları hakkında fikir sahibi olması gerekmez miydi?

"Devam et," diye sıkıştırdım. "Demek yeğeni kendini buralarda sevdirmeyi pek başaramadı! Hayattayken amcasını ziyaret eder miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bu arada koleksiyonu da hemen paketletip yanında İngiltere'ye götürdü. Eminim duygusallığından değil, onu bir an önce satmak için."

"Hangi koleksiyonu?" diye sorduk bir ağızdan.

Dino kötü gözlem gücümüzü ayıplarcasına başını iki yana salladı. "Zeki görünmeye çalışıyorsunuz ama görüyorum ki boş vitrinler dikkatinizi bile çekmemiş! Lucia bu kadar boş görünmemeleri için içlerine birkaç kuş yuvası yerleştirdi. Hazinelerini görememeniz ne yazık! Tıpkı müzedeki gibi!"

İlgim uyanmıştı bile. *Il barone* giderek daha çok sempatimi topluyordu. "Neler topluyordu?" diye sordum.

Dino ilk kez beni tartarcasına süzdü ve derin bir soluk aldı: "Oyuncak bebekler! Fransa'dan eski, değerli, çoğunlukla porselen başlı bebekler. Ama sadece oğlan bebekler, aralarında bir tane bile kız bebek yoktu! Minik denizci giysilerini yıkamak, yüzlerini kulak temizleme çubuklarıyla temizlemek Lucia'nın çok vaktini alsa da bunu severek yapıyordu. Aslında böyle bir koleksiyonun sadece bir kadının hoşuna gitmesi gerekir, erkekler silah, para, pipo falan toplar..."

"Ve pul koleksiyonu yaparlar," diye tamamladı Cora.

"Bir defasında arkadaşlarından biri ona şaka yapmak için," diye anlatmayı sürdürdü Dino, "oğlan bebeklerin arasına bir kız bebek yerleştirdi. Şu modernlerden, memeli falan. *Il barone* bu *Barbie*'yi kesinlikle eğlenceli bulmadı. Lucia olan biteni anlattığında gülmekten neredeyse çatlıyordum."

İlerleyen saatlerde yapılan imalar nedeniyle çift kişilik yatağa, kızıl saçlı arkadaşımın yanına yatmaya yeltenmedim bile ve konuk odalarından birine yerleştim.

Pazartesi sabahı bize göre oldukça erken bir saatte kalkmak zorunda kalsak da, Siena yolculuğu keyifli geçti. Dino fazla kullanılmayan yolları kullanıp bizi ormanın içinden, tarlalardan geçirdi; henüz günün erken saatleri olmasına karşın, çiftçiler saman kaldırmaya ve ayrıkotlarını temizlemek üzere traktörleriyle üzüm sıralarının arasında gezmeye başlamıştı bile.

Sonra bizi kentin kapılarından birinde bırakıp uzaklaştı. Emlakçıyı aramak için henüz çok erkendi ve Campo'da kahvaltı yapacak olmaktan son derece memnunduk. *Cappuccino* ve kornet eşliğinde, heyecanla lise bitirme sınavımızdan önce, tam da bu meydanda yakışıklı oğlanlarla flört etmeyi öğrendiğimiz yaz hakkında konuşmaya başlamıştık ki, el arabasıyla yaklaşan bir kadın bizi anılarımızdan ayırdı.

"Yere atılan izmaritlerin ona ne kadar zahmet verdiğine bir bak," dedim biraz da suçluluk duyarak; çünkü biz de her defasında çöp kutusu arama zahmetine girmiyorduk.

"Jonas'la birlikte Schwarzwald'da kalmalıydın," dedi Cora saldırgan bir tavırla ve kendine bir sigara yaktı. "Gel, bir an önce otobüs garına gidip dönüş biletlerimizi alsak iyi olur."

Daha yerimizden yeni kalkmıştık ki, hava ansızın kararda.

"Haydi, katedrale!" diye seslendi Cora.

Bastıran yağmur kilisenin çatısına çarparken, en sevdiğim şeyi yapıp muhteşem döşemeyi adım adım arşınlayabilirdim. Siyah, beyaz ve kızıl kahve renkte mermer baklavalarla hazırlanmış bir mozaik özellikle hoşuma gitmişti; zevkten kendimden geçmiş halde eski görsel yanılsamalara bıraktım kendimi: mozaiklerden meydana gelen ve hem aşağı iniyormuş hem de yukarı çıkıyormuş gibi görünen basamaklar. Cora kilise sıralarından birine oturup gerindi. Nihayet yeniden açık havaya çıktığımızda yağmur yağmaya devam ediyordu, taksiler sanki yer yarılmış içine girmişti; ama uçarcasına yetişen bir tüccar elinde, insanın çıplak bacaklarına yapışan ama görevlerini kesinlikle yerine getiren renkli naylon yağmurluklarla hazır ve nazırdı. Tıpkı bizim gibi turistler de bu pembe, açık mavi ve yeşilimsi renkli kozalara sarındılar.

Emlakçı mimari planları önümüze koydu. Malikâne daha

on yıl önce Toscana'nın katı inşaat yasaları uyarınca yenilenmiş ve genişletilmişti. Binanın dış cephesinde görülen geleneksel mimarinin hiçbir ayrıntısı değiştirilmemiş olsa da, içi yıkılmış, modernleştirilmiş, en kaliteli yapı malzemeleri ve en pahalı donanımlarla yeniden inşa edilmişti. "Ciddi olarak ilgileniyorsanız, hemen harekete geçin, derim," diye önerdi emlakçı. "Böylesi geniş arazi üzerine kurulu bir malikâne bu fiyata göz açıp kapayana kadar satılır. Sizin dışınızda evle ilgilenen başka müşteriler de var; örneğin Bolognalı bir sanayici ile Romalı bir estetik cerrah."

Cora fiyatı biraz daha düşürmeye uğraştı. Sözde Castellina'da bu evin üzerinde bir lanet olduğu konuşuluyormuş, bu da fiyatı hissedilir şekilde düşürebilirmiş.

Emlakçı gülümsedi: "Batıl inançlara kulak asacak bir kadına benzemiyorsunuz."

"Hayır," dedi Cora samimi şekilde gülümseyerek. "Gerçek bir insan sarrafısınız! Ama yeterli personel bulmakta zorluk çekileceğini düşünüyorum. Yerel ahalinin bu cinayet mahallinden, şeytanın kutsanmış sudan kaçması gibi uzak duracaklarına eminim."

Emlakçı darılmış gibi yaptı: "Rica ediyorum. Biz Toscanalılar orman kaçkınları değil, birkaç yüzyıl önce aydınlanmış, modern insanlarız!"

Hemen devreye girdim ve ortamı yumuşatmak için biz Cermenlerin Rönesans döneminde mağara ressamlığına daha yeni başladığımızı söyledim.

Cora kopyalanmış ozalit ve belgeleri hasır çantamıza tıkıştırıp mümkün olan en kısa sürede bankasıyla konuşacağı sözünü verdi.

Emlakçı meraklı bir ilgiyle peşinden baktı. Büyük olasılıkla bu kadar parayı nereden bulduğunu düşünüyordu.

"Buranın insanları ne kadar da alıngan," dedi Cora dışarıda. "Biz de bu kadar hassas mıyız?"

"Elbette," dedim. "Birisi kalkıp Almanları katil halk olarak ansa, sen nasıl tepki verirdin?"

"Büyük terbiyesizlik!" diye atıldı Cora. "Siyasi açıdan yanlış, ırkçı ve özellikle kadın düşmanı bir tavır. Doğrusu *katil*

kadın ve erkeklerden oluşan halk olmalı!"

Birbirimize bakıp aynı anda gülmeye başladık.

Her ne kadar Cora taşradaki malikâneye âşık olduysa da, herhangi bir bağlayıcı açıklama yapmadı ya da bir sözleşme imzalamadı. Yatırım danışmanıyla yaptığı görüşme sonrasında satın alma konusunda baştaki kadar da hevesli değildi.

"Ne dersin, Maja?" diye sordu kahvaltı sırasında. "Tüm parayı tek bir projeye yatırmak akıllıca mı? Kendimi biraz sıkarak malikâneyi alabilirim. Ama her şeyi tek bir at üzerine oynamak mantıklı mı?"

"Sahip olduğun bir şeyi istersen kolayca satabilirsin," dedim. "Gün gelir Arjantin'deki bir *hacienda*[1] ya da Mekong deltasında bir domuz çiftliği ilgini çekerse, İtalya'ya elveda dersin!"

"Arjantin! Mekong! Toscana! Kimse bana fikrimi sormuyor," diye araya girdi elinde taze kahveyle bize katılan Emilia. "*Benim* orada yaşamayı isteyip istemeyeceğimi bilmiyorsunuz bile! O dağın başında taze istiridye bulmak mümkün mü acaba?"

"Gözlerim yaşaracak!" dedi Cora. "Dünyanın en güzel yerinde bir ev satın almak istiyorsun; ama Emilia buranın yeterince soylu olup olmadığını sorguluyor."

"Saçma!" diye karşı çıktı Emilia. "Sürekli lafı çeviriyorsun. Artık eskisi kadar genç değilim, evi tertipli tutmak için kendimi paralayamam."

"Temizlikçi kadın ayarlandı bile," diye iddia etti Cora cesaretle ve bana baktı.

Bu durumda ben de heyecanıma yenik düştüm.

Cora'nın işin artısını eksisini düşünmesinin bir haftaya yayılmasında belki benim ve Emilia'nın da etkisi olmuştu. Nihayet olumlu bir yanıt vermek üzere Siena'yı aradı.

"Üzgünüm," dedi emlakçı. "Mülkü daha on dakika önce sattım."

Cora dehşete kapılmıştı. "Neden? Kime? Niçin?" diye kekeledi.

[1] [İsp.] İspanyol sömürgesi sırasında Latin Amerika'daki büyük hayvan çiftlikleri. (Çev.)

Emlakçıdan Amerikalı bir kadının fiyatı kendi inisiyatifiyle yüzde beş oranında artırdığını, dolayısıyla diğer taliplere bir kez daha sorulmasına gerek kalmadan malikâneyi satın alma hakkını kazandığını öğrendi.

"Yapacak bir şey yok," dedim rahatlamış halde.

Ama Cora'nın canı uzun süredir olmadığı kadar sıkılmıştı. "Hep ikinizin suçu!" diye bağırdı. "Emlakçı fazla oyalanmamam gerektiğini söylemişti; ama siz ikiniz aklımı karıştırdınız! Sen zaten aldığını satma meraklısısın – insan, alım satımlarda bir ton para kaybeder! Emilia da Castellina pazarında Floransa'dakilerle aynı tazelikte istiridye bulup bulamama derdine düştü! İşin en aptalca kısmı da evimin daha on dakika önce satılmış olması! Neden beni daha erken uyandırmadın, Emilia! Şimdi hayatımın düşü buhar olup uçtu gitti!"

Gerçi hayal kırıklığına uğramış Cora için üzülüyordum; ama her şey illa ki hazır biçimde kucağına mı düşmeliydi? Ben kendi adıma böyle bir şeyi aklıma bile getirme lüksüne sahip değildim. Toscana'da bir malikâne benim için ancak bir hayal olabilirdi. İtalya'yı ziyaret eden Almanlar için turist rehberliği işimi yitirdiğimden bu yana harçlığımı bile denkleştiremiyordum.

Cora kendini, alışveriş aşkıyla ikimize de tepeden tırnağa yeni giysiler satın aldığı pahalı bir butiği ziyaret ederek avuttu. Giysileri denerken aklına heykeltıraşlık kursuna gitme fikri düştü. Onu buna teşvik eden de, vücuda sıkıca yapışan bir giysi içinde, terzi kadının teyelleme işini bitirmesi için bir taburenin üzerinde benim durmam olmuştu.

Alışverişten dönmemizle bir yaz fırtınası koptu. Emilia, Béla'yı pencerenin önündeki pervaza oturttu ve birlikte yağmurun terasa düşüşünü izlediler. Oğlum sayısız yağmur damlasının birer inci gibi süslediği büyük bir örümcek ağı gördü.

"Dünyanın en güzel giysileri bile doğayla aşık atamaz," diye sızlandı Cora.

Toscana'daki evi unutmuştum bile; ama arkadaşımın hiçbir yenilgiye boyun eğmediği aklımdan tamamen çıkmıştı.

2

Cora işe, kilden küçük modeller yapmakla başladı, mermere el atmaya ancak sonraları cesaret edecekti. Huzursuz ve gergindi, bu yüzden yaptıkları başarılı olamadı. Haftada en az bir kez denize gitsek ya da yakınlarda bir bölgeyi keşfetsek de, bunu yüzünde acı bir ifadeyle yapıyordu – ta ki günün birinde ülkesinden söz edene kadar.

Birdenbire kötü bir hisse kapıldım. Cora'nın söylediğine göre büyükannesinin durumu kötüymüş; seksen yaşını geçkin biri için ölümcül olabilecek zatürreeye tutulmuş. Ardına gizlendiği açıklama: "Senin dışında," kısa bir ara, "...sevdiğim tek insan o," olmuştu. Hemen yola koyulmamız gerekiyormuş, bu belki de onu son ziyareti olabilirmiş.

Neden *birlikte* gitmemiz gerekiyor, diye sordum. Söz konusu olan o*nun* büyükannesiydi, Tanrı'ya şükür benim hiçbir akrabam hayatta değildi.

"Onun son dileğini yerine getirmek istiyorum," dedi Cora.

Yarı merak, yarı temkinle bu konudaki düşüncelerini dinledim.

"Büyükannemin üç çocuğu ve altı torunu var. Bir düşün Maja, insan ömrünün son günlerinde ne görmek ister? Elbette torununun çocuğunu."

Dehşete kapılmıştım. Cora yaşlı bir kadının rızası uğruna

tüm prensiplerini bir kenara bırakıp hamile mi kalmak niyetindeydi? Dino'yu da sırf bu amaç uğruna mı kullanmıştı?

Ama Cora düşüncelerimi anlamış olacak ki, başını ayıplar şekilde iki yana salladı: "Yanılıyorsun."

Birden ne yapmak istediğini anladım: Béla, torunun çocuğu rolüne soyunacaktı! Küçük oğlum ölüm döşeğindeki bir kadına, Yakub'un İshak'a[1] yapıldığı gibi yutturulacaktı!

"Onu dört yaşında bir çocuğun olduğuna nasıl inandıracaksın?" diye sordum. "Henüz bunamadı, değil mi?"

Cora yolda uygun bir çözüm bulacağımızı söyledi. Önümüzdeki uzun yolculuk karabasanlar görmeme neden oluyordu. Gerçi Béla bu büyük büyükanneden söz edildiğini duymamıştı ama, onun yaşındayken dünya sürprizlerle doluydu; seyahatimizin sebebini karşı çıkmadan dinledi. "Büyük büyükanne babamın yanında yaşıyor," dedi umutla. Schwarzwald'da gerçekten de bir büyük büyükannesi olduğunu ne yazık ki fazla geç anımsadım.

Böylece hayatımızı değiştirecek olan yolculuğa çıkmış olduk.

Sonradan ortaya çıktı ki, Charlotte Schwab'ın mirasından bu kadar çabuk kurtulmaya niyeti yoktu. Darmstadt'ta bize kapıyı, yüzünde meleklerinkine benzer bir gülümsemeyle büyükannenin neredeyse tamamen iyileştiğini söyleyen genç bir adam açtı. Gerektiğinde yaşlı kadının bakımını yüklü bir ödeme karşılığı kabul ettiği için örnek bir evlat olarak tanıtılmış olan Cora'nın kuzeniydi bu.

"Dinle Felix," dedi Cora tehditkâr bir sesle. "Bu çocuğu oğlum olarak tanıtacağım. Sakın ola..."

İhtiyatlı davranıp giydiğimiz, bronz tenimize yakışan siyah yas giysileri ve ölçülü adımlarla içeri girdik. Cora'nın büyükannesi, üzerinde yeşil renkte bir eşofmanla pencerenin önüne oturmuş, elindeki büyüteç yardımıyla mektup okuyor, bir taraftan da üzerine bir bez bebek yerleştirilmiş sallanan koltuğu ayağıyla sallıyordu. Televizyonun sesi iyice kısılmıştı.

[1] İncil'den. (Çev.)

Yaşlı kadın torununu içtenlikle selamladı, bana da elini uzatıp tahminde bulundu: "Sanırım bu Maja olmalı! Çocuğunuzu da getirmeniz ne kadar güzel!"

"Hayır büyükanne, bu benim oğlum," dedi Cora törensel bir edayla. "Gerçeği nihayet açıklamanın zamanı geldi diye düşündüm."

Önceden uyarılmış olmasına rağmen Felix, at kişnemesine benzer bir kahkaha koyuverdi. Büyükannenin de ona katılmasıyla ben de onlara eşlik ettim. Béla uzun süreli durgunluğun ardından gelen bu hareketle canlandı, haylazca evde dolaşmaya başladı, Saksonya işi bir tabağı yere devirdi, İtalyanca ile Almanca karışımı bir dilde, sallanan koltukta oturan bez bebekle konuşmaya koyuldu. Ölesiye yorulmuş halde ağlamaya başlamadan önce bir sürü maskaralık yapacağını biliyordum. Cora sinirlendi.

Akıldan çıkmayacak bu gün boyunca Felix'i daha yakından tanıma olanağım oldu. Etkileyici hizmet aşkıyla büyükannesinin kalbini çalmıştı. Cora'ya da iltifatlar yağdırdı, yorgun Béla'yı kanepeye yatırdı, çay hazırladı, şarap açtı ve ara ara bana, onu sevimli mi, yoksa fazla uslu mu bulsam bilemediğim sıcak bakışlar attı.

"Annenlerde mi, yoksa Regine'de mi geceleyeceksiniz?" diye sordu büyükanne. "En fazla bir kişilik yerim var."

Cora ne Heidelberg'deki anne babasında ne de teyzesinde kalmak istediğinden, yüzünü buruşturdu.

"Sömestr tatilinde bizim ortak evimizde boş yer olur," dedi Felix. "İki ev arkadaşımız gitti, yatakları boş duruyor. Ufaklık için de küçük bir yuva kurarız."

Cora tekliften memnun kalmıştı; benim fikrimiyse kimse sormuyordu.

Büyükanne kaşlarını kaldırdı, önce iki torununa, sonra bana baktı ama tek sözcük etmedi.

Vedalaşmadan önce bize bayat kurabiye ve mum ışığında masal saati teklif etti. "Bir varmış bir yokmuş..." diye anlatmaya başladığında, alelacele kaçtık.

Kuzeninin otomobilini izlerken Cora, onun bizi duymadığından emin olarak, "Büyükannem bu toy oğlanla aramda bir şeyler olmasını umuyor," dedi. "Ama bunu benim için değil, sadece kendisi için istiyor; çünkü Felix'i dünyadaki her şeyden fazla sever."

Yaşlı kadını savunmaya girişmiştim ki, Cora bana güldü. *Durulmak* da ne demekti! Söylediğine bakılırsa, büyükanne birkaç günde bir yaşlılar yurdundaki en yaşlı adam olan sevgilisini ziyaret ediyordu. "Bu durumda söylenecek tek şey, *yaş yetmiş, iş bitmemiş* olmalı."

Ortak eve geldiğimizde Felix bir kez daha ne kadar faydalı olduğunu kanıtladı, kısa sürede sıcak bir tas yemek çıkarmak üzere hemen mutfak dolabında keşfe çıktı. Hamur işinin daha iyisine alışkın olsak da, yaptığı makarnayı yemekte bir sakınca görmedik. Bir süre sonra yorgun olduğu kadar zayıf bir öğrenci olan Andy çıkageldi, fazla konuşmadan iki tabak yemek yedi ve yeniden ortadan kayboldu. Béla evin köpeğine ait kirli bir koyun postunun üzerinde uykuya dalmıştı bile, Cora da gece yarısına doğru Felix'ten kendisine uyuyacak bir yer ayarlamasını istedi. Felix bize iki oda gösterdi. Birinde çift kişilik bir yatak vardı, diğerindeyse sadece bir şilte. Çocuğumu iki kişilik yatağa taşıdım, yanına uzandım. Cora ile Felix'in nerede, ne zaman ve nasıl yatıp uyuyacakları umurumda bile değildi.

Ertesi sabah geç saatte uyanıp mahmur gözlerle oğlumu aradım. Béla, Felix'le birlikte kahvaltı masasındaydı. Mısır gevreğiyle süt dolu tabağını kaşıkla döverken, masanın altına konuşlanmış, tüyleri tiftiklenmiş köpek gökten yağan ganimeti yerden yalamakla meşguldü. Felix, az önce kendisinin içtiği kakao kutusunu bana uzattı. Geri çevirip oğlumun yanına oturdum.

"Köpek senin mi?" diye sordum. Onun evde kalanlardan birine ait olduğunu öğrendim.

"Max, karantina zorunluluğu gevşetilmiş olsa da, köpeği yanında İrlanda'ya götürmek istemedi. Zilli de şu sıralar tatilde, yoksa mutfağımız daha şenlikli olurdu."

Her ne kadar İtalya'da kahvaltı alışkanlığımı büyük oranda yitirmiş olsam da, Emilia bize her sabah yataktan çıkar çıkmaz içmemiz için birer *espresso* pişirirdi. Kahve bulmak için mutfakta etrafıma bakındım, Felix hemen ayağa fırlayıp bir rafa baktı ve gerçekten de bir kavanoz hazır kahve buldu.

Cora mutfağa geldiğinde tek laf etmeden fincanımı elimden aldı, kahveyi bir dikişte bitirdi, sonra da maden suyuna sarıldı. Vücudunun sıvı dengesini biraz olsun sağladıktan sonra, kuşku uyandırıcı bir sıcaklıkla konuşmaya başladı: "Dün gece Felix'in Toscana'ya hiç gitmediğini fark ettik. Hazır şimdi tatili de varken..."

Benden izin mi isteniyordu? Kısa şekilde başımla onayladım, itiraz etmek için ne sebebim olabilirdi ki?

"İşin sıkıntılı yanı büyükannem," dedi Cora. "Maalesef teyzem yıllık iznini alıp Bali'ye gitmiş."

Bende jeton hâlâ düşmemişti. Cora'nın büyükannesinden, teyzesinden bana ne?

"Zaten birinin köpeğe de bakması gerekiyor," diye devam etti Cora.

Olacakları sezinlememe rağmen bir şey söylemedim.

"Eminim Maja bize bir iyilik yapar," dedi Cora Felix'e dönüp, "ve birkaç günlüğüne senin yerine bakar. Bu Béla için de harika bir macera olacaktır."

Felix karşı çıktı, bunu benden isteyemeyeceklerini söyledi.

"Hepi topu birkaç gün için," diye ısrar etti Cora Felix'e gülümseyerek. "Sonra seni Darmstadt'a geri getirir, Maja ile Béla'yı alırım."

Aniden ikisi de bunu benden isteyebileceklerinde karar kılıverdi. Max'ın otomobili emrimde olacaktı. İstersem her gün köpek ve çocuğumla kırlara çıkabilir, öğleden sonraları büyükanneye bir uğrayıp yemesi için ona biraz yemek hazırlayabilirdim...

"Evine temizliğe gelen biri var mı?" diye sordum.

Elbette yoktu. Ne de olsa yaşlı kadın, Béla gibi kumda oynamadığından, ardında temizlenecek fazla bir şey bırakmıyordu. Zaten evinde yabancıların dolaşmasından hoşlanan biri de değildi.

Başıma iş almıştım.

İki saat sonra Felix valizini alelacele toplamış, büyükannesiyle telefonda vedalaşmış, bana yedek tuvalet kâğıdı rulolarının, köpek mamasının bulunduğu yeri göstermiş ve Cora'yla birlikte otomobile atlamıştı.

Kim kendi rızası dışında kararlar alınmasından memnun kalabilir ki? Kendimi karabiber adasına atılmış bir mahkûm gibi hissediyordum. Hoşnutsuzlukla valizimi boşaltıp gün ışığında dün geceki kadar çekici görünmeyen yatağın yüzünü değiştirdim. Béla, isimsiz itle dostluk kurmuştu bile. Emilia'nın köpeği Pippo'yla birlikte büyüdüğünden, yumuk ellerini yabancı bir dört ayaklının yutağına sokmaktan çekinmiyordu.

İşe bu yabancı evi keşfe çıkmakla başladım. Anlaşılan, evde yaşayan herkesin kendine ait bir odası vardı; mutfak ve banyo ortak kullanılan alanlardı. Felix dairenin sokağa bakan tarafında, çok sayıdaki su musluğuna bakılırsa, eskiden kuaför olan odada kalıyordu. Yine kuaför zamanından kalma vitrini, ilginç ve dekoratif bulduğu ıvır zıvırla doldurmuştu: Örneğin boş bir kuş kafesi, Biedermeier[1] dönemine ait bir kadın korsesi gibi. Ne oldum budalası sanatçılara karşı her zaman önyargılı olagelmişimdir.

Elektroteknik eğitimi gören Max'ın odasını, içeride duran profesyonel tezgâhtan tanımak mümkündü; uyuduğum mekânınsa bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu. Odalar içinde en kirli olanı da buydu.

Bir yandaki odada Andy yatağa uzanmıştı. Bunu hiç beklemiyordum. "Şey..." diye kekeledim. "Çamaşır makinesi nerede acaba?"

Oğlan saatine baktı. Onu uyandırmamın iyi olduğunu, az sonra vardiyasının başladığını söyledi. Tatillerde –bunun dışında diğer boş zamanlarında da– taksi şoförlüğü yapıyormuş. "Herkes Felix kadar şanslı olmuyor. Ayda bir gün büyükannesinde elektrik süpürgesini çalıştırıyor, hatta daha da iyisi, bu işi

[1] [Alm.] 1850'ye doğru, Almanya ve Avusturya'da 1815-1848 yılları burjuva kültürüne verilen ad; aynı yıllar arasında kalan dönemin adı. Bu dönemin üslubu, rahatlık ve zarif bir yalınlık arayışına işaret eder. (Çev.)

de kız arkadaşına yaptırıyor, karşılığında iki yüzlüğü kapıyor."

Önümüzdeki birkaç gün aynı görevi *benim* üstlendiğimi söyledim.

"Yeni numarası sen misin?" diye sordu Andy.

Bir *fauxpas*[1] ile daha karşılaşmamak için dün adı geçen ev arkadaşının çalışma saatlerini öğrendim. Andy evde yaşayanların ona Kabasaba adını taktıklarını, çünkü kadının kocası tarafından izlediğini düşündüğü için ortak evi bir tür güvenlikli alan olarak gördüğünü anlattı. Onun odasına adım atmak için Andy'nin saçını atkuyruğu yapıp bisikleti üzerinde uzaklaşmasını bekledim.

Cora'nın Felix'le nasıl bir rahatlıkla ortadan kaybolduklarını ancak günün ilerleyen saatlerinde fark ettim. İki kuzen yakışık almaz bir acele sergilemişti. Büyükanneyi hangi saatlerde ziyaret edecektim? Safkan bir hurda olduğu kısa sürede anlaşılan otomobili kullanmaktan hoşlanmadım; köpekse büyük bir hevesle yan koltuğa atladı. Béla neşeyle arka koltukta boş bira tenekeleri, yağlı üstüpüler ile bir tornavida takımı buldu. Cora, Béla'nın çocuk koltuğunu Ferrari'den çıkarmayı akıl etmemişti.

Büyükanne Schwab'ın cadı evini uzun çabalar sonucunda ve birkaç kez yol danıştıktan sonra bulabildim; Felix bana onun evinin anahtarlarını vermişti. Tüm sıkıntıma rağmen, neşesizliğimin acısını ondan çıkarmamaya karar verdim. Karşımdaki eski toprak bir hanımefendiydi ve onunla yüksek sesle konuşmaya gelmezdi.

"Zatürreeniz hafifledi mi?" diye sordum harekete geçme niyetindeki Béla'yı zapt etmeye uğraşırken.

Bayan Schwab şaşırmıştı. "Zatürree mi? Hafif bir bronşit geçirdim. En son on altı yaşımda zatürree atlatmıştım. Aslına bakarsanız, kendimi epey iyi hissediyorum."

Béla'nın dünkü yaramazlıkları için özür diliyordum ki, yeni bir gürültü duyuldu. Bu kez sorumlu olan, kuyruğuyla fiskos masasının üzerindekileri yere deviren itti. Az sonra Béla karnını tıkabasa doldurduğu kurabiyeler yüzünden kustu. Büyükan-

[1] [Fra.] Pot kırmak; yanlış yapmak. (Çev.)

nelerin gerçekten de torun çocuğu özlemiyle yanıp tutuştuğundan kuşkuluydum.

"Bayan Schwab," dedim ekşi ekşi kokan kâğıt havluyla kırık cam parçalarını çöp kutusuna atarken en tatlı halimle, "sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Gergin biçimde gülümsedi, yiyecek konusunda herhangi bir sıkıntısı olmadığını, nitekim az sonra kendine bir kutu kremalı kuşkonmaz çorbası ısıtacağını söyledi. Birkaç gün içinde de mutlaka dışarı çıkması gerekiyordu, kendine gereğinden fazla iyi davranmak ona yaramıyordu. O zaman da muzla elma alabilirdi.

Az sonra beklediğim sorular ardı ardına geldi: "Unutkanlığımı mazur görün, son zamanlarda birçok şeyi unutuveriyorum. Örneğin Cora'nın Floransa'da bütün gün ne iş yaptığı tamamen aklımdan çıkmış. Üniversiteye başladı mı?"

Her ne kadar şu sıralar arkadaşım için çok iyi duygular beslemesem de, şimdi büyükannesinin yaptığı gibi, ailesinin de onun hakkında benden her bilgi sızdırmaya kalktığında olduğu gibi, kaya gibi onun tarafını tuttum. "Deliler gibi seramik ve resim çalışıyor," diye iddia ettim. "Anladığım kadarıyla Felix onun için modellik yapacak, çünkü Floransa'da tek bir genç erkek bile tanımıyoruz. Cora'nın çok ünlü olacağına inanıyorum, torununuzla gurur duyabilirsiniz!"

Zaten duyduğunu söyledi Büyükanne Schwab ve daha çok kendini avutur gibi ekledi: "Cora'yla Felix birkaç güne kadar geri döner. Torunumu daha önceden tanıyor muydunuz? Çok iyi bir oğlandır! Benim için neler yaptığına inanmazsınız. Başka öğrenciler tatillerinde Meksika'ya gider, o ise benim gibi sıkıcı bir kadınla ilgileniyor. Ara sıra onun da değişiklik yapması hoşuma gidiyor. Sadece..." Sözünü yarım bıraktı.

Eve dönüş yolunda alışveriş etmek istediğimde, yanıma para almamış olduğumu fark ettim; ortak cüzdanımız Cora'nın çantasında kalmış olmalıydı. Kimden para bulacaktım? Saksonya işi bir tabağı, bir meyve kâsesi ve güneş gözlüğü oğlum tarafından parçalara ayrılmış olan büyükanneden mi? Felix'in yan gelirlerinden hasetle söz eden taksi şoförü Andy'den mi?

Yoksa tanımadığım diğer kadın ev arkadaşından mı?

Öncelikle bana yabancı bu mutfağı karıştırmaya karar verdim. Bulabildiklerim ne Béla'nın ne de benim hoşuma giden ucuz besinlerdi. Anlaşılan sadece köpeğin boğazından kısılmamıştı.

Oğlumun önüne, üzerine rendeleyecek parmesan bulamadığım makarna koydum, kendimeyse körili sos içinde egzotik meyve garnitürlü bir ringa balığı konservesi açtım. Her zamankinden farklı olarak Béla erken yatmak istediğinde, gönülsüz çıktığım bu sürgünde yapayalnız kalıverdim. Tek avuntum, Bayan Schwab'ın mutfağındayken çantama attığım narin yağ bıçağıydı. Kırık tabakla birlikte yanlışlıkla çöpe atıldığını düşünecekti. Az sonra bıçağın otel takımlarında kullanılan ucuz malzemeden yapıldığını keşfetmemle mutsuzluğum yeniden galip geldi ve bıçağı geri götürmeye karar verdim.

Floransa'daki Emilia'ya ulaşma konusundaki nafile çabalarım da keyfimi yerine getirmeyince, Cora'yı cep telefonundan aradım. Beşinci denememde telefona cevap vermeye tenezzül etti. Gururum karşı çıksa da, beni tek kuruşsuz bıraktığına dair şikâyette bulundum.

"Gerçekten mi? Kusura bakma, tamamen aklımdan çıkmış," dedi. "Sıkma canını, Felix mutlaka bir yerlere biraz para sokuşturmuştur."

Telefonu Felix aldı ve disket dolu bir ayakkabı kutusunda biraz para olduğunu söyledi. Oradan gerektiği kadar alabilirmişim.

Ardından telefonu yeniden Cora aldı: "Bu arada, Maja, Münih'e uğradık ve harika bir sergiyi ziyaret ettik. Kendine iyi bak, *ciao*, Maja!"

İçinde 300 mark, bir ehliyet (ki aslında yanına almış olması gerekiyordu), Susi ve Simone adlı kızlara ait iki fotoğraf olan kutuyu buldum. Ehliyetine bakılacak olursa, Felix bizden birkaç yaş büyüktü; ama gerçek bir masumiyet abidesiydi. Cora'nın onunla ilgili nasıl planları olabilirdi?

Severek vakit geçirdiğim tek yer olan mutfakta, alışık olduğum *Chianti classico* ya da *Prosecco* ile karşılaştırmanın müm-

kün olmadığı ucuz bir kırmızı şaraba rastladım. Andy'nin vardiyası ne kadar sürüyordu acaba?

Dış kapı açıldığında, başımı beklentiyle hole çevirdim. Gelen üçüncü ev arkadaşı olan kadındı. Benden on yaş büyük olmalıydı. Yorgun görünüyordu, sızlanarak mutfağa girdi. Köpek onu ateşli biçimde karşıladı. Kadınsı çekiciliğini masaldaki Kabasaba gibi çalılıktan ördüğü abasının altına gizlememiş olsa da, dış görünüşü narin yapılı bir erkeğe benziyordu: Dudağının üstünde yer alan karaltıya şaşkınlıkla bakakaldım.

Mutfak iskemlelerinden birine çöktüğünde, ona bir bardak şarap doldurdum. Tavandaki lambanın ışığında ince bıyığı, kadının bir bardak çikolatalı dondurmayı başına diktikten sonra peçete kullanmadığını düşündürüyordu.

Düşüncelerimi okumuşçasına bana hikâyesini anlatmaya koyuldu: "On üç yaşımda âdet görmeye başladığımda annem beni, erkeklerin de her gün sıkıcı bir sakalla uğraşmak zorunda olduklarını söyleyerek avuttu. O zamanlar kimse benim de kısa zamanda tıraş olmak zorunda kalacağımı bilemezdi. Her gün kollarımı, bacaklarımı tıraş etmem gerekiyordu. Bir tek bıyığıma dokunmadım. Bıyık bir anlamda benim tescilli markam haline geldi."

Kabasaba, tabu haline gelmiş bir kadın sorununu nispeten açık biçimde dile getirdiğinden, sormaya devam ettim.

"Birçok insan bıyığımı ilgiyle ya da eğlenerek izler ve onu estetik dışı bulur. Aile doktorumuz bu durumu olağandışı kıllanma olarak adlandırıyor, sevgi dolu teyzelerim bana maymuncuk diyor, amcalarımdan biriyse beni küçük kedicik diye seviyordu. Küçük yaştayken bana takılan adlar, sevimli olsalar da, genellikle hayvanlarla ilgiliydi."

"Erkek kardeşim bana fil derdi," diye mırıldandım.

"Efendim?" diye sordu şoke olmuş halde. "Bu da pek yüceltici sayılmaz! Ben olsam, bunu ona ödetirdim!"

"Ödedi bile," dedim kısık sesle. "Heidelberg'deki dağ mezarlığında yatıyor."

Bir süre bana belirgin bir şaşkınlıkla baktı, sonra yeniden konuştu: "Kendine has bir mizah anlayışın var."

Sonra anlatmayı sürdürdü. Yirmi iki yaşına geldiğinde,

kendine bir *ladyshaver* almıştı ve o günden bu yana her yaz sabahına, kol ve bacaklarını kaplayan kürkünü tıraş etmekle başlıyordu. Kışları uygun giysiler sayesinde bu işlemi belli bir süreliğine geciktirebiliyordu.

Bu olağanüstü kıllanmayı hangi atasına borçlu olduğunu bilmiyordu. Belki de kıllı genler giderek çoğalmıştı; bana Orta ve Güney Avrupa karışımının çocuğu olduğunu anlattı. Dili iyiden iyiye çözülüyordu.

Andy geç vakit eve döndüğünde, "Biriniz köpeği gezmeye çıkardınız mı?" sorusunu sormakla yetindi, sonra da odasına çekildi.

Köpeğin bakımına dikkat edildiğini fark ettim; ne de olsa onun yüzünden Darmstadt'ta kalmak zorunda bırakılmıştım.

Ertesi sabah artık uzağımdaki Floransa'da bulunan Emilia'ya ulaşmayı başarabildim. Onu evin kâhyasından ziyade eski bir dost olarak görüyordum. "Ufaklık ne yapıyor?" diye sordu önce. "Sevgilisi Balu'yu almayı unutmuşsun! Oyuncak ayısı olmadan uyuyabiliyor mu? Küçük sevgilim beni soruyor mu?"

Béla'nın iyi olduğunu söyledim sabırsızca. Cora ile Felix ne yapıyordu, yarın geri dönecekler miydi?

Hayır hayır, dedi Emilia, ortada bir yanlış anlama olmalıydı; çünkü Floransa'da hava korkunç sıcaktı ve yarın hep birlikte denize gitmeyi ya da kırlara çıkmayı planlıyorlardı.

"Bensiz mi?" diye sordum saf saf.

"Ama Maja, sen illa ki hasta büyükanneye bakmak istemişsin," dedi Emilia. "Senin bu kadar fedakâr olduğunu bilmezdim. Elbette selamlarını ikisine ileteceğim, şu anda burada değiller, *sightseeing*, anlıyorsun ya!"

Ağzımdan bir küfür kaçırdığım için, Emilia pedagojik gerekçelerle telefonu o anda kapattı.

Ciddi ciddi Max'ın paslı tenekesine atlayıp ikisinin ardından İtalya'ya gitmeyi düşündüm. Felix otomobili alıp Almanya'ya geri dönebilirdi.

Cora, diye düşündüm, neden arkadaşlığımızı feshediyorsun? Neyin cezasını çekiyorum? Şimdiye kadar her haltı birlikte yemedik mi? Felix'ini elinden alacak değildim. Yoksa kan

bağı olan akrabasıyla yatağa girdiğini görmemem mi gerekiyordu?

Andy öğlene doğru yataktan kalkmayı başardı. Tam teşekküllü bir kahvaltı günlük alışkanlıklarından biri değildi anlaşılan; çünkü kendine bir elma soyup ortak evde alışılageldiği üzere karton kutudan kakao içmekle yetindi.

Kaşlarımı çatmam onu eğlendirmiş olmalıydı. "Aynaya bir bak, suratını nasıl da asıyorsun. Oysa bu yumurtanın asfalt üzerinde piştiği o meşhur gün. Seni taksiyle açık havuza götürmemi ister misin?"

"Hayır," dedim. "Zahmet olmazsa denize lütfen." Bunun ötesinde altımda Max'ın otomobili olduğunu ve bağımsız hareket edebileceğimi söyledim.

"Aman frenine dikkat et," dedi Andy. "Zorunda kalmadıkça o sardalye kutusuna asla binmem."

Bu türden uyarıları ciddiye alma huyum vardır. Andy gittikten sonra kilerde eski bir bisiklet buldum. Béla siyah, takırdayan bir canavarın sırtında çıkılacak bir gezintiyi sevinçle karşıladı ve örnek alınacak bir hevesle belime sıkı sıkıya sarıldı. Yavrularını çocuk koltuklarıyla bisikletlerinin arkasına bağlamış anneler bana heyecanlı el hareketleri yaptılar. "Bunu yapmak yasak!" diye bağırdı bisiklet üzerindeki bir anne inek ardımdan.

"Tam bir Alman!" diye tespitte bulundum.

Ama daha ilk virajda yaptığımın ne kadar tehlikeli olduğunu ve anne ineğin haklı olduğunu fark ettim. Bisikleti, önünde talimatlara uygun çocuk koltuklarıyla donatılmış iki bisikletin bağlı olduğu bir mağazada durdurdum. Ne yazık ki buranın bir yapı malzemeleri bölümü yoktu ve şansımı bir sonraki mağazada denemem gerekiyordu.

"Bisiklet kilidimin anahtarını kaybettim," diye yalan söyledim. "Oğlumla eve gidemem, küçük olduğundan o kadar yürüyemez. Uygun bir penseyle bisikletimin kilidini kesmeme yardımcı olur musunuz?"

Aletin adının pense değil yan keski, fiyatınınsa çok düşük olduğu konusunda bilgilendirildim. Esas olarak mağazadaki hiçbir şey ödünç verilmiyordu.

Cesaretimiz kırılmış halde Béla'yla dışarı çıktık ve dondurma yedik. Öğlene doğru arkalarındaki boş çocuk koltuğuyla çocuklarını almaya giden çok sayıda bisikletli anne gördüm ve onları takip ettim. Kendi bisikletimi, bir Protestan kreşinin önünde duran daha iyi donanımlı bir tanesiyle değiştirdim ve sevinç çığlıkları atan Béla'yı mor renkli çocuk koltuğuna yerleştirdim.

Terlemiş halde ortak eve döndüğümde Cora'yla Felix büyük olasılıkla deniz kenarındaki şezlonglarına kurulmuş, Campari içiyordu. Geçen yaz, Emilia ile Béla yorulmak bilmeden deniz kabukları toplarken Cora'yla geçirdiğimiz sorumsuz, mutlu günler geldi aklıma.

Telefon çaldığında, beni bu hapis hayatından ivedilikle kurtarmak üzere geri dönmeye karar vermiş Cora'nın aradığını düşündüm gerçekten de. Onun yerine hattın öbür ucunda Büyükanne Schwab vardı. "Nasılsınız, Maja?" diye soruyordu anaç bir sesle. "Umarım çocuğunuz sıcaktan bunalmıyordur!"

Sıkıntılı bir sesle bundan daha fazla sıcağa İtalya'dan alışık olduğumuz konusunda onu temin ettim.

"Bakın," dedi yaşlı hanım. "Önemli bir şey unuttum. Eğer ciddi bir sıkıntı yaratmayacaksa, sizden ufak bir ricada bulunmak istiyorum. Eski bir dostum yakındaki yaşlılar yurdunda kalıyor. Aslında onu ziyaret etmek için Felix'in dönmesini bekleyecektim; ama Hugo giderek sabırsızlanıyor. Beni arabayla oraya götürebilir misiniz?"

"Götürmek isterdim," diye öne sürdüm, "ama hizmetime sunulan araç son derece tehlikeli. Küçük bir çocuğum olduğundan böyle bir sorumsuzluk yapmak istemem."

Bayan Schwab bana hak verdi ve taksiye binmekte karar kıldı.

Akşam kendimi yana yakıla Kabasaba'yı beklerken buldum. Kadın ilgimi çekmişti; ona karanlık sırlar ve gizemli bir geçmiş atfediyordum. Béla uyuduğunda, merakıma yenilerek bir kez daha odasına girdim. Her biri farklı malzemeden yapılmış kedi biblolarından oluşan bir koleksiyonun dışında geçmişi ya da zevkine ilişkin bir şeye rastlayamadım. Zengin olmadığı

kesindi, odasında lükse işaret eden herhangi bir nesne yoktu. Giyim ve kozmetik konusunda sadece gerekli olanlara sahipti, odadaki dört kitap da kütüphaneden ödünç alınmıştı. Para harcadığı tek şey saksı bitkileriydi sanırım. Pencere kenarına cins cins orkideler dizilmişti: Etli, plastiğe benzeyen açık pembe renkli çiçeklerin yanı sıra yumuşak mor lekelere sahip olanlar da vardı. Bazıları asil bir beyaza bürünmüştü, diğerleriyse küçük birer kaplana benziyordu.

Kabasaba'nın mesleği neydi acaba? Masa çekmecesinde bulduğum yabancı dil dersi notlarından yola çıkarak öğretmen olduğuna karar verdim.

Tahminlerimde pek yanılmamıştım. Akşam olduğunda, asıl adı Kathrin olan Kabasaba tüm sorularıma içtenlikle yanıt verdi: "Kocamdan apar topar kaçmam gerekti. Uzun süredir tanıdığım Max o sıralar kız arkadaşından ayrılmış olduğundan, buradaki bir oda boşalmıştı. Bana buraya sığınmamı önerdi. Bu durum bir yandan çok işime gelse de iş için her gün Frankfurt'a gitmek zorunda kalıyorum. Halkokulunda İtalyanca ve yabancılara Almanca dersi veriyorum."

Sonra beni sorgulamaya başladı: "Peki sen ekmeğini nasıl kazanıyorsun?"

Floransa'daki turist rehberliği işimi maalesef kaybettiğimi ve uzun süredir işsiz olduğumu itiraf ettim. Bunun yüz kızartıcı sebebini ise kendime sakladım.

Kathrin iç çekti: "Günümüzde insan bir işi olduğuna şükretmeli," dedi. Sonra bir süre bana düşünceli bir edayla baktı: "Ara sıra benim 'İtalyanca tatil kursu'mu üstlenmek ister misin?"

Cora'nın büyükannesinin şoförlüğünü yapmam gerekiyordu, Kathrin benden bir iyilik istiyordu – her ikisine yetecek fütursuzluğa ne yazık ki sahip değildim.

"Cesaret edemiyorsun, değil mi?" diye sordu ev arkadaşım. "Oysa hiç de zor değil. Kurs katılımcıları –ki genellikle kadınlardan oluşuyorlar– İtalyan diline öylesine âşık ki, onları her türlü saçmalığa inandırabilirsin. Burada söz konusu olan kazanmaları gereken bir yetkinlik değil, tatilde kullanacakları birkaç

sözcüğü ezberlemek. Sevimli bir emekli katılımcının kursu ziyaret etme sebebi, yemeklerini *senza aglio*[1] sipariş edebilmekti; çünkü sonrasında sarmısak kokmak istemiyordu. Başkalarıysa dondurmayı İtalyanca adlarıyla ısmarlamak istiyor, her ne kadar garson mükemmel Almanca konuşsa da."

Bu duruma kent turları sırasında ben de sıklıkla tanık olmuştum. "Elbette başarırım," dedim. "Ama tek bir kurs saati için hazırlık yaptığıma değmez. Arkadaşım Cora birkaç gün içinde uğrayıp beni alacak. Belki de yarından sonra o sevgili ülke[2] yolunda olacağım. Bunun ötesinde senin yerini alacak olsam, Béla'yı ne yaparım? Çünkü böyle bir durumda eminim senin de evde oturup dadılık yapmaktan daha iyi planların olacaktır."

Başını evet anlamında salladı. "Elbette. Peki ama Floransa'da turist rehberliği yaparken oğlunu nereye bırakıyordun? Kreşe gitmeye başladı mı?"

Sorusunu olumsuz yanıtladım. Béla'nın yaş itibarıyla gerekli olgunluğa geldiğini, ama Emilia'mızın ufaklığa sahip çıkıp ona büyük bir coşkuyla baktığını anlattım.

"Emilia da kim?" diye sordu.

"Kâhyamız," der demez utandım. Bu ifademle varlık, hatta lüks içinde yaşadığım izlenimini yaratmıştım. Üstelik Emilia burada olsa, böyle bir nitelendirmeye karşı çıkardı.

Kathrin aşağılayıcı bir sesle tekrarladı: "Kâhya, ha!"

"Şahsen ben hiçbir şeye sahip değilim," diye temin ettim onu. "Ama arkadaşım Cora zengindir. Birkaç yıl önce bir milyonerle evlendi ve adamın mirası ona kaldı."

"Bu genç yaşta dul, öyle mi?" dedi. "Peki senin durumun nedir? Béla'nın babası kim?"

"Ayrı yaşıyoruz," dedim. "Kocamın adı Jonas, Schwarzwald'da yaşıyor ve... eh, köylü."

[1] [İt.] Sarmısaksız. (Çev.)

[2] Goethe'yle birlikte İtalya, Almanlar için mutlaka gidilmesi gereken bir ülkedir. (Çev.)

3

Bir haftadır gönülsüz olarak Darmstadt'ta yaşıyordum. Halimi üç sözcükle tarif edebilirdim: teslim alınmayan sipariş. Sağlığına yeniden kavuştuğundan büyükannenin artık bana gereksinimi yoktu, köpek de acil durumlarda Kathrin ya da Andy tarafından gezdirilebilirdi. Cora'ya, yaz tazeliği olarak nitelendirilecek aşk yuvasından ulaşmak mümkün değildi, cep telefonunuysa ya kapatmış ya da kaybetmişti.

Felix'in 300 markı çoktan suyunu çektiğinden, zorlukla kazandığım hakkaniyet kurallarıma karşın, genç kızlığımdaki gibi mağazalardan hırsızlık yapmak zorunda kaldım. Ama artık ne o kadar kendimden emin ne de becerikliydim; eskiden eğlence olarak gördüğüm şey artık zor geliyordu.

İçinde bulunduğum sıkıntılı durumda Jonas'ı aradım. Bu güne kadar kocamdan, teklif etmesine rağmen, ne Béla ne de kendim için tek kuruş istemiştim. Yılda bir kez oğlumuzu çiftliğinde ağırlıyor ve üç hafta sonra onu İtalya'ya geri getiriyordu. Ona kalsa, vârisinin her gün yanında kalmasını isterdi.

Tam beklediğim gibi Jonas havada bir umudun kokusunu aldı. "Pazar günü gelip sizi alırım!" dedi coşkuyla. "Neredesiniz?"

Temkinli davranıp ona yerimi söylemedim. Bana çeki nereye göndereceğini sordu.

"Freiburg'da buluşalım," diye teklif ettim. "Béla'yı birkaç günlüğüne yanına alır, bana vereceğin birkaç banknotla da bu sıkıntılı dönemi aşmama yardım edersin. Cora İtalya'dan döndükten sonra sana uğrayıp oğlanı alırız."

Jonas kabul etti.

Akşam olunca Kathrin'e planlarımdan söz ettim. Az eşyalı odasında, aşınmış kaplama halının üzerine oturmuştuk; Béla çeşitli maskaralıklar yapıyordu. Kathrin eşyalarının çoğunu kocasının evinde bıraktığına hayıflanıyordu; orkide ve kedi koleksiyonunu kaçışından sonra, gizlice eve dönerek almıştı, aksi halde kocasının onları çöpe atacağını biliyordu.

"*Fiore*," dedi Béla ve yolduğu yedi adet beyaz çiçeği elime tutuşturdu.

Kathrin kızdı. "Güzelim *phalaenopsis*'im! Ancak dokuz ay sonra yeniden çiçek açar, o da açarsa eğer!"

Son zamanlarda fazlasıyla haylazlık yapan oğlum adına ondan özür diledim. "Yarın Béla'yı birkaç gün kalması için babasının yanına götüreceğim," dedim. "O zaman sana Frankfurt'ta eşlik edebilirim."

Bu teklif Kathrin'in hoşuna gitti. "Anlaşılan benzer durumdayız," dedi. "Tek fark, benim çocuğum yok ve senin aksine kocamla bir daha asla karşılaşmak istemiyorum."

Adam ona ne yapmış olabilirdi ki?

Üç gün sürecek bir seyahate çıktığımı düşündüğümden, yanıma fazla giysi almamıştım. Odasında kaldığım kız öğrencinin giysileri ucuz ve kirliydi. Kathrin'in az sayıdaki giysilerine yanaşmaya ise cesaret edemiyordum. Kısık sesle küfrederek Béla'yla ikimizin kot pantolonlarını çamaşır makinesine tıkıp ertesi güne kadar kurumalarını umut ettim. Sonra Béla küvette oynarken üzerimde sutyen ve külotla, iki ipek bluzumu lavaboda yıkadım. Jonas benim, özellikle de oğlunun sefil durumda olduğunu düşünmemeliydi. Akşama doğru hava serinlediğinde Max, Felix ya da her kime aitse onun bornozunu sırtıma aldım.

Düzenli çalışma saatleri olmayan Andy, balkonda sigara içerken gelip beni şaşırttı. "Sabahlığım sana yakışmış," dedi.

"Yanına yeterince kıyafet almadın galiba?"

Başımı mutsuzca salladım.

"Gel," dedi. "Taksiyi evin önüne park ettim. Pazartesileri Darmstadt'ın en nezih semtinin eski giysileri atma günüdür. Çuvallar yol kenarlarında durur. Ufak bir tur atıp yüklü bir ganimet kaldırmaya ne dersin? Belki sana uygun bir şeyler bulabiliriz." Bu fikri itici bulmuştum, ne de olsa ölmüş teyzelerin giysilerine bürünmek istemiyordum.

Andy, Kızılhaç çuvallarını daha önce de kontrol ettiğini ve işine yaramayanları uslu uslu geri götürdüğünü söyledi. "Yoksa korkuyor musun?" diye sordu. "Nasılsa biz almasak giysileri çöp öğütücüye atacaklar! Eğlenceli olduğundan emin olabilirsin."

Böylesi tehlikeli bir işe uzun süredir kalkışmamıştım. Alışverişe gideceğim zaman Cora daima cüzdanını büyük bir bonkörlükle bana bırakırdı. Uyuşturucu müptelası gibi ona bağımlı hale gelmiştim. "Tamam," dedim, sigaramı söndürdüm ve kapısını çaldığım Kathrin'den uyuyan Béla'yı ara sıra kontrol etmesini rica ettim.

Adı geçen seçkin semte yaptığımız gezinti gerçekten de şık olmuştu. Sadece en gösterişli, çağdaş mimarili villaların önünde duruyor, kaldırımdaki giysi çuvallarını hızla bagaja atıyorduk. Sonunda Andy'nin çocuksu av coşkusu bana da bulaştı, ta ki taksinin arka kısmı on çuvalla tıkabasa dolana kadar.

İlk çuvalı mutfak döşemesine boşaltırken, kendi kendime sordum: Zengin insanlar nelerini çöpe atar? Yoksulların onların çoraplarını giydikleri düşüncesi daha huzurlu uyumalarını mı sağlıyordu?

Önce sadece kolalanmış, eski tarz erkek ceketlerine rastladık; bir öğrencinin hiçbir işine yaramazdı, üstelik fazla büyüktüler. En altta en az on adet laçkalaşmış, sararmış ya da grileşmiş, benimkilere benzeyen türden sutyene rastladık. İlk çuvalın içindekileri yeniden geri tıktık ve ikinci partiye geçtik.

"Pöf!" dedim. "İşte şimdi kokuttuk ortalığı! Bir tanesi bile yıkanmamış. Bunu daha yakından incelemek istemem." Andy'nin de bu iştah kapayıcı paçavralara dokunma konusunda so-

runları vardı.

Ancak sekizinci çuvala ulaştığımızda işler lehimize dönmeye başladı; çünkü her bir parça eşya temiz ve ütülüydü. Başka bir on yıldan kalma, ancak son derece kaliteli malzemeden yapılmış, ince elişiyle bezenmiş ipek bir geceliği elime aldım. Bir prensesin düğün gecesi için hazırlanmış gibiydi. İncelikli elbiseler, birkaç güve yeniği olan kaşmir kazaklar, payetli gece elbiseleri, en kaliteli İngiliz kumaşından hazırlanmış kışlık paltolar neredeyse yepyeniydi. Aralarında zayıf yapılı, yaşı geçkince bir erkeğe ait oldukları anlaşılan birkaç erkek giysisi de vardı. Seçtiklerimizi hemen denedik. Andy üzerinde smokin, bense uzun bir tuvalet içinde Kathrin'in karşısına çıktık. "Bulvar tiyatrosundan mı geliyorsunuz?" diye sordu Kathrin.

Son çuvalın içindekiler Trapp ailesine[1] aitti sanki: anne, baba ve çocuk için folklorik giysiler. Kendime en zarif *Dirndl*'ı[2], Béla içinse en küçük askılı deri pantolonu seçtim. Andy kalan çaputları geri götürmek için yeniden yola koyuldu.

Çoktan uykuya daldığımda, yumuşak bir öpücükle uyandım. Hızla yatakta doğruldum.

"Üzerinde o ipek gecelik mi var?" diye fısıldadı Andy.

O anda Béla uyandı ve, "Defol buradan!" diye bağırdı.

Ertesi gün taksi şoförümüz, herhangi bir kırgınlık belirtisi göstermeden bizi tren istasyonuna götürdü. Béla daha önce hiç taksiye binmemişti; ama yine de gün görmüş bir tavır sergiledi. "*Alla stazione, per favore*!"[3] dedi Andy'ye.

"11.22'de Mannheim'da aktarma yapmanız gerekiyor. Treniniz on dakika sonra Freiburg'a hareket edecek. Bunu benim yardımım olmadan yapabilir misin?" diye sordu Andy.

"Elbette," dedim. "Ama biletim olmadan yapamam. Akşam eve geldiğimde parayı sana geri öderim."

Kompartımana kurulmamızla Béla'nın keyfi kaçıvermişti. Kaşındıran deri pantolonu hakkında şikâyet edip duruyordu.

---

[1] Maria von Trapp'ın otobiyografik anlatısı *Neşeli Günler*'deki aile. (Çev.)

[2] [Alm.] Bavyera ve Avusturya'da genç kız için kullanılan tabir. Burada kabarık etekli, üstü dar ve karpuz kollu geleneksel bir Alman giysi anlamında kullanılmaktadır. (Çev.)

[3] [İt.] İstasyona lütfen. (Çev.)

"*Pantaloni*'mi çıkar! Hem de *subito*!" diye talep ediyordu.

Ben de henüz kurumamış olmasına rağmen kotumu değil de geleneksel *Dirndl*'ı giydiğime pişman olmuştum. Jonas bizi bu kılık içinde görünce, onunla kırlarda yaşamaya karar verdiğimi sanabilirdi. Daha kötüsü onunla alay ettiğimi düşünebilirdi.

Peronda Jonas oğlunu, iki yana açtığı kollarıyla bekliyordu. Béla bağırarak kucağına atıldı: "*Babbo*, *babbo*, *trattore*[1] sürelim!" Çıkacağımız seyahatin sonunda onu böyle bir etkinliğin olduğunu söyleyip kandırmıştım. Aslında hemen vedalaşıp dönmek niyetindeydim; ama nezaket gereği yine de istasyonun bistrosunda bir kahve içmeyi kabul ettim. Jonas yazları çok iyi görünürdü, zinde ve kaslı. Bir köpek yavrusununkilere benzeyen gözleri iyi niyetle bana dönmüştü. "*Dirndl* sana yakışmış," dedi. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim! Bir günlüğüne bizimle çiftliğe gelmek istemez misin?"

Bir günlüğüne demek, bir geceliğine demekti. Ama bronzlaşmış kollarının tuzağına düşmek istemiyordum; fazla vaktim olmadığı bahanesini uydurdum. Sorumluluk duygusuyla akrabalarının sağlık durumu hakkında bilgi edindikten sonra onlara selam söyledim.

Vedalaşmak üzereyken Jonas cebinden bir zarf çıkardı. "Bin mark yeterli olur mu?" diye sordu.

Duygulanmış halde başımı evet anlamında salladım; bu onun için büyük bir paraydı.

Parasını bir saat içinde nasıl bir hızla giyim kuşama harcadığımı görseydi, büyük olasılıkla bu kadar eliaçık olmazdı. Böyleydim ben, sadece pahalı butiklerden alışveriş edebiliyordum. Buna rağmen eve dönüş yolunda düşüncelere daldım; yavaş yavaş kendi paramı kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, hem de öyle birkaç kuruş değil! Cora'ya onun sadakaları olmadan da ayakta durabileceğimi kanıtlamalıydım. Ama alışveriş coşkum bile beni sıkıntılı düşüncelerden kurtarmaya yetmedi.

[1] [İt.] Baba, baba, traktör... (Çev.)

Akşamın geç saatlerinde ortak eve döndüğümde, henüz ne Andy ne de Kathrin gelmişti, sadece köpek beni maksadını aşan bir şevkle karşıladı. İpek geceliğim, Akdeniz kıyısındaki otellerde âdet olduğu üzere belinden büzdürülmüş halde yatağımın üzerine seriliydi. Kendi kendime gülümsedim. Anlaşılan, Andy şansını bu gece bir kez daha deneyecekti. Béla'yı, sırf çift kişilik yatağı farklı amaçlar için kullanabilmek için babasına götürdüğümü düşünüyor olabilir miydi gerçekten de? Odanın kapısını aralık bıraktım.

Neredeyse tüm gece tetikte bekledim ama Andy hâlâ görev başında olmalıydı; belki de fazla yorgundu ya da beni biraz süründürmek istiyordu. Oysa yanımda ona bir yer ayırıp ayırmadığım kesinliğe kavuşmuş değildi. Nihayet derin uykuya geçtiğimde, ayaklarımda yumuşacık bir dokunuş hissettim. Memnuniyetle yatakta gerindim ama yatağımın ayakucuna yerleşenin bir insan olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Köpeği kovamayacak kadar yorgundum, üstelik onun aramızdaki mesafeyi ihlal etmeye kalkmadığını da teslim etmek zorundaydım.

Kathrin'e kahvaltı masasında rastladım. Uykusuzluğuma karşın, Frankfurt'a giderken ona eşlik edip edemeyeceğimi sordum. Birlikte küçük bir gezintiye itirazı yoktu. Ardından halkokuluna gitti, bense Goethe'nin evini ziyaret ettim, hıncahınç dolu bir kafeye oturdum. Genç insanlardan oluşan kalabalık bir grubun arasında kendime bir yer buldum ve başta pek dikkat çekmedim. Öğrenciler, diye düşündüm. Bir kez daha onlarla aynı yaşta olmama rağmen, ne bir üniversitede okuduğumu ne de nitelikli bir eğitim almaya uğraştığımı anımsadım. Turist rehberliği olan eski işimi meslek olarak kabul etmek zordu.

Neredeyse etrafımdaki tüm üniversite öğrencileri yan işler yapmak zorundaydı: Andy gibi taksi kullanıyor, ders veriyor, telefonda anketörlük yapıyor ya da garsonluktan para kazanıyorlardı. Tıpkı okul zamanlarımda olduğu gibi kendimi dışlanmış hissediyordum.

O sırada yan masada oturan bir Latin dilleri öğrencisi, karşısındakine derin dondurulmuş gıdalar üreten bir İtalyan şirketine pişirme talimatları çevirdiğini anlattı. *Bagno maria*'nın an-

lamını Almanca'da nasıl vereceğini bilmiyordu.

"*Su banyosu*," dememle birlikte o an'a kadar bana dikkat bile etmemiş olan herkes şaşkınlıkla başını çevirdi.

"Yoksa *cotto* ile *bollito* arasındaki farkı da mı biliyorsun?" diye sordu aynı kız öğrenci ve hemen kurşunkalemini çıkardı.

"Her ikisi de *kaynatılmış* demektir," dedim gururla, "ama *bollito* sıvı içinde pişirmek anlamına gelir."

O andan itibaren konuşmaya katıldım. Kimse adımı ya da nereden geldiğimi sormamış olsa da, İtalyanca bilgimden yola çıkarak dil öğrencisi olduğuma kanaat getirmişlerdi. Bir anda bilgilerinin bölük pörçüklüğünden, iyi, asıl ve güzel olanla ilgilenmek için yeterli zamanları olmamasından şikâyet etmeye başladılar.

Sonunda kafe boşalmıştı; 22. sömestrini okuyan bir etnolog kızla beşinci *espresso*'muzu içerken baş başa kaldık. Gözlerinde ışıltılarla kendini çok iyi hissettiğini, çünkü bir hafta içinde Pakistan'a seyahat edeceğini söyledi. "Saha çalışması! Altı ayımı yurtdışında geçireceğim. Bugün toparlanmaya başladım, hatta yerime kiramı ödeyecek bir kiracı da bulmuştum. Şu sıralar tek sıkıntım da bu zaten; çünkü herif son anda vazgeçti!"

Hemen kulak kesildim. "Darmstadt'ta oturan ve Frankfurt'ta çalışan bir öğretmen tanıyorum," dedim, "ve acil olarak..."

"Tam bana göre! Ama tamı tamına yedi ay sonra sorun çıkarmadan evden çıkması, arada geçen sürede de ev sahibine hiçbir şey sezdirmemesi gerekiyor. Ona 700 marka patlar, eski, güzel bir bina. Görmek ister misin? Hemen şuracıkta."

Şuracıkta dediği yer iki metro istasyonu uzaktaydı. Daireyi ilk bakışta beğendim; hatta iğrenç duvar kâğıdı bile duvara asılmış ayna işlemeli örgü kumaşların altında kaybolmuştu. İki odası, bir banyosu, büyükçe bir mutfağı vardı. Kathrin'e bu güzel haberi verecek olmaktan hoşnuttum. Bir saat sonra trene bindiğimde –Darmstadt'a birlikte dönmeyi kararlaştırmamıştık– aklıma daha iyi bir fikir geldi.

Cora'ya telefonla ulaşamadığım ve *honeymoon*'unun[1] ne ka-

[1] [İng.] Balayı. (Çev.)

dar süreceği konusunda bilgi sahibi olmadığım için, beni çaresizce arama sırasının ona geçtiğini düşündüm. Geçici olarak Kathrin'le olmak ve Frankfurt'ta onun yanına sığınmak istiyordum.

Düşüncelerim tuhaf giyimli bir yolcu tarafından bölündü. Kompartımanda adamdan başkası yoktu ve garip bir aksanla bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Karşımdaki Avusturyalının üzerinde, koyu gri çuhadan dikilmiş, yeşil yamaları ve geyik boynuzundan düğmeleri olan bir takımın yanı sıra açık yeşil gömleğinin üzerine bağladığı kırmızı ekoseli bir kravat vardı. Yüzündeki yaşlılık lekeleriyle huzursuz bir tablo çiziyordu. Bana trende bira olup olmadığını sormuştu. Üzgün olduğumu belirtir şekilde omuzlarımı kaldırdım. Birkaç dakika içinde onun hakkında her şeyi biliyordum. Innsbruck'ta iyi iş yapan bir hatıralık eşya ve takı dükkânı vardı. Şimdi bir fuar ziyaretinden eve dönüyordu.

Sevimli ve zararsız biri izlenimi yarattığından, ona biraz kendimden söz ettim. Floransa'daki turist rehberliği deneyimimden söz ederken dikkat kesildi; zira İtalyanca konuşan bir satış elemanına ihtiyacı vardı.

Eğlenerek dükkânında ne gibi eşyalar sattığını anlatmasına izin verdim. İnek çanları, Tirol'ün yöresel giysileri giydirilmiş kukla adam ve kadınlar, aslanpençesi armalı pantolon askıları, arbaletler, İsviçre ordu çakıları, yürüyüş değnekleri ve her türden şapkalar. Hatıralık eşyaların çoğunun bölgede üretildiğini, ancak bazı parçaların, örneğin kendi taktığına benzer kravatların –üzerine dağ sıçanı işlenmiş kravatını gururla gösterdi– Tayvan'dan getirtildiğini söyledi. Amerikalıların yanı sıra Japonlar en önemli müşterilerinden olsa da son zamanlarda giderek artan sayıda İtalyan müşterisi de oluyordu. "İtalyanlaa da pek sevinir, datlı bir kızcağız görürleese or'da."

Yazgı, yolumu gerçekten de Innsbruck'a mı düşürecekti? Cora'nın aklına beni her yerde aramak gelirdi, ama saray kıyafetleri içinde Mozart çikolataları sattığım Avusturya'da asla! Her olasılığa karşın adresini not ettiğim yaşlı çapkın ayrılırken elimi öptü.

Kathrin Frankfurt projesi karşısında benim kadar heyecanlanmamıştı. Ama onun parası olmadan bu eve çıkamazdım. "Merkezi kaloriferi yoksa hiç çeneni yorma. Odalar ön cepheye mi bakıyor, ön caddede trafik var mı? Eğer gürültüden pencere açamayacaksak, unut gitsin! Okula ne mesafede? Altı ay sonra taşınmam mı gerekecek? Öyleyse yeni duvar kâğıdı kaplattığına değmez."

Buna hiç gerek olmadığını, dairenin mobilyayla kiralandığını, bir dizüstü bilgisayar, bir füton ve kedi biblolarından fazlasına sahip olmayan bir kadın için fazlasıyla yeterli olduğunu söyledim. Üstelik bu altı ayı, daha iyi bir yer aramak için kullanabilirdi.

Kathrin biraz düşündü. "Gidip bir görmem lazım." Etnolog kıza telefon edip ertesi gün için bir görüşme ayarladı.

Nihayet taşınmasına yardım etmeyi, birkaç gün de onunla kalmayı teklif ettim. Başını minnetle sallarken, ben de Béla'yı ne zaman Frankfurt'a getireceğimi düşünüyordum.

Kathrin de düşüncelere dalmıştı. "Evin bir avantajı daha var," dedi. "Eski evimin epey uzağına düşüyor. Dolayısıyla kocamla süpermarkette karşılaşma olasılığımız düşük. Üstelik kapıda başka birinin adı yazıyor; telefon rehberinde etnoloğun numarası kayıtlı, yani telefona başvurmama gerek yok."

"Ondan bu kadar korkuyorsan," diye sordum merakla, "neden evlendin? Benim evlenme sebebim Béla'ydı..."

"Ben de hamileydim," dedi Kathrin. "Ama kocam çocuk istemiyordu. Evliliğim tam manasıyla bok çukuruna düşmek gibiydi. İnsan sadece adını değiştirmek için nikâh dairesine koşmamalı."

"Tanrı aşkına, soyadın neydi ki?"

"Busoni.[1] Bu isim İtalya'da akla büyük bir besteciyi getirebilir, ama burada herkes bana gülüyordu. Yirmi yaşındayken çok tatlı bir adamı seviyordum, onu reddetmiş olmam ne büyük aptallık! Benimle evlenmek istiyordu, ama ne yazık ki, adı Ralph Leckermann'dı.[2] Kısa kesecek olursam, Caterina-Barbara Busoni, diğer bir deyişle *Busenbarbi*, bir imzayla Kathrin Sch-

[1] Meme anlamına gelen *Busen* sözcüğüne atıfta bulunuluyor. (Çev.)
[2] [Alm.] Leziz adam. (Çev.)

neider oldu."

Anlayışla başımı salladım. Kendini atalarından koparışı ve Alman-İtalyan kökleriyle alay edişi hoşuma gitmişti. Belki zamanla başka açıkları da ortaya çıkacaktı.

Yeniden pis odamda otururken, sürekli Kathrin'i düşündüm. Masaldaki Kabasaba babası tarafından zorlanırken, Kathrin kocasına karşı paranoyaya varan bir huzursuzluk duyuyordu. Bu sırada hikâyesindeki bazı ayrıntılar bana tutarsız göründü: Kocası Frankfurt'ta yaşıyorsa, onu istediği zaman halkokulundan bulabilir ve ona hesap sorabilirdi.

Ertesi gün Cora'nın büyükannesine uğradım. "Günaydın, Bayan Schwab!" diye seslenerek Kırmızı Başlıklı Kız gibi alışveriş sepetimden bir şişe şarap çıkardım. "Aslında size veda etmeye geldim."

"Bana uğramanız ne kadar hoş, Maja," dedi yaşlı kadın, bunu kinayeyle söyleyip söylemediğinden emin olamadığım bir sesle. "Bu söylediğinizden Felix'in döndüğü ve Cora'nın sizi almaya geldiği sonucunu çıkarıyorum," diye devam etti soru soran bakışlarla bakarken. Anlaşılan, torununun şahsen gelmemiş olmasına şaşırmıştı. Béla'nın nerede olduğuyla çok daha az ilgiliydi.

"Dönmem gerekiyor," dedim. "Tatilim sona ermek üzere. Birkaç yıldır turist rehberi olarak çalışıyorum; vaktinde dönmezsem işimi kaybederim! Zaten dönüş yolunda oğlumu da almam gerekiyor. Béla birkaç gündür babasının yanında Schwarzwald'da vakit geçiriyor. Ne yazık ki Cora ile Felix'in İtalya'da daha ne kadar kalacaklarını bilmiyorum!"

Bu durum Charlotte Schwab'ın pek hoşuna gitmemişti anlaşılan. "Ama Felix sadece birkaç günlüğüne... Size ne söyledi?"

Yalan söyledim, üstelik hayatımda ilk kez Cora'nın çıkarını kollamak için değil. "Cora ile Felix birlikte son derece mutlu olduklarını itiraf ettiler. Bu yüzden dönüşlerinin biraz ertelenece-ğini düşünüyorum..."

Kataraktla bulanmış olsa da bunamanın izine bile rastlanmayan bakışlarında bir şimşek çaktı. "İnanılacak gibi değil! Kardeş çocukları arasında!" Hemen akabinde mümkün oldu-

ğunca ailenin çıkarını koruyan duruşunu takınmaya çalıştı. "Büyük olasılıkla yanlış anladınız, Maja," dedi. "Felix her zaman İtalyan Rönesansı'na hayran olagelmiştir."

Küstahça yalan söylemesi beni öylesine sinirlendirdi ki, vedalaşma faslında iri bir broşu cebime attım.

4

Kötü bir anne miydim? Béla babasının yanında birkaç günden fazla zaman geçirmiş olmasına karşın, bir telefon bile etmemiştim. Bunun bir nedeni de Jonas'ın annesinin telefona çıkıp kırgın, suçlarcasına bir sesle benimle konuşmaya çalışmasından nefret ediyor olmamdı. Neden çiftlikte yaşayıp tavuklara yem vermediğimi, oğluna sadık bir eş olup herkese yemek pişirmediğimi bir türlü anlayamıyor, bu halimi kesinlikle onaylamıyordu. Düğün törenine Katolik olmayan, karnı burnunda bir kadın olarak çıkmamı anlayışla karşılamıştı; ama iş bölümüne katılmamam, çiftçilikle uğraşan bir aile için yıkım demekti.

Nihayet cesaretimi toplayıp aradığımda telefonu Jonas açtı. Béla nasıl olduğunu kendi anlatmak istiyormuş. Oğlum ahizeyi alıp konuşmaya başladı: "Maja, ben bilgisayar biliyom, bi de yazma biliyom!" diye iddia etti.

"Resim yapmayı diyecektin herhalde," diye düzelttim.

"Hayır, hayır! Gerlinde yazmasını gösteriyo bana."

Gerlinde de kimdi? Bu soruyu Jonas'a sordum.

"Bir tanıdık," dedi.

"Kız arkadaşın mı?" diye üsteledim.

"Belki de," diye yanıtladı tereddütle, sonra kafası karışmış halde sustu. Béla'nın yazmayı neden ondan öğrendiğini sordum.

"Gerlinde ilkokul öğretmeni. Şimdi yaz tatilinde..."

"...ve Béla üzerinde deneme yapıyor, öyle mi? Ben de etrafta koşturduğunu, samanlıkta taklalar attığını sanıyordum!" dedim suçlarcasına.

"Saçmalama," dedi Jonas. "Yazmayı bildiği falan yok. Sadece büyük B yazabiliyor... Onu almaya ne zaman geliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim saldırgan bir tavırla. "Sizi rahatsız mı ediyor?"

Aksine tüm ailenin, özellikle de annesinin ona bayıldığını söyledi; hem de onca torun çocuğuna sahip olmasına rağmen, hiçbiri Béla kadar tatlı ve hareketli değilmiş. Benim açımdan bir sakınca olmadığı sürece kalabilirmiş.

Demek ki Jonas'ın bir kız arkadaşı vardı. Aslında eninde sonunda böyle bir şeyin olacağını düşünmeliydim; ama kadının öğretmen olması işime gelmedi. Nihayetinde, benden boşanıp onunla evlenecekti. Bu durumda, daha önce tartışmaya bile açılmamış olan Béla'nın velayeti, mahkeme gündemine getirilecekti. Bu durumda iyiliği düşünülen çocuğun, benim yanımda kalmasındansa pedagojik eğitime sahip bir üvey anne ve köklerine bağlı bir babadan oluşan sağlam bir çiftçi ailesine verilmesi daha uygun görülebilirdi. Bir kocamın ve sabit bir gelirimin olmaması ve İtalya'da ikamet etmem, tutucu bir hâkimin gözünde olumlu bir izlenim bırakmayacaktı.

Ayrıca kıskanmıştım da. Günün birinde yeniden Jonas'la birlikte yaşamayı aklımın ucundan bile geçirdiğimden değil; ama onun benim aklımı çelmeye çalışmasını ve geri dönmem için bana yalvarmasını istiyordum. Gerlinde denen bu kadın kocamı ve oğlumu göz açıp kapayana kadar elimden alırdı. Çocukları etkilemek kolaydı, bağlı oldukları kişiyi bir anda değiştirebilirlerdi. Béla babasını her ziyaretinden sonra onu ne kadar da çabuk unutuyordu. Emilia'nın rekabetini kabullenebiliyordum, ne de olsa sadece büyükanne rolünü üstleniyordu; ama profesyonel bir eğitimcinin numaralarıyla baş edemezdim ben.

Oğlumu yeniden yanıma almadan önce Frankfurt'a taşınma işini halletmek istiyordum. İkimiz etnolog kızın yatağında yatarken, Kathrin alışkın olduğu üzere şiltesi üzerinde uyuyabilirdi.

Bir daha dönmemek üzere Darmstadt'tan ayrılmadan önce ödünç aldığım bisikleti geri vermek istiyordum. Kreşin kapalı olduğunu gördüm; çünkü çocukların da yaz tatiline çıkma zamanı gelmişti. Çalışan annelerin çocuklarını nereye bıraktıklarını, bu sorunun İtalya'da daha kadın dostu biçimde çözülüp çözülmediğini merak ettim. Hayal kırıklığına uğramış halde bisikleti yeniden evin kilerine bıraktım.

Kathrin'in başka bir derdi vardı: Zamanında Darmstadt'a yardımsever bir tavırla kabul edilmişti ve tüm bu telaş içinde yerine yeni bir kiracı bulamamış olmak canını sıkıyordu.

"Baksana," diye teklif ettim, "hiçbir şey söylemeyelim ve Andy evde değilken basıp gidelim. Sonuçta nereye gittiğin kimseyi ilgilendirmez, öyle değil mi?"

"Ama Maja, bu çok aşağılık bir davranış olur. Üstelik oğlanlara bu ayın kirasını da borçluyum ve elim de çok sıkışık. Bana biraz borç verebilir misin?"

Aynı akşam mutfakta bir pizzayı ısıtmakla meşguldüm ki, Andy beklenmedik bir şekilde bana katıldı. Biraz sıkılgandı. "Geçen gece yüzünden bana kızgın mısın?" diye sordu. Ne demek istediğini anlamamıştım, ne de olsa bana borç para vermiş ve taksisiyle bizi tren istasyonuna kadar götürmüştü. "Herhalde içkiyi fazla kaçırmıştım," diye mırıldandı, "yoksa seni rahatsız etmeye cüret etmezdim."

"Tamam," dedim. "Bu gece içkiyi biraz daha fazla kaçır. Belki o zaman olur!"

Hemen bir şişe kırmızı şarap getirdi. Ama seviştikten sonra zayıf sırtına sarılıp uyumak istediğimde, Andy birden dile geldi ve bana duyduğu güvenin işareti olarak saçını taratıp ince örgüler halinde toplattı. Bu anaç tavır ona kendini öylesine iyi hissettirmişti ki, mutluluktan ağlamaklı bir tavırla hayatının karamsar bilançosunu çıkarmaya koyuldu. "Yakında otuz yaşıma basıyorum, ama taksicilik yüzünden bir türlü istediğim yolu tutamıyorum. Aslında bitirme sınavımı çoktan vermiş olmam gerekirdi."

Esnedim; bu toy oğlanın beni zengin dul yapacak kişi olmadığı aşikârdı.

Planlarımdan ona söz etmedim. Pek vicdan azabı duymadan yarın Kathrin'le basıp gitmeyi tasarlıyordum. Otomobile yerleştiğimizde Kathrin biraz tereddütle, "Felix dün gece telesekretere Darmstadt'a dönmekte olduğu mesajını bırakmış," dedi. "Cora'yla gelip gelmediğini söylememiş. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Bu koşullar altında hâlâ Frankfurt'a gelmeyi istiyor musun?"

Düşündüm. Elbette ona taşınmasında yardım edebilir, sonra da zamanında Darmstadt'a dönebilirdim. Peki ama Kathrin benim için bu kadar önemli miydi? Ne Andy gibi yumuşak erkeklerin ne de Cora gibi katı kadınların şu sıralar bana iyi gelmediğine karar verdim. "Kathrin," dedim kesin bir sesle. "Cora akıl almaz bir sorumsuzluk sergiledi. Birkaç gün içinde geleceğini söylemesine rağmen, iki hafta beni burada haber vermeden bekletti! Ceza olarak onun da beni aramasını istiyorum! Belki de ona bir ders vermenin tek yolu budur. Floransa'ya dönmeden önce bir süre sende kalacağım."

Kathrin bir şey söylemedi, bu yüzden ona eşlik etmemi isteyip istemediğinden emin olamadım.

Ancak Frankfurt Westend'deki evin önüne geldiğimizde konuştu: "Pekâlâ, bence bir sorun yok. Béla'nın burada olmaması da iyi, bu durumda gerçekten de bana yardımcı olabilirsin."

Bu yardımın orkideleri sulamak ve mobilyaları yerleştirmekle sınırlı olmadığını bilseydim, bu adımı atmadan önce bir kez daha düşünürdüm.

Öncelikle giysileri yerleştirmekte sorun yaşadık, çünkü etnolog kız sadece en gerekli olan eşyalarını almış, dolapları tamamen boşaltmamıştı. Ani bir kararla kızın pılı pırtısını dolaptan çıkarıp onları Kızılhaç giysilerimi taşıdığım çöp torbasına doldurdum. Kendi elbiselerimi ise askılara astım.

Kathrin de benzer bir yöntem uyguladı. Orkideler pencere pervazındaki, kedilerse kitap raflarındaki yerlerini almıştı bile. Biraz olsun yerleştikten sonra yiyecek bir şeyler tedarik etmek üzere köşedeki fırına gittim.

Kendimizden hoşnut halde mutfağımıza kurulduk, tereyağ sürdüğümüz simitlerimizi yiyip kahve içtik. "Yemekten sonra insanın kafası daha iyi çalışır," dedi Kathrin ve bıyığına bulaşan

kahve kremasını yaladı. "Evden kaçarken yanıma sadece kışlıklarımı alabilmiştim. Yazın Darmstadt'tan ucuz kıyafetler satın almak zorunda kaldım. Oysa kocamın evinde çok güzel giysilerim kaldı! Sadece giysiler değil, orada kitap, CD ve bu izbeyi adamakıllı güzelleştirecek tablolarım da var. Neuhausstrasse'ye adım atıp kendi evime hırsız gibi girmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum."

"Anahtarın varsa, bu bir sorun olmasa gerek," dedim.

Her şey tereyağdan kıl çeker gibi oldu. Eve ihtiyaten bir kontrol telefonu açıldıktan sonra, Kathrin arabayı sabah saat onda eski evinin yakınlarına park etti. Güvenlik açısından apartmana önce ben girdim. İçeride herhangi bir hayat belirtisi yoktu, ne de olsa tatil mevsimiydi. Evin kapısını açtığımda, Kathrin'i bir el hareketiyle yanıma çağırdım. Biraz da garip bir hisle büyük, aydınlık bir hole adım attık.

Önce yatak odasındaki devasa gömme dolabın kapaklarını açtı. Dolabın sol tarafı bayan giysilerine ayrılmıştı; buna karşın sağ tarafta kaliteli gri kumaştan dikilmiş beş erkek takımı asılıydı. Yedi elbise askısının da üzerine haftanın günleri yazılmıştı. Bugünkü askı boştu. "Hep aynı giysiyi giyerek ciddi ama çok da varlıklı olmayan biri olduğu izlenimini yaratmak ister," diye açıkladı Kathrin. "Yasadışı müşterilerinin hiçbirinin aklına burayı soymak gelmesin diye." Dolaptan çıkarıp yatağın üzerine fırlattığı giysilerini, ardiyeden çıkardığı valize doldurmamı rica etti benden. Aralarında bana da yakışacak pahalı parçalar vardı.

Yatak odasında yalnız kaldığımda, beni ele geçiren cesaretin ve tırnak törpüsünün yardımıyla yedi numaralı, pazar gününe ait gece mavisi takımda birkaç delik açtım.

Kathrin mücevher kutusunu, fotoğraf albümlerini ve parfüm şişelerini bir seyahat çantasına doldurdu. Müzik setinin önünde bir süre durdu. "Taşıması zor, şimdilik kalsa da olur. Tablolar daha önemli!" Şaşkın bakışlarım altında duvardan indirdiği, normalde dikkat bile etmeyeceğim dört yağlıboya tabloyu toz bezlerine sardı. Bu işin de bitmesiyle ansızın paniğe kapılarak bir an önce evden çıkmak istedi; oysa tüm eylemimiz yarım saat bile sürmemişti. "Gel! Ben valizle çantayı alırım," di-

ye seslendi tabloları dikkatlice kucağıma istiflerken. "Yakalanmasak iyi olur!"

Kathrin yeniden konuya döndüğünde, neredeyse eve varmıştık: "Bu kadar korkak olmam ne fena. Şimdi bürodan eve döndüğünde yapacağı ilk iş kilitleri değiştirmek olacak! Arabaya sığacak ne kadar eşya varsa hepsini almalıydık. Şimdi bunu yapacak cesaretim kalmadı."

Zangır zangır titrediğini fark ettim ve herhangi bir yorum yapmaktan kaçındım.

Eve döndüğümüzde Kathrin'in fotoğraf albümüne baktım: İlk komünyonuna katılan, okula başlayan küçük kız nihayet gelinlik giymiş bir yetişkin haline gelmişti. Fotoğraflardan birini görünce, yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım; çünkü resimde koyu renk elbiseleri ve birbirinin aynı bıyıkla baba-kız, ellerinde tepsiyle caddeyi geçen birer garsona benziyordu. Sonra Kathrin'in sevimsiz kocası Bay Schneider'i biraz daha derinlemesine incelemeye koyuldum. Cora'yla benim ağımıza düşürmeyi tercih ettiğimiz o kumral genç *Latin lover* tiplerden değildi. Daha yaşlı, kırklarındaydı; zinde görünüyordu, takım elbiselerine uygun çelik grisi renkli gözlere, genel olarak iyi bir fiziğe sahipti. Yorumlamayı beceremediğim yoğun bir duygu yansıtıyor ve beni çok etkiliyordu. "Hey, Kathrin," diye seslendim. "Kocan aklımı karıştırdı! Onunla ne alıp veremediğin var?"

Arkamda durup iç çekerek fotoğraflara baktı. "Tanıştığımızda Erik beni inanılmaz derecede etkilemişti," dedi. "Üstelik eminim ona âşık olan ilk kadın da ben değildim."

"Ama?"

"Kulağa şaka gibi gelse de, yoksul, haksızlığa uğramış insanların savunucusu Erik'in iyi bir insan olduğuna inanıyordum. Oysa yasadışı müvekkilleri hiç de yoksul sayılmaz. Onlar sayesinde epey para kazanıyor."

Kathrin bir ahlak abidesi miydi yoksa? İçimde kocasının tarafını tutmam gerektiği konusunda kuşkular belirirken, o konuşmaya devam etti: "Avukatlığının ilk yıllarında ağırlıklı olarak fuhuş davaları üzerinde uzmanlaşmıştı. Bu sayede kazandığı genelevlere serbest giriş hakkını bir süre sonra doya doya

kullandı."

Ağlamaya başladı. Ona bir kâğıt mendille kutu kola getirdikten sonra sakinleşir gibi oldu, sonra elektrik süpürgesini çalıştırarak ilgisini başka yönlere çekmeye uğraştı. Bir işe yaramak için tabloları çıkardım ve onları nereye asabileceğimizi düşündüm. Kathrin'in neden bu eski püskü resimleri aldığı benim için tam bir muammaydı. Yoksa bu tablolar ona ailesinden mi kalmıştı?

Cora'yla birlikte, tabloların niteliği konusunda yetkin bir gözlem gücü geliştirecek kadar çok müze ve sergi gezmiştim. Elimdekiler, düşük kaliteli çerçevelere yerleştirilmiş Biedermeier dönemine ait gül natürmortlarının ucuz birer kopyasıydı. Her biri yaklaşık yarım metrekare büyüklüğündeydi. Çerçevelerden birinin askı halkası nerdeyse düşecek gibi olduğundan, tabloyu çevirdim ve bombe yapmış arkadaki ince kâğıdın altından bir parça desenli duvar kâğıdının göründüğünü fark ettim. Bir ipucu bulmanın heyecanıyla resmin kâğıt kaplı arkasında bir sırrın gizlenip gizlenmediğinden emin olmak için elime bir mutfak bıçağı aldım.

Çiçek tuvalini çerçeveden sökmemle ortaya ikinci bir tablo çıktı. Dehşetle donakaldım: Karşımda izlenimci üslupla resmedilmiş zarif bir harem sahnesi vardı. Resim büyük olasılıkla Matisse'e aitti.

Ansızın Kathrin karşıma dikildi. "Ne yapıyorsun orada?" diye sordu kızgınlıkla. "Gül tablolarıma zarar vermiyorsun ya?"

Avın kokusunu aldığımı gördüğünden, duraksayarak açıklamaya başladı: Kocası bir sahtekârı başarıyla savunduğundan, karşılığında dört değerli tablo almıştı. Kathrin bunların çalıntı olduğunun farkındaydı. "Erik onları getirdiğinde bana sadece, 'Bunlar emeklilik teminatımız,' demişti. Kendimizi emniyete almak için asılları, ucuz natürmortların ardına gizledik. Erik'e göre bir tabloyu kasada saklamaktansa onu kamufle etmek daha güvenliymiş. Bir mağazadan aldığımız uyduruk tablolarla hiç kimse ilgilenmezdi."

Saygı ve hayranlık hisleriyle tabloları incelemeye koyulduk. Tasvir edilen cariyeyi çevreleyen büyüleyici süslemelerin yanı sıra bitki ve meyveler de olağanüstü biçimde parlıyor ve

Doğu'ya has bir duyusallığı yansıtıyordu.

"Ya diğerleri?" diye sordum merakla.

"En iyisini yakalamışsın," dedi Kathrin. "Ama diğerleri de hoşuna gidecektir."

Haklıydı, diğer üç tablo Matisse ile boy ölçüşemezdi.

Ama elime önce cariye tablosunu almamış olsaydım, bunlar da beni hayranlığa sürüklerdi. Birisi Feuerbach'ın bir eskizi, diğeri tanımadığım Alpli bir sanatçının manzara resmi, üçüncüsüyse Heinrich Vogeler'in bir iğne işi çalışmasıydı. Resimler farklı ebatta olsa da, zevksiz bir çerçeve çalışmasıyla hepsi tek bir biçimle sınırlandırılmıştı.

"Bunlar gerçekten de orijinalse, birer servet değerinde olmalı," dedim. "Ama bunları elden çıkarmak olanaksız. Akıllı Erik bunları nasıl satmayı düşünüyordu?"

"Dünyanın dört bir yanında müzelerden sanat eserleri kayboluyor. Satılması olanaksız gibi görünen malların da bir pazarı vardır," diye iddia etti Kathrin. "Üstelik burada sözünü ettiğimiz şey Mona Lisa değil. Bana kalsa tabloları kendime saklamak, vicdan azabı çekmeden onları sergileyebilmek isterdim."

Bağdaş kurmuş, düşünceli biçimde fütonun üzerinde oturuyordu. Öğlen olmasıyla odadaki hava ağırlaştığından, kepenkleri indirmiştik. Matisse ya da en azından Cora kadar resim yeteneğim olsaydı hiç durmaz, ilginç oda arkadaşımın bir eskizini yapardım. Arka planın sağ tarafını pencere pervazına dizilmiş krem renkli orkide manzarası, sol kısmınıysa Pakistan'dan alınmış koyu kırmızı örtüler oluştururdu. Bıyıklı Kathrin bu ortam içinde küçük bir sfenkse benziyordu.

Düşüncelerini ansızın sözcüklere döktü: "Resimleri *bana kalsa* kendime saklamak isterdim, dedim; ama sanırım böyle bir şey mümkün değil. Bir anlamda tüm insanlığa ait olan sanat eserlerinin müzeye iade edilmeleri gerekir."

Bunları söylerken beni gözlüyordu; hemen onun bu asil hareketinin önünü kesmeye çalıştım: "Müzede her şeyi sergilemeye yetecek yer olmaz. Çoğu sanat eseri arşiv ve depolarda bekler ve kimse onları göremez."

Bir kez daha tartan bakışlarıyla karşılaştığımda, ona destek olacak bir şeyler daha ekledim. Ahlak ile faydacılık arasında bir

uzlaşma sağlamak için tabloları bir sigorta şirketine, küçük bir keşif bedeli karşılığında gerçek sahiplerini bulmak üzere vermeyi teklif edebilirdi. Büyük olasılıkla Kathrin de başta bunu planlamış olmakla birlikte, resimlerin haksız sahibinin karısı olarak bu ödülü almasının olanaksız olduğunu söyledi. Tarafsız bir aracıya ihtiyacımız vardı. "Sen de parasızsın," dedi.

Bu laf üzerine bir sigara içmem gerekiyordu. Bu iş şimdiye dek kalkıştığım suçlardan bir gömlek büyüktü. "Peki Erik tabloların yerinde olmadığını gördüğünde ne diyecek?"

"İyi soru," dedi hemen. "Bana da bir tane versene!" Benden aldığı sigaranın filtresini kopardı.

Bir yandan sigara içerken, bir yandan da bana sanat eseri kaçakçılığının dünya çapında uyuşturucu ticaretinden sonra, silah kaçakçılığındansa önce olmak üzere ikinci sırada yer aldığını anlattı.

Sahte tablolar üretmekle bile her yıl devasa miktarlar kazanılıyormuş; ölmüş sanatçıların el değiştiren tablolarının yüzde kırk ila altmışı sahteymiş. Meraklıları kandırmak bu kadar kolaymış! Bir sanat eseri için bu kadar para veren birisi dolandırılıp dolandırılmadığını öyle derinlemesine araştırmazmış. "İnsanlar tatilde Picasso'nun imzalı, numaralı bir taşbaskısını birkaç binlik toslayarak satın alıyor. Oysa bunun fotoğraf tekniğiyle üretilmiş tıpkıbasımlarını herhangi bir poster dükkânı ya da fotokopicide iki sıfır eksiğine almak mümkün. Üstelik bu, dolandırıcılık örneklerin en zararsızı."

"Bu konuda bilgi sahibisin," dedim şaşkınlıkla, "ama giysi, fotoğraf ve mücevherleri almamız son derece düşüncesizceydi. Şimdi Erik hırsızın *sen* olduğunu hemen anlayacak! Aksi halde hırsızların gerçek birer profesyonel olduklarını düşünebilirdi. Bir kez daha oraya gidip hâlâ vaktimiz varken etrafa sahte ipuçları bırakmamız gerekiyor."

Kathrin bundan etkilenmişti işte. "Şimdi de sen profesyonel gibi konuşuyorsun! Bu kadar korkuyor olmasam hemen işe koyulurdum ama tüm bunları bir kez daha atlatmak... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Saate baktım: Ganimet avımızın üzerinden iki saat bile geçmemişti; kocasının bu arada eve gelmemiş ve ziyaretimizi fark

etmemiş olması ihtimali yüksekti. Evi aradım ve bir kez daha Erik'in hoş sesiyle kaydedilmiş telesekreter mesajını dinledim.

Çılgıncasına kararlı yüz ifadem Kathrin'in aklının başına gelmesine neden olmuştu. Giysi ve mücevherleri için uzun uzadıya yas tutmadan her şeyi yeniden topladı; ne büyükannesinin mercan kolyesini mücevher kutusundan ne de anne babasının evlilik fotoğraflarını albümden çıkardı.

"Sinemada bir film izlemiştim," diyerek övdüm çırağımı. "Genç bir kasa hırsızı kendini engelleyemiyor ve kişiliksiz altın külçeleri yerine sevgilisi için kasada bulduğu en güzel yüzüğü atıyordu cebine. Bu sayede her şey ortaya çıkıyordu. Profesyonellerin asla düşmemesi gereken bir durumdur bu!"

Bu sefer de apartmanda hayat belirtisi yoktu. Ama bu arada postacı uğrayıp, kutulara mektup atmıştı. Dairenin kapısını açtık, elbiseleri yeniden dolaba astık, fotoğraf albümlerini raflara yerleştirdik, mücevher kutusunu da masa örtülerinin olduğu çekmeceye tıktık. Az sonra isteriye kapılmaya başlayan Kathrin'i otomobile yolladım ve etrafı temizlemeye başladım. Kathrin'in parmak izleri tamamıyla yasaldı. Buna karşılık uygunsuz olsalar bile, benimkilerin de poliste kayıtları yoktu. Sahte bir ipucu bırakmak kurnazca ve son derece profesyonelce görünüyordu. Yanımda bunun için kullanabileceğim bir şey var mıydı? El çantamı açmamla Andy'nin uzun saçlarını taradığım küçük tarak elime geldi. Odaya birkaç saç teli attım. DNA analizi bunların bir erkeğe ait olduğunu kolayca tespit ederdi. Elbette kimse Darmstadtlı masum bir taksi şoföründen şüphelenmezdi.

Merdivenleri inerken karşılaştığım bir adam bana bakıp dostça gülümsedi. Fotoğraflardaki kadar çekici görünmediğinden olsa gerek, başta onu tanıyamamıştım. Yaylanarak, esnek biçimde yürümesine, vücudundan güç ve yumuşaklık yansımasına karşın, başı bir devekuşununkine benziyordu: Küçüktü ve uzun boynunun ucunda metronom gibi iki yana sallanıyordu. İnsanın içine işleyen bu gri gözlerin Erik'e ait olduğunu anladığımda, kalbim duracak gibi oldu. Neyse ki kim olduğumu bilmesi mümkün değildi. En üst katta yaşayan bir kız arkadaşımı ziyaret ettiğimi düşünebilirdi pekâlâ.

Aşağıda Kathrin arabada bekliyor, bir kâğıt mendille dikiz aynasını temizliyordu. "Seni gördü mü?" diye sordum heyecanla.

Erik'le merdivenlerde karşılaştığımı duyunca, şok geçirdi. Otomobilini yeraltı garajına park ettiği ve apartmana başka bir kapıdan girdiği için onu görememişti.

"Senden başka kimde evin anahtarı var?" diye sordum. Nihayetinde ne apartmanın ne de daire kapısının zorlanmadan açıldığı fark edilecekti.

"Temizlikçi kadında," dedi Kathrin inleyerek.

Ayrıntılı sorgulamam sayesinde kadının her öğleden sonra yakınlardaki bir ilkokulun spor salonuna temizliğe gittiğini anımsadı.

Hemen okulun yolunu tuttuk. "Kadın beni tanıyor," diye fısıldadı Kathrin, "ama seni hiç görmedi. Orada birçok temizlikçi kadın var. Bir defasında bir şey söylemek için Emine'yi bulmam gerekmişti."

Okula bir hırsızınkinden çok kendimden ve hedeflerimden emin bir tavırla yan kapıdan girdim. Girdiğim ilk odada temizlik görevlileri oturmuş, bira içiyordu. Şanslıydım çünkü yanlarında bir grup temizlikçi kadın da vardı. Bina görevlisini tahakkümcü tavrından hemen tanıdım. "Ne aradıydınız?" diye sordu.

Oğlumun okulun son günü spor çantasını salonda unuttuğunu ileri sürdüm.

"Bi bak bakayım şuraya," dedi ve depo benzeri bir odayı işaret etti. "Kadınlar bulduklarını or'ya koyyo, daa geçenlerde aşortman bulmuşla. Oolanı da şımartman, bi daakine zaamet edip kendi geliversin."

Adam arkamda dikilirken, depoda etrafıma bakındım. Bira tenekeleri, kova, süpürge ve temizlik malzemesiyle dolu kutuların arasında bir spor çantasına rastlamak mümkün değildi. Buna karşılık gardırop askılarında temizlik önlükleri, gri bir tozluğun yanı sıra yeşil renkli bir anorak asılıydı. Teşekkür edip oradan ayrıldım ama dış kapının oradan geri dönüp bir süre kızlar tuvaletinde saklandım. Bina görevlisinin öğretmenler odasına gittiğini ve nazik olmayan bir üslupla bir kadınla konuştuğunu duydum. Parmak uçlarına basarak bir kez daha depoya dön-

düm, giysilerin ceplerinde bulduğum anahtarları cebime attım.

Otomobile binip iki sokak gittikten sonra bulduklarımı Kathrin'in ev anahtarıyla karşılaştırdık. "Gel," dedim. "Bunu kutlamamız gerek! Karşımıza çıkan ilk barda şampanya içelim."

Ama Kathrin bunu yapmak istemedi. Onun yerine *Piccolo* alabilirsin, dedi, bir süpermarketin önünde durdu ve cüzdanını bana verdi. Anlaşılan, güvenli limanının dışında mecbur olduğundan fazla kalmak istemiyordu.

"Bu ganimetleri çaldığımızdan bu yana en azından takip edilme saplantın için bir sebebin var," dedim. "Ama bir şeyi anlamıyorum. Erik yeni adresini bilmese bile istediği zaman seni halkokulundan bulabilir!"

"Yeni işyerimi bilmiyor ki! Birlikte yaşadığımız dönemde havaalanındaki ALITALIA kontuarında yarım günlük bir işim vardı. Büyük kavgamızdan sonra gecenin bir vakti bir kız arkadaşıma kaçtım, o da bana halkokulundaki bu işi buldu."

"Bu arkadaşınla hâlâ görüşüyor musun?" diye sordum.

Kathrin başını iki yana salladı. "Bunu yapmam çok riskli; çünkü Erik onu tanıyor, telefonlarını dinletebilir. Shirley'nin nerede olduğumu bilmemesi daha iyi."

Başımla onaylayarak tasalarımdan şimdilik söz etmedim. Shirley çok fazla şey biliyordu.

Elimde bir kadeh şampanyayla yerde oturmuş en sevdiğim tabloya ikinci kez bakıyordum. Bu gerçek bir Matisse olabilir miydi? "Tabloların tümü aynı soygundan mı geliyor?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. "Adamların dediklerine göre, cariye resmi Côte d'Azur'daki bir villadan çalınmış. Erik bir ekspertizin kaça mal olduğunu da araştırdı; bir sanat uzmanının parasını vermek mümkün; ama sahte bir değerlendirme pahalıya patlayabilir."

Ne demek istediğini anlamıştım. Erik'e, ancak tezgâhlanmış bir ekspertizle satabileceği bir kopya verilmiş olması son derece akla yakındı. "Peki ya diğer üç tablo?"

"Küçük bir müzeden geliyor. Orijinal oldukları kesin; ama

pek değerli değiller. Belki onları yurtdışında satmak mümkün olabilir."

"Tablolar değerli değilse, kimse doğru dürüst para vermeyecektir," dedim. "Üstelik yaptığımız bir hata var. Bazen ne kadar aptal olduğuma şaşıyorum! Güllü resimleri yanımıza alıp değerli paspartularını çıkardıktan sonra onları yine yerlerine asmalıydık. Belki de Erik paha biçilmez hazinelerinin gittiğini ancak aylar sonra anlardı!"

Ancak bunun için çok geç kalınmıştı. Erik ne yapacaktı? Olanları polise bildiremezdi; çünkü tabloların yasal sahibi o değildi. Bu noktada Andy'nin saçlarını evde bırakmamın da bir anlamı olmamıştı. Öte yandan Cora bana Moskova'da, polisleri onların numaralarıyla yanlış yönlere yöneltmek üzere suçluları, polisin kullandığı en modern bilimsel araştırmalar konusunda eğiten mafya okullarından söz etmişti. Erik'in özel araştırması sırasında profesyonel suçlulardan yardım alması beklenebilirdi. Sahte mal satıcılarının yanı sıra konu hakkında bilgisi olanlardan da kuşkulanacaktı. Acaba Kathrin'i de listeye ekleyecek miydi?

"Gel," dedim. "Tabloları yeniden güllerin ardına gizleyelim. Onları üzerlerine bir şey atmadan asmak çok riskli."

Korkuyu her daim ensesinde hissettiğinden, Kathrin'den de nihayet iyi bir fikir çıktı. "Onları duvardaki ayna işlemeli örtülerin altına gizleyelim," dedi.

Gerçi tabloları ardına gizlemek için Pakistan işi bu örtüleri duvardan sökmek epeyce zahmetli olmuştu ama yarım saat sonra işi tamamlamıştık.

"Her şey iyi güzel de," diye sızlandım, "şimdi görünmez bir müzeye sahip olsak bile, bu akşam yemek yiyecek paramız yok."

"Sıkma canını, yakında her şey yoluna girecek! Yarın sabah halkokuluna gitmem gerekiyor. Bu fırsattan istifade şefimden avans isteyeceğim. Gerçi sömestr henüz başlamadı ama, 'kurs başlangıcından önce bireysel danışmanlık' için orada olmalıyım," dedi Kathrin. "İstersen sen de gelebilirsin."

Elbette istiyordum.

5

Kathrin ertesi sabah, her zaman olduğu üzere banyoyu saatlerce işgal ettiğinde, şeytan beni dürttü. Cora ile Felix'in Darmstadt'a varıp varmadığını öğrenmek istiyordum. Şansımı denemek için ortak eve telefon ettim. Telefona kim çıkarsa çıksın, derhal kapatacaktım.

Telefon üç kez çaldıktan sonra yorgun bir erkek sesi yanıt verdi: "Evet?"

Şaşkın biçimde sustum. Felix miydi bu, yoksa Andy mi?

Ama daha ahizeyi yerine koymadan, ikna etmek istercesine konuşan kişinin sesinin açıkça Felix'e ait olduğunu anladım: "Maja, eğer sensen, Tanrı aşkına bir şey söyle! Senin için endişeleniyorum!"

Endişe sözcüğünü duyduğumda suskun kalma kararımı bozdum. Ağlamaklı bir sesle, tadını çıkara çıkara durumumuzun kötü olduğunu söyledim. Cora neredeydi?

"Trenle geri döndüm, çünkü Cora..." Önce duraksadı, sonra sözcükler ardı ardına döküldü ağzından. "Geçen hafta sonu Toscana'daydık. Orada Cora'nın Dino adlı eski bir arkadaşıyla karşılaşmamızla tamamen unutuldum. Aralarında İtalyanca konuştuklarından, tek kelime bile anlamadım. Ne yazık ki tüm sıkıntıyı çeken sen oldun, bu kadar süredir büyükannemi bıraktığım için senden özür dilemeliyim... Büyüye kapılmış gibiy-

dim."

Tam Cora'ya uygun davranışlar, diye düşündüm öfkeyle ama yine de sordum: "O da benim için endişeleniyor mu?"

Felix düşündü. "Neden endişelensin ki? Darmstadt'ta olmadığını bilmiyor. Castellina'daki son günlerde birkaç kez sana ulaşmayı denedi ama telefonu açan olmadı."

Pekâlâ bunda doğruluk payı olabilirdi, ne Andy ne Kathrin ne de ben sürekli olarak evdeydik. Peki ama telesekretere de bir mesaj bırakamaz mıydı?

Dilimin üzerinde telaffuz edilmeyi bekleyen sitemleri kendime sakladım. Felix'in halinin benden iyi olmadığını tahmin ediyordum. Eğlencesine hizmet ettiğimiz sürece Cora bizi fütursuzca kullanır, yeni bir oyuncak bulduğundaysa elinin tersiyle bir kenara iterdi.

"Peki *ben* size niye ulaşamadım?" diye sızlandım. Cora'nın telefonunun deniz kenarında kaybolduğunu ya da çalındığını öğrendim.

"Şimdi lütfen Kabasaba'yla hangi cehenneme kaybolduğunuzu söyler misin? Andy'den öğrendiğim kadarıyla Béla'yı babasına bırakmışsın."

Nerede olduğumuzu kesinlikle söylemek niyetinde olmadığımdan, konuşmayı biraz ani de olsa bitirdim.

Kathrin duş almış, saçlarını tarayıp tıraşını olmuş halde banyodan çıktığında, başta anlaştığımız üzere kahvaltıyı hazırlamamıştım; onun yerine hareketsiz, ağlamaklı bir ifadeyle yatağıma oturmuş, kara kara düşünüyordum. Demek ki Cora ne Darmstadt'a ne de Floransa'ya gitme zahmetinde bulunmuş, sadece, Dino'yla birlikte Chianti'de gününü gün etmişti. Bir şeylerden kuşkulanıyordum. Elbette bu yakışıklı oğlanı, tıpkı ondan önceki birçoğu gibi, fazla ciddiye almamıştı, nerede kaldı onunla tutkulu bir aşk yaşamak! Yine de onun ahbaplığını benimle olmaya tercih ediyordu.

"N'oldu Maja?" dedi Kathrin ve ıslak havlusunu burnumun önünde salladı. "Yeniden uykuya mı daldın? Aslında taze kahve kokusu almayı umu..." Sonra ağladığımı gördü. "Unut gitsin," dedi. "Suyu ben ısıtırım. Eğer bu kadar özlediysen, Béla'yı

bugün gidip alabilirsin."

Burnumu sildim. Elbette çocuğumu özlüyordum; ama onun iyi olduğundan emindim. Beni üzen şey, kimsenin, özellikle de Cora'nın *beni* özlememesiydi.

Mutfaktan kaynayan suyun taştığını duyunca kahveyi hazırlamak üzere kalktım. Kathrin bir poşet dolusu kurabiyeyle kapıda belirdiğinde, kendimi biraz olsun toparlamış, hatta masayı bile kurmuştum. Gün ışığı yüksek pencerelerden içeri düşüp Doğu işi örtülere nakşedilmiş minicik aynalarda parıldadığında, bu yabancı ev çok güzel oluyordu. Evin önünde ve arkasında büyük birer kestane ağacı olduğundan, tüm pencerelerden, güneşin açısının değişmesiyle açık ya da koyu yeşil renklere bürünen yapraklar görünüyordu. Burada büyük kentlerde de geniş bir kuş türü yelpazesi olduğunu keşfettim: Güvercinler, serçeler, karatavukların yanı sıra nadiren de olsa saksağan ve baştankara çiftleri görmek mümkündü. Aslında kentteki bir kestane ağacında ormandakinden daha kötü yaşamıyorlardı; biz de burada kısıtlı parayla çok güzel yaşayabilirdik. Cora'nın canı cehenneme, Kathrin çok daha canayakındı.

"Yarım saat içinde çıkmalıyım," dedi. "İşbaşı yapmam gerek! Benimle gelip gelmeyeceğine karar verdin mi?"

Az sonra birlikte metroya binmiş, biletsiz yolculuğun keyfini sürüyorduk. Kathrin Almanca öğrenmek ya da Almancalarını geliştirmek isteyen yabancılara iki saatlik danışmanlık hizmeti verecekti. Büroya vardığımızda, Almanca'yı kulağa hoş gelen bir Hessen aksanıyla konuşsa da, grameri kavramak için kurslara sıfırdan başlamasının daha iyi olup olmayacağını düşünen genç bir Türk büronun önünde bekliyordu bile. Poposuna dek uzanan rasta saçlı neşeli bir Afrikalı genç kız, akıcı Fransızcasına karşın Almanca olarak sadece kahkahalar eşliğinde söylediği 'Aynen!' ve 'Şerefe!' sözcüklerini biliyordu. Almancası yetkin, ancak bize göre fazla eski moda, üçgen yüzlü, yaşlıca bir Macar kadınsa bu dile ait bilgilerini tazelemek istiyordu. Görüşme için bekleyen fazla aday olmadığından Kathrin'in seviye tespit sınavı yapacak, adayların farklı sorularını dostça yanıtlayacak vakti vardı. Herkesin adını ve adresini kaydettikten son-

ra Kathrin, onların eylülde temel, orta ya da üst seviyelerin hangisinden başlayacağına karar verdi.

Birden beni sırf üstünlüğünü ve yetkinliğini kanıtlamak için yanında getirdiği kuşkusuna kapıldım. Beşinci görüşmeden sonra sıkılmaya başlamıştım. İnatçı bir sinek sürekli olarak sağ bacağıma konuyordu. Etraf on yıllar boyunca öğrenci kokularına karşı savaşmış dezenfektan kokuyordu. Hava sıcak olduğundan açık bırakılmış kapıdan, kahverengi boyalı gardırop askılığı ile Toscana mermer motifleri yerine, her metrekaresine asgari bir yapışmış çiklet düşen gri renkteki halıyla kaplı döşemeyi ayrıntılı biçimde izlemeye koyuldum. Sonra açık pencereye gidip okulun avlusuna, paslanmış bir bisiklet standına, devasa çöp konteynerine baktım. Kathrin yetmişli yıllardan kalma bu beton bina azmanının eskiden lise olduğunu, öğrenci sayısının iyice azalması nedeniyle lisenin kapatıldığını anlatmıştı. Avlunun parmaklıklı kapısına bir adam yaslanmış, etrafı gözetleyen bakışlarıyla beni gafil avlamıştı. Kathrin'e bir şey söylemedim. Önce öğrencileriyle ilgilenmesi daha iyi olacaktı.

Son olarak elli yaşlarında yapılı bir adam, Taylandlı bir kızı bileğinden çekiştirerek içeri girdi. Uslu bir okul çocuğu gibi giydirilmiş genç kadın gerçekten de çocuğa benziyordu: Kırılgan Kathrin'den bile küçüktü, kemik yapısı narindi. Başını eğmiş, gözlerini yere dikmişti ve eğik başını, o da sadece bir kereliğine kaldırdığında, genç yaşta yaşlanmış birinin üzgün bakışlarıyla karşılaştım. Adam karısının sadece biraz İngilizce bildiğini söyledi. "Diil mi şekerim?"

Kadın başıyla onayladı.

Kathrin dikkatli şekilde kadının okuma yazma durumu hakkında bilgi istedi, çünkü okuma yazma bilmeyenler için özel bir kurs vardı.

"Dur bakalım," diye itiraz etti kadının kocası. Bu sırada kadının belli belirsiz kaçırdığı başını bir köpeği sever gibi okşamıştı.

Kathrin kafese düşmüş kuşun sahibiyle mesleki, buz gibi bir tavırla konuştu. Müstakbel öğrencisine sürekli olarak İngilizce sorular soruyordu ama anlaşılan, kadın öylesine çekingendi ki, değil sorulara yanıt vermek, gülümseyemiyordu bile. So-

nunda şişko domuz cüzdanını çıkarıp 200 marklık kurs ücretini peşin olarak ödemek istedi. Bu sırada Kathrin'i rahatsız edici biçimde süzdü; Kathrin başını iki yana salladı ve adamı kasaya gönderdi.

Karı koca nihayet gittiklerinde derin bir soluk aldı. "Burada çalışan diğer arkadaşlardan böyle tiplere sık rastlandığını biliyorum. Yoksul bir aileden daha çocuk yaşta bir kızı satın alıyor, üstelik kendilerini bir de yardımsever sayıyorlar. İşin cinsel boyutundan söz etmiyorum bile."

"Dışarıda başka bir kuşkulu şahıs var," dedim. "Pencereden baksana!"

Kathrin ayağa kalktı, birkaç saniye dışarıya baktı. Yüzünün renginin atmasıyla soluğu daralmış halde iğreti döner koltuğuna çöktü. Adamı tanıdığını söyledi, Gross Geraulu bir pezevenk olan bu adam Erik'in müvekkiliydi.

"Ee?" diye sordum saf saf.

Böyle biri boş bir okul avlusunda sebepsiz yere durmaz, dedi. Başına bir dert açılacaktı. "Beni bekliyor! Ne yapacağız?" Korkudan titremeye başlamıştı. Hemen bir şeyler düşünmeliydim.

Adı geçen pezevenk, binanın tek çıkışını göz altında tuttuğundan, tanınmadan yanından geçmeyi denemeliydik. Kalabalık bir grubun içine karışamaz mıydık?

Kathrin teslimiyetle başını iki yana salladı. Öncelikle önerime uyarak kadınlar tuvaletine saklandı, bu arada ben de okulda ufak bir keşif gezisine çıktım. Birinci kattaki sınıflardan birinden hayvansı çığlıklar, kendinden geçmiş çocuk bağırışları işittim. Kapıya, fosforlu kalemle yazılar yazılmış kocaman bir sirk afişi asılmıştı:

VE PERDE AÇILSIN!
VAHŞİ HAYVANLAR, SİHİRBAZLAR,
PALYAÇO VE DANSÇILAR HOŞ GELDİLER!

Merakla kapıyı aralayıp içeriye baktım. Béla'nın yaşında çocuklar küçük bir tramplenden atlayarak aşınmış yer minderleri üzerinde hopluyordu: beyaz makyajlı palyaçolar, üzerine şerit

boyanmış kaplanlar, tüylü ayılar, dans eden fareler. Genç bir sosyal pedagog hayvan terbiyecisi rolünü üstlenmiş, hayvanları bir halkadan geçiriyordu.

"Az sonra bitiriyoruz!" diye seslendi bana. "Çocuğunuzu beş dakika içinde alabilirsiniz!"

Yan odaya geçtim ve diğer anneler gelip vahşi hayvanlarını götürene kadar bekledim. Oda boşaldığında baskın vakti gelmişti. Rengârenk bir sandıkta karnaval boyaları, uçan balonlar, kırmızı palyaço burunları, ucuz peruklar ve başarılı bir çocuk sirki için gerekli diğer aksesuarları buldum. Gerekli gördüğüm malzemelerle Kathrin'in yanına döndüm. İlk iş olarak burnuna pembe bir kedi burnu yerleştirdim. Böylesi bir saçmalığı çocukça bulduğu, *Tom ve Jerry* ya da *Aristocats* oynayacak yaşı geçtiğini düşündüğü için gür kaşlarını çattı. Ama sonunda sivri pelüş kulakları, anten gibi kedi bıyıkları, cart yeşil pançosuyla çizmeli kediye benzediğini görünce cesaretle sordu: "Peki ya sen?"

"Ben de senin annenim!" dedim, elini tuttum ve diğerlerinden sadece on dakika sonra, biraz yapılı kızımla birlikte okulu terk ettim. Bize sadece sıkıntılı bir bakış atan pezevengin yanından geçip gittik.

Şimdilik kurtulmuştuk. Zevkten kendimden geçmiştim.

"Bunca korkunun arasında şefimden avans istemeyi unuttum," dedi Kathrin. "Yanında biraz para var mı?"

Zaten boş olan çantamı yanıma almaya gerek bile duymamıştım. "O pis herifin 200 markını geri çevirmek pek akıllıca değildi."

Kathrin'in geçici olarak yatışmış siniri şimdi neredeyse paranoyak bir patlamaya dönüşmüştü. Arabası artık evimizin önünde duramazdı, hatta onu başka bir kente park etmek daha akıllıca olacaktı. Erik her sabah koşuya çıkardı. Şimdi her defasında farklı yollardan koşup sonunda onu bulacaktı.

"Sen de delirdin ama," dedim. "Adam koca Frankfurt'ta seni arayacak değil ya!"

Zaten yapılacak en akıllıca şey arabayı bir an önce satmak, dedi; çünkü Erik'in dört bir yandaki yardakçıları bir otomobili polislerden çok daha kolay bulabilirdi. Üstelik satış sayesinde cüzdanımız da dolmuş olurdu!

Biraz abartmıyor muydu? Kendini toplaması için onu bir banka oturttum ve Kathrin yeniden normal bir insana dönüşürken, ona bir kola bulacağıma dair söz verdim. Parkın dört bir yanında çimlere oturmuş ufaklıklarının emeklemesini izleyen, çocuk arabalarının arkasındaki filelerden peksimet, muz ve çay termosları çıkaran genç anneler vardı. Kadınlardan biri bebeğinin peşine düştüğünde, bu çantalardan birini yürütmek o kadar da zor olmasa gerekti. Ama insan hemcinsinden çalmazdı; çocuk koltuklu bisiklet bir istisnaydı.

Ama frizbi ve bumerang atan ya da *badminton* oynayanlar ve dolayısıyla aramızda herhangi bir benzerlik bulunmayanlar için durum farklıydı. Ele geçirdiğim ganimet ne yazık ki büyük değildi, çünkü parktaki gençlerin yanlarında fazla para yoktu. Kaldı ki daha zengin aileler de çocuklarını tenis kulübüne yazdırıyordu. Aradan beş dakika geçmeden, elimdeki iki adet kırmızı teneke kutuya şaşkınlıkla bakan Kathrin'in yanındaydım. Yürüttüğüm cüzdanı büfenin oradaki çöp kutusuna attığım için elimi rahat bir hareketle şortumun cebine sokup şaşkın arkadaşıma bir yirmilik uzattım. "Akşam yemeği için!" dedim. "Kafanın rahat olması için yarın otomobili Darmstadt'a götürüp Andy'nin evinin önüne park edeceğim. Benzin parası da çıktı."

Garip bir şekilde Kathrin niyetimi benden bile önce sezdi: "Felix'e İtalyan kuzininin ne yaptığını soracaksın!" dedi kafama kakarak. "Arabanın ta Darmstadt'a götürülmesine gerek yok."

Otomobilin mutlaka gitmesi gerektiğine inandığı için yarın onu Griesheim'a götürme, ardından turistler için İtalyanca kursuna katılma sözünü verdim. Kathrin okula bensiz gitmeye korkuyordu. Eve dönerken buğday ekmeği, peynir, zeytin aldık ve televizyonun karşısında rahat bir akşam geçirmeyi kararlaştırdık.

Telefon çaldığında ikimiz de yerimizden sıçradık. Telefonumuzu kimse bilmediğinden, arayan, etnolog kızın bir arkadaşı olmalıydı. Adımı söylemeden telefonu açtığımda, yakası açılmadık bir küfürler silsilesi dinlemek zorunda kaldım. Tek kelime etmeden ahizeyi Kathrin'e uzattım, o da birkaç saniye sonra ahizeyi yerine koydu. Korkudan kaskatı kesilmişti.

Ertesi gün okul kapısından girmeden önce Kathrin beni gözcü olarak önden gönderdi ama etrafta ne dünkü pezevenk ne de kuşku uyandıran başka biri vardı, böylece doğrudan müdürün odasına gittik.

"Daha beni uzaktan görmesiyle *buona sera*, Caterina, diye bağırıyor; çünkü yıllar önce o da bir İtalyanca kursuna katılmış," diye uyardı beni.

Az sonra adamı "Merhaba Bernd," diye selamlamasıyla beklediği İtalyanca karşılığı aldı. Müdür tokalaşırken, bana adını söyledi: "Koppenfeld." Kathrin beni meslektaşı olarak tanıttı.

Müdürün ilgisi hemen uyanmıştı. "Şimdiye kadar nerelerde ders verdiniz?" diye sordu beni memnuniyetle süzerken.

Floransa'da, dedi Kathrin, ben daha ağzımı açamadan. İtalyanca'ya mükemmel derecede hâkim bir sanat tarihçisi olduğumu söyledi. "Arkadaşım Maja tatilinin birkaç haftasını benimle geçirecek. Gerektiği takdirde yerimi eksiksiz dolduracağından eminim."

Bernd Koppenfeld bunun hiçbir sorun yaratmayacağını söyleyip bana döndü. Bu kadar genç yaşta üniversite diplomamın olması ne kadar da güzeldi – günümüzde buna artık nadiren rastlanıyordu. Avrupa'nın tüm harikulade kentleri arasında eşini arayan bir inci olan Floransa'da yaşıyor olmam da kıskanılacak şeydi. Neyse ki kent hakkında turist rehberliği için ezberlediğim aklı başında birkaç cümleyi bir araya getirmeyi başardım.

"Bir şey daha var, Bernd," dedi Kathrin dikkatlice. "Kocamdan ayrıldığımı biliyorsun. Burayı arayacak olursa, ona kesinlikle bilgi verme! Çok kolay öfkelenir. Yerine bir maşa kullanacak olursa da..."

"Monika!" Bay Koppenfeld'in yan odaya seslenmesiyle gri saçlı bir kadın başını yarım açık kapıdan içeri uzattı. "Monika, birisi Kathrin Schneider hakkında bilgi isteyecek olursa..."

"Kusura bakmayın ama istedi bile," dedi sekreter. "Dün öğleden önce bir bey –adını tam anlayamadım– Bayan Schneider'in ders planını sordu. Eski bir tanıdığıymış, dersten sonra gelip onu alacakmış. Kulağa gayet ciddi geliyordu. Darmstadt'taki adresi not etti. Yoksa yanlış bir şey mi yaptım?"

Sonunda sınıfa girdik. İtalyanca kursuna katılanlar ağırlıklı olarak kırk ile elli yaş arası kadınlardı; ama aralarında iki lise öğrencisi, bir de emekli çift vardı. Şimdiye kadar sadece en önemli telaffuz kurallarını, *come sa*[1] gibi kalıpları öğrenmişlerdi. Kathrin yalancı özgeçmişime üniversite mezuniyeti eklediğinden bu yana, gerektiğinde ders vermeye hevesli hissediyordum kendimi. Seyahat meraklısı, öğrenme aşkıyla tutuşan ev kadınlarının ders kitabından sırayla okumalarını eğlenerek dinledim. Üstün olduğumu bilmenin gururuyla kalorifer peteğine yaslandım. Kısa bir sigara molası için sınıftan çıkmayı düşünerek pencereden dışarıya bakarken okul kapısında bekleyen düşmanımızla göz göze geldim.

Sadece grubun sorularını yanıtlamaya yoğunlaşmış olan Kathrin'i daha da endişelendirmemeli, kendi korkumu da belli etmemeliydim. Bu kez nasıl kaçacaktık? Okulu her gün anne ile kedi kız olarak terk edemezdik ya!

Kurs katılımcıları çoksesli bir *arrivederci*'yle vedalaşmıştı ki, başparmağımla pencereyi işaret ettim. Şimdi ne yapacaktık?

Kathrin bu kez sızlanmaya başlamadı, aksine ortaya yapıcı bir fikir attı: "Bernd de çıkıyor; arabasını hep yeraltı garajına park eder. Bizi biraz götürmesini rica eder, fırsattan istifade avans da isteriz."

Müdür yanında sadece yirmi mark bulunduğunu, ama şoförlük için hizmetimizde olduğunu söyledi. Hep birlikte asansörle, kuşku uyandırıcı kimseye rastlamadığımız bodrum katına indik. Sonra otomobile binip uzun süredir ziyaret etmek istediğim el sanatları müzesine gittik. Yol boyunca Koppenfeld karısının hastalık geçmişini bizimle paylaştı. Aslında her şey yolunda gidiyordu ama kapalı müzelere rastlamak yazgım olsa gerek; müzenin yanı başındaki bahçeli kafeyle yetinmek zorunda kaldık.

Kafede her çeşit dondurma vardı – işte ömür boyu bununla karnımı doyurabilirdim. Bu zararsız keyif sırasında genellikle Cora'yla çıktığımız güney tatillerini anımsardım. Atlattığımız

[1] [İt.] Bilindiği üzere. (Çev.)

bir maceranın ardından kaç kez bir *cassata*'yı[1] kaşıklamış, gülme krizleri esnasında üstümüzü başımızı batırmıştık. Hayalimde Cora'ya pezevengin bizi okulun kapısında beklerken ayaklarına kara sular indiğini anlattım. Gözümün önünde canlanan bu görüntü öylesine eğlenceliydi ki, Frankfurt'un göbeğinde olduğumuzu unutup bir genç kız gibi kahkahayı bastım ve oğlumun yaptığı gibi ağzımdaki kakaolu dondurmayı Kathrin'in ders kitapları üzerine püskürttüm.

Kathrin beni hor gören bir ses çıkardı. "An geliyor durduk yere ağlıyorsun, an geliyor deli gibi gülmeye başlıyorsun. İnsan sana nasıl davranacağını bilemiyor! Bir psikiyatr bu duruma manik depresif derdi!"

Ağır bir bunalım sırasında canına kıyan bir annesi olan, büyük olasılıkla ırsi olarak bunun yükünü hisseden biri, bu konuda tek kelime bile duymak istemez. Kathrin'in tanısını haklı çıkarmak istercesine birden gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı. Sinirlerimin boşalmasının nedenini bilmemesine karşın, Kathrin beni teselli etmeye çalıştı.

"Arkadaşını bir aramalısın," dedim bir mendille gözlerimi, Kathrin'in yüzünü ve ders kitaplarını temizlemeye uğraşırken. "Erik orada çalıştığını büyük olasılıkla *ondan* öğrenmiştir."

Sinirlerim kopma noktasına yaklaşıyordu. Gerçekten de tehlikede miydik? Erik sadece tabloları geri almak mı istiyordu, yoksa Kathrin'in canına da kastı var mıydı?

"Çekip gitmek istiyorum," diye sızlandı Kathrin. Onu anlayabiliyordum.

İşini kaybetmek istemiyor, ama bir süreliğine ortadan kaybolmanın daha akıllıca olduğunu düşünüyordu. Kathrin daha bu sözleri söylerken tabloları evden çıkarıp paraya çevirene kadar onun okuldaki yerini almak, bana yavaş yavaş son derece mantıklı gelmeye başlamıştı.

Kathrin evden arkadaşına telefon etti. Kadın olan biteni dinledikten sonra durumun ciddiyeti konusunda ikna oldu. Çünkü biz tabloları çaldıktan sonra, Erik gerçekten de Shir-

[1] [İt.] Meyveli dondurma. (Çev.)

ley'yi aramış, onu karanlık tehditlerle konuşmaya zorlamıştı. Shirley de kahraman olmadığından, sonunda halkokulunun adını vermişti; ne de olsa orası, adamın şiddete başvuramayacağı kamuya açık bir yerdi.

"Amma da aptalmış arkadaşın," dedim. "Seni bir biçimde uyarması gerekirdi, örneğin okulun sekreterliğe bir mesaj bırakabilirdi."

Kathrin herkesin benim kadar keskin bir zekâya sahip olmadığını belirtti. "Tablolardan kurtulmamız gerek," diye karar verdi. "En azından birini yurtdışında satmayı deneyeceğim. Diğerlerinin de güvenli bir yerde saklanması gerek. Cora bize yardım edebilir mi, ne dersin?"

Bu düşünce beni şoke etti; çünkü Cora'ya muhtaç olmak istemiyordum. Öte yandan Kathrin'i yüzüstü de bırakamazdım.

Aklıma gelen fikir garip olabilirdi; ama tüm dâhiyane buluşlar garip düşüncelere dayanmaz mıydı zaten? Trende bana hediyelik eşya dükkânında tezgâhtarlık işi teklif eden Avusturyalı adamın kartviziti valizimin bir köşesinde duruyordu. Bir süre aradıktan sonra kartı buldum ve Innsbruck'u aradım.

Yaşlı adam önce kim olduğumu çıkaramadı. Ama sonunda anımsadığında, aramam çok hoşuna gitti. Kapısı tatlı bir kıza her zaman açıkmış. Görünüşe bakılırsa, ona sadece bir kız arkadaşımı gönderdiğimi anlamamıştı.

Kathrin Innsbruck'un şahane bir fikir olduğunu kabul etti. Manzara tablosunu, yine eskisi gibi gül natürmortunun ardına saklı halde valizine yerleştirdik, geriye kalan parayı saydık. Bu para depoyu bir kez dolduracak ama ikinci depoya yetmeyecekti. Kathrin'e eşlik edip dönüşte oğlumu almayı umuyordum.

"Hayır, sen burada kalmalısın," dedi Kathrin kesin bir sesle. "Bir çuval dolusu parayla karşına dikilene kadar okulda yerime bakman gerekiyor."

Ortadan temelli kaybolmak isteyip istemediğinden emin değildim, ama nihayetinde diğer üç tabloyu bana rehin olarak bırakmıştı.

"Yarın hızlı trenle Griesheim'a gider, arabanı alır, sana Darmstadt'a kadar eşlik ederim," diye teklif ettim. "Orada Felix'ten borç alırız. Tanrı aşkına, sonra yoluna tek başına devam

edersin."

Kathrin bu teklifi kabul etti. Valizini toplamıştı, pasaportunun geçerlilik süresi daha dolmamıştı, günümüzde gümrüğün korkulacak bir tarafı yoktu. Tek sorun, Béla'nın planladığımdan daha uzun süre babasının yanında kalıyor olmasıydı.

6

"Şu *Dirndl* kıyafetimi giysene," dedim ertesi sabah Kabasaba'ya. "Üzerine olursa senin olabilir! Innsbruck'ta kendini neşeli bir Tirollü gibi hissetmen için..."

Kinayemi duymazdan geldi; yeni kıyafeti içinde kendini bir koruma kalkanı içinde hissediyor olmalıydı.

Darmstadt'a kısa sürede vardık; ortak evin anahtarı hâlâ Kathrin'deydi. Anlaşılan evde yalnız kalan köpek sıkılmıştı çünkü bizi ateşli bir coşkuyla karşıladı. Uykudaki Andy'ye rastlayana kadar odaları tek tek kontrol ettik. Bir kez daha uzun gece vardiyalarının ardından eve gelip uyuduğunu düşünememiştim. Ne yazık ki köpek gelişimizi ona bildirmek üzere yatağına atladığından, Andy uyanmıştı. Uyku mahmurluğuyla bizi gördü, sonra gözlerini yine kapatıp kızgınlıkla homurdandı: "Defolup gidip buradan!"

Felix'in nerede olduğunu öğrenmek istedim. "Umrumda değil!" dedi yüzünü duvara dönerken. Ne yapacağımızı bilmez halde yatağın başında kalakaldık. Birden yatakta döndü, hızla doğrulup tüm hayal kırıklığını bir solukta ortaya döküverdi: "Sana ne yaptım ki, bana çöpmüşüm gibi davranıyorsun? Vedalaşmadan, telefon etmeden, tek bir mektup bile bırakmadan basıp gidiyorsun! Cora'nın çirkin numaraları seni derinden yaralıyor ama sen de onun kadar kötü davranıyorsun aslında. Seni tesel-

li edebilmek için taksiyle istasyona götürmem ve borç vermem gerekiyordu! Yıkıl karşımdan!" Öfkeyle elini alnına vurdu.

Yüzüm kızardı.

Kathrin yaptığımızı yumuşatıcı sebeplerle açıklamaya çalıştı: "Kocam peşimde, bizi bulmadan kaçmamız gerekiyordu..."

"Ne demek *bizi*?" diye tısladı Andy. "*Seni* belki ama Maja'dan ne istesin? Ama seninle de bir hesabımız var! Bekle bir Max gelsin de seni linç etsin! Senin yüzünden bayılana kadar taksi kullanmam gerekiyor – sırf ortak kirayı denkleştirebilmek için. Yoksa senin payını da ödeyebilecek kadar zengin mi sandın bizi?"

Aslında son derece munis olan Andy bir süre öfkeli adamı oynadıktan sonra birkaç saniye soluk almak için durduğunda, bu fırsatı değerlendirdim. "Kustun mu zehrini? Vedalaşmak için vaktimiz yoktu," diye iddia ettim. "Apar topar kaçmamız gerekti!"

Aşağılayıcı bir sesle güldü. "Apar topar, ha? Hiç güleceğim yoktu! Bibloları ya da o korkunç orkideleri toplamayı unutmamışsınız ama. Bana istediğinizi anlatabilirsiniz, tüm bunları uzun süre önceden planladığınızı biliyorum. Kendimi aptal yerine koydurmam! Peki gerçekten buralarda görünmemeniz gerekiyorsa, şimdi neden geldiniz? Büyük olasılıkla paranız suyunu çektiği için."

Kathrin durumdan giderek rahatsız olmaya başlamıştı; çünkü onu sakinleştirmek için kiranın kendi payına düşen kısmını ödeyecek durumda değildi. Sonunda gitmesi gerektiğini söyledi, önünde uzun bir yolculuk vardı. Anlaşılan, evden birinden borç para alma planından vazgeçmişti.

"Maja'nın *Dirndl*'ı içinde iğrenç görünüyorsun!" diye bağırdı Andy arkasından, sonra eski sevgilimle baş başa kalmıştım. Ama uzlaşma taktiği gereği yatağına girme fikri hiç cazip gelmiyordu, ne de olsa hâlâ bir gururum vardı.

"Sana hikâyenin tamamını anlatamam," diye konuşmaya başladım pek de kurnaz olmayan bir yolla, "çünkü ne kadar çok şey bilirsen, o kadar tehlikeye girersin. Yeni adresimizin gizli kalması gerekiyor. Ortalıktan kaybolmaktan başka seçeneğimiz yoktu, üstelik kesin olarak bildiğim bir şeyi söyleyeyim, haya-

tımız hâlâ tehlikede."

"Buna başkalarını inandırın," dedi Andy; ama yine de biraz olsun yumuşamıştı. "Hayati tehlike de nereden çıktı? Bu arada gerçekten de adamın biri gelip Kabasaba'yı sordu."

Tablo hırsızlığımız hakkında elbette tek kelime etmedim; ama Kathrin'in kocasının Frankfurt'taki yeraltı dünyasıyla yakın ilişki içinde olduğunu ve karısının peşine bir kiralık katil taktığını anlattım.

"Kiralık katil mi? Polisiye hikâyelerini başkasına anlat! Bir kere kocasının ne iş yaptığını tesadüfen biliyorum; bir avukat, avukatlık iznini tehlikeye atacak böylesi bir işe asla kalkışmaz! Ayrıca tüm bunlarla *senin* ne gibi bir ilgin olduğunu anlamış değilim," diye bağırdı yeni bir öfke nöbetiyle. "Son olarak seni asla ele vermezdim."

"İşkence yapılsa da mı?" diye sordum. Kavgaya tutuşmaya meraklı iki kişi gibi bakıştık.

Kısa bir aradan sonra yeniden konuştu: "Yerinizde olsam, hiç vakit kaybetmeden polise giderdim!"

Kathrin'in yetkililere başvuramamasının bir nedeni olduğunu açıklamaya hazırlanıyordum ki, koridorda ayak sesleri duyduk; köpek ise yeniden mutluluk sesleri çıkarmaya başlamıştı. Gelenin kim olduğuna bakmak için şilte yığılı mağaradan çıktım.

Felix bana dostça sarıldı. Vicdanı benimki kadar rahatsız olduğundan, karşılıklı sitem etme faslını atladık. Son olarak odasından Andy'nin sesini işittik: "Taksi kullanırken yeterince saçmalık dinliyorum zaten..."

Felix ayaküstü kahve isteyip istemediğimi sordu, emaye çaydanlığa su doldurup mutfaktaki iskemlelerden birini oturmam için çekti. Kendisi her zamanki gibi kakaoyla yetindi. Acelesi varmış çünkü yaşlılar yurduna giden büyükannesine eşlik etme sözü vermiş.

"İster inan ister inanma," dedi, "annem kısa süre önce büyükannemle eski sevgilisinin kızı olduğunu öğrendi. Eskiden benim için *Hugo Amca* olan adam şimdi büyükbabam! Bu mutlu olay için beni tebrik edebilirsin çünkü yeni büyükbabam dün verdiği sözü yerine getirip bana yeni bir otomobil hediye etti!"

Tüm bu aile dedikoduları pek ilgimi çekmiyordu, üstelik Cora tüm dramı bana zaten anlatmıştı. Ama Felix kendi sözleriyle sorunlarının yepyeni bir boyutuna işaret ediyordu: "Bu durumda Cora da aslında gerçek anlamda kuzinim olmuyor! Annemle Cora'nın babasını kardeş sanırdım, *de facto*[1] sadece yarı kuzen sayılırız. Cora'yla ortak büyükanneye –onu sen de tanıyorsun– ama farklı büyükbabalara sahibiz!" Farkına vardığı bu gerçek, onu fazlasıyla meşgul ediyor gibi görünüyordu.

"Eskiden kuzenlerin evliliğine sıkça rastlanır, kimse de buna şaşırmazdı," dedim. "Neden bu kadar olay yaratıyorsun? Kuzininden hoşlanan ilk erkek sen değilsin!"

Akrabalık ilişkilerinin örgüsü bana her daim karmaşık ve önemsiz gelmiştir; benim öğrenmeyi tercih ettiğim şey, arkadaşımın beni neden ortada bıraktığıydı. Felix'in de buna ilişkin olarak sunabileceği makul bir neden yok gibiydi; anlaşılan, zihninin derinliklerinde hâlâ Cora'yla aralarındaki kan bağının yüzdesiyle ilgiliydi.

Fütursuz bir gülümsemeyle tespitte bulundum: "Öyleyse Cora'yla yattın!"

Felix kızardı: "Aslında hayır."

Bu yanıttan ne çıkarmam gerekiyordu? Büyük olasılıkla, ilişkinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni, Cora'nın kuzeniyle yatağa girme konusunda çekincelerinin olmasıydı. Yoksa kuzinini arzulayan ama düşlerini gerçekleştirmenin ahlakdışı olduğunu düşünen Felix miydi? Cora onu kıvrandırmış mıydı? Oğlanı sürekli ateşleyip sonra da belli bir mesafede mi tutmuştu? Bunu gözümün önünde kolayca canlandırabiliyordum.

"Bu arada neredeydiniz siz?" diye sordum; çünkü merakım beni utandırmıştı ve konuyu değiştirmek istiyordum.

Floransa'da sadece iki gün geçirdiklerini, ardından denize gidip son olarak da kırlara çıktıklarını öğrendim. Emilia'yla Mario başta onlarlaymış, sonra dağlara çıkınca onlardan ayrılmışlar.

Cora'nın çelişkili haline tahammül etmenin zor olduğunu söyledi. Nisan havası gibiymiş: Genellikle sıcaklık abidesi, eli-

[1] [Lat.] Fiili olarak. (Çev.)

açık, samimi, esprili ve son derece çekici bir kadınken, bir süre sonra sanki kendi sevimliliğine tahammül edemezmiş gibi keskin bir küstahlığa, soğukluğa, duygusuzluğa, hatta acımasızlığa bürünüyormuş. Bu ruh haline girdiğinde, Felix ne söylerse söylesin Cora onun her sözüyle alay ediyor ve onu ne kadar yavan, sıkıcı bulduğunu her hareketiyle belli ediyormuş. Bir defasında hiçbir şey söylemeksizin geri çekilip bu aşağılayıcı duruma bir son vermek için valizini topladığında, Cora beklenmedik şekilde odasına gelmiş, ona sarılmış, gönlünü almış, özür dilemiş, hatta neredeyse onu baştan çıkarmış.

"Demek ayrı odalarda kaldınız?" diye soruşturmayı sürdürdüm.

Felix başıyla onayladı. Ama o akşam onun yanına gelmiş, geceliğiyle –ya da gecelik niyetine giydiği kıyafetle– yatağına oturmuş, odasını sigara dumanına boğmuş, ona İtalyanca dersi vermiş. İlk derste günlük hayatta faydalı olabilecek sözcükler öğretmiş, ertesi akşam mesele ikircikli boyutlara kaymış ve nihayetinde Cora'nın saçmalıklarını papağan gibi tekrarlamak zorunda kalmış. Oysa zaten dile pek yeteneği yokmuş, Latince dersinde de hiç yüksek not alamazmış, üniversitede İtalyanca değil makine mühendisliği okumasının nedeni de buymuş. İşini iyi yaptığında, Cora tarafından bir öpücükle ödüllendirilmiş, ama sıklıkla olduğu üzere dersi aklında tutamadığında...

"Ne olurdu?" diye sordum.

Felix, Cora'nın baskınlık konusundaki yetenekleri hakkında ayrıntılı bilgi vermeden ayağa kalkıp cüzdanını cebine soktu. "Dilersen benimle birlikte gelebilirsin," diye teklif etti. "Konuşmaya arabada devam edebiliriz. Üstelik büyükbabamı ziyaret etmeni öneririm, genç kadınlardan daha çok sevdiği bir şey yoktur. Ama büyükannem uzun süre yatağı başında oturmak isterse, iş ölesiye sıkıcı bir hal alır. O zaman bahçeye ya da kafeteryaya gidebiliriz."

Charlotte Schwab varlığımdan çok hoşlanmış görünmüyordu; ama bir şey söylemedi. Önde, Felix'in yanında oturuyordu, bense arka koltukta. Büyükanne ile torunun konuşmasına katılmadan dinlemekle yetindim. Büyükanne de Cora'nın nasıl ol-

duğunu bilmek istiyor, neden gelip beni almadığını öğrenmek için meseleyi eşeliyordu. Felix usta bir diplomat gibi davrandı. Yalan söyleme konusunda benim kadar usta olmasa da, yaşlı kadını ne heyecanlandırdığı ne de kandırdığı, sadece dolaylı yoldan bilgilendirdiği için belli oranda saygımı kazandı.

Büyükanne Schwab ikiyle ikiyi toplamayı biliyordu. "Benim küçük Cora'm," dedi bir süre sonra heyecanlı bir sesle. "Hem yüreğime bunca yakın hem de en yaramazları."

"Cora'yı dert etmenize gerek yok," diye katıldım konuşmaya. "Hayatta her şeyin üstesinden gelebilir."

Charlotte Schwab bir süre doğru sözcükleri aradı. "Öyleyse Goethe'nin sözlerini kullanayım," dedi ve alıntılamaya başladı:

Sevinç dolu ve tasalı, düşüncelere dalmış,
uçuşan bir azapta acı ve eziyetle,
göklere seslenerek ölesiye bir kederle,
bir tek seven ruhtur mutlu olan.

Felix belli belirsiz gülümsemekle yetindi; ama ben derinden etkilenmiştim. Yaşlılar yurdunun park yerine varana kadar hiç konuşmadık. Charlotte çiçek buketini evde, mutfakta unuttuğunu ancak park yerinde fark etti.

Bir taş kadar yaşlı Hugo bizi bekliyordu. Sevgilisine sarılırken yüzünü bir ışıltı aydınlattı. Sonra beni ve Felix'i selamladı. "Yeni otomobilin nasıl? Güzel bir kız arkadaşın varmış, oğlum!" dedi. "Senin yaşında ben de böyle yanar dönerdim!"

Adamın bu konudaki inancını sarsmadan bir an önce yaşlılar yurdunun huzur dolu bahçesine kaçmak istiyorduk. Daha kapıyı ardımızdan kapamamıştık ki, içeriden bir şarkı yükseldiğini, titrek iki sesin düet yaptığını işittik.

"Büyükannem ve büyükbabamı bilmezsin," dedi Felix, sesleri dinlemek üzere durduğumda. "Baş başa kalır kalmaz, benim çoğunlukla hiç duymadığım dizeler okunur, şarkılar söylenir. Böyle zamanlarda ağzım açık onları dinlediğimde, büyükannemin yüzünde hafif bir küstahlık ifadesi görebilirsin – kaldırdığı kaşlarını günümüz gençliğinin eğitim durumu hakkında

yapılmış üzüntülü bir yorum olarak görüyorum."

Uzun süre bir bankın üzerinde oturduk, mor çiçekli bir *buddleia*'nın üzerine konmuş kelebekleri izledik ve ruhumuzu sıkan dertlerimizden söz edip bildiklerimizi birbirimizle paylaştık.

"Toscana'ya gitmemizin asıl sebebi, bana orada bir malikâne göstermek istemesiydi," diye anlattı Felix onuncu sigaramı yakışımı hoşnutsuzlukla izlerken. "Cora'nın uzun süredir satın almayı arzuladığı bir yermiş orası. Sömestr tatillerimi orada geçirdiğimi düşünebiliyor muymuşum? Oraya giderken yolda durup bir şeyler yemeye karar verdiğimizde, yan masada oturan şu Dino'ya rastladık. Ondan sonra da..."

Bunun gerçekten de rastlantı olup olmadığını düşündüm. "Malikâneyi almak artık mümkün değil, Amerikalı bir kadın satın aldı bile. Cora oraya nasıl girmeyi düşünüyordu?" diye sordum. "İnsan başkalarının zilini çalıp, bırakın içeri gireyim, aslında burası bana ait, diyemez ki!"

Aslında bu durum o kadar da yasal bir şekilde gerçekleşmemiş Felix'in anlattığına göre. Dino büyük kapıdaki dijital kilidin şifresini biliyormuş. Gecenin kör vaktinde, otomobili ormanlık arazide bırakıp oraya gitmişler. Sonra karanlık bahçede evin etrafını dolaşmışlar. Evin yeni sahibi yatağında uyuyor olmasına karşın, her yer aydınlıkmış. Ardından Cora hep birlikte havuza girmekte ısrar etmiş.

Felix bir an için sustu. Onu cesaretlendirici biçimde dürtene kadar bir süre karanlık düşüncelere takıldı. "Birden ikisinin vahşiler gibi öpüştüğünü fark ettim. O andan itibaren Cora için yok gibiydim. İki gün sonra geri döndüm ama bunu yapmakta kırk sekiz saat geç kalmıştım."

Kısa bir aradan sonra sudan bir konuşma başlatmaya çalıştım: "Kişisel yılgınlığını bir kenara bırakacak olursak, Toscana sence de büyüleyici değil mi?"

"Evet," dedi Felix uzatarak. "Ama bence yaşı geçkince insanlara hitap ediyor. Amerika'ya gitmek için uzun süredir para biriktiriyorum çünkü orada daha önce hiç ziyaret etmediğim bir teyzem ve kuzenlerim var. Kanada da hayallerimdeki ülkelerden biri!"

Yaşlılar yurdunun odasındaki iki yaşlı insana benzer şekilde biz de eski dostlar gibi banka oturmuş, içtenlikle dertleşiyor, birbirimizi kader arkadaşı olarak görüyorduk. Doğrudan gözlerimin içine bakarken ansızın sordu: "Peki ya sen, Andy'yle yattın mı?"

Onca sıkıntıdan sonra kıkırdamaktan kendimi alamayıp neşeyle yanıt verdim: "Aslına bakarsan, evet!"

Ziyaret saati dolmuştu. Charlotte bu kez sadece bir saat kalabilmişti; çünkü ziyaretleri yaşlı Hugo'yu heyecanlandırıyor ve dolayısıyla da zorluyordu. Hugo'nun odasından cılız bir şarkı işittik. Acele etmemesi için Felix'i kemerinin tokasından yakaladım.

Hugo söylüyordu:

Ben fakir bir gezginim,
İyi geceler, güzel kız, iyi geceler!

Ardından Charlotte devam ediyordu:

Yarın sabah erkenden gerekirse gitmem,
Alırım yanıma anılarımı tek eşya niyetine!

Gözlerimde duygusal yaşlar, elimde Felix'in eli odaya girdim. Yaşlıların müzikali garip olduğu kadar komikti de; ama o anda odada, şimdiye kadar sadece çocuğuma karşı hissettiğim, hiçbir erkeğe karşı duymadığım duygular olduğuna emindim.

Charlotte Schwab, yeniden otomobile bindiğinde ağır ağır soluyor, sürekli ince sarı işlemelerle çevrelenmiş mendilini katlıyordu.

"N'aber büyükanne, gözpınarlarına mı vuruyor?" diye sordu Felix fütursuzca.

"Her ziyaretimin sonuncu olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Siz sıkıldınız mı çocuklar?"

Ona evine kadar eşlik etmeyi teklif ettik ama yardımımızı

teşekkür ederek geri çevirdi. Büyük olasılıkla o duygusal haliyle yalnız kalmak ve biraz uzanıp dinlenmek istiyordu.

"Bize gelir misin?" diye sordu Felix; ama suratı asık Andy'yi bir kez daha görmeyi istemiyordum. Üstelik eve dönüp yarınki İtalyanca dersine hazırlanmak niyetindeydim.

"Yeni arabamı alıştırmam gerekiyor," dedi Felix. "İstersen seni dünyanın öbür ucuna kadar götürebilirim."

Bu teklife öylesine sevinmiştim ki, kimsenin nerede oturduğumuzu bilmemesi gerektiği ancak yola çıktıktan sonra aklıma geldi. Sadece Felix'e, "Kimseye adresimi söylemeyeceğine söz vermelisin, özellikle de Cora'ya. Bırak biraz da o merak etsin..." demekle yetindim.

"Telefon numaranı da mı?"

Bunu kesinlikle yapmaması gerektiğini söyledim.

Böylelikle Felix benimle birlikte Westend'deki daireye geldi ve dostça bir ilgiyle etrafını süzdü. "Kabasaba nerede kaldı?" diye sordu kedi biblosu koleksiyonunu ve orkideleri fark ettiğinde.

"Gitti gelmez, kondu göçmez," dedim manidar bir sesle. Fırsattan yararlanıp Felix'ten birkaç yüzlük koparabileceğimi düşünüyordum. "Pizza alacak paramız bile yok," dedim. "Günlerdir peksimet ve çayla yaşıyoruz, baksana!" Bunu derken buzdolabının kapağını açtım. "Kathrin İtalya'da yaşayan akrabalarından biraz para bulmaya çalışacak."

Felix şaşırdı. "İyi ama onun işi vardı..." diye itiraz etti.

"Boğazına kadar borca batmış durumda," diye iddia ettim.

Bunun üzerine beklediğim soru geldi: "Peki *sen* nasıl geçiniyorsun?"

Omuz silktim. "Eskiden Cora'ya güvenirdim. Béla'yı neden babasına götürmem gerekti sanıyorsun? Artık onu besleyemediğim için!" Doğruluğuna o an kendim bile inandığım bu sözlerimin ardından gözlerimden yaşlar boşandı.

Kısa süre sonra Felix ATM'ye gitti, yanında bin markla döndü. Vedalaşırken, "İyi geceler, güzel kız, iyi geceler!" dedi.

Cora'nın, büyük ihtimalle Amerika'nın ve dünyanın kalan kısmının bile hak etmediği kadar iyi bir insandı Felix; zaten uzun bir yolculuğa yetecek kadar birikmiş parası da kalmamıştı

artık. Bir tür teselli ödülü olarak telefon numaramı not etmesine izin verdim.

Kathrin'in ders kitabını karıştırırken, içimi bir kuşku kapladı. Başta her şey fazlasıyla basit görünmüştü. Oysa şimdi Kathrin'in vereceği derse fazlasıyla hazırlandığını, dolayısıyla işimin hiç de tahmin ettiğim kadar kolay olmadığını anladım. Kursa on iki kişi katılıyordu, hepsi de eğitimli olduğundan onlara olmayan bir şeyi yutturamazdım. Elbette onlarla akıcı bir İtalyanca'yla konuşabilirdim ama bu dilin kurallarını asla öğrenmemiştim. İtalyanca bilgim genel olarak, doğal zekâsıyla eğitim eksiğini kapatan, ama hiçbir zaman benimle İtalyanca'da bağlaçların kullanımını tartışmaya gerek görmeyen Emilia'nın öğrettiklerine dayanıyordu. Gecenin geç vakitlerine kadar masa başında oturup ders çalıştım, notlar aldım, baca gibi sigara içtim ve inledim; çünkü okulu bitirdiğimden bu yana elime tek bir ders kitabı bile almamıştım.

Sınıfta yabancı insanlar karşısında durmuş, Kathrin Schneider'in ölüm döşeğinde yatan büyükannesinin yanına gitmek zorunda kaldığını açıklarken, onun bu bahaneyi Cora'dan çaldığını ilk kez fark ettim.

Ders ilerledikçe kendime güvenimi yitirdim, ta ki tam anlamıyla bir sinir demetine dönüşüp karman çorman notlarımı bir kenara koyana ve sadece telaffuz çalışmaya başlayana kadar. Aynı metni defalarca, burnumuza gelene kadar tekrarladık. Bugün bile öğrencilerimin koro halinde seslendiğini duyar gibiyim: *Cameriere, il conto per favore!*[1]

Nihayet ders bitmişti. Öğrencilerimin gönlünü fethetmiş sayılmazdım; çünkü bir sonraki derste de Kathrin'in yerini alıp almayacağımı bilmek istiyorlardı. Sanmıyorum, dedim; ama bir insanın ölümünün gecikmesi duyulmadık bir şey değildi. Özellikle derse katılan karı koca ciddi bir ifadeyle başlarını sallayarak beni onayladı. Dehşetle öğrendiğim üzere ikisi de emekli öğretmendi.

[1] [İt.] Garson, hesap lütfen. (Çev.)

Kapıdaki yerini almış pezevenk çıkışta beni önemsemeyen bakışlarla süzdü. Yanından geçerken bileğine baktım: Ne kolunda bir Rolex ne de boynunda altın bir kolye vardı; hatta gömleğinin göğüs cebine bir ayna bile yerleştirmemişti. Aslında daha çok bir sigorta temsilcisine benziyordu. Okul binasının ardında düşünceli halde kalakaldım. Peki ya Kathrin yanılıyorsa? İçinde bulunduğu isteri nöbetleri sanrılar görmesine neden oluyorsa? Bunu kontrol etmek kolaydı. Kararlılıkla, bu kez ben adamı gözetlemek üzere oradaki büyük çöp konteynerinin ardına gizlendim. Böyle sabırlı biçimde daha ne kadar bekleyecekti? Yoksa okul çocuklarını avlamak üzere bekleyen bir uyuşturucu satıcısı mıydı? Sabırsız bir yapıda olduğumdan, kısa bir süre sonra ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vermeye başladım. On dakika daha, sonra bir saniye daha beklemeyeceğim, dedim kendi kendime. Beni burada böyle ayakta bekletmesi büyük terbiyesizlikti. Özel dedektiflik bana göre bir meslek değildi.

Kendime koyduğum süre dolmak üzereydi ki, ayağı alçılı bir genç aksayarak okuldan çıktı. "Merhaba baba!" diye seslendi. Pezevenk, yardımsever bir edayla kol değneklerini alıp oğlunu otomobiline götürdü.

Oğlanın bir internet kafeden hayranlıkla söz edişini hâlâ işitebiliyordum.

Hissettiğim rahatlama büyüktü. Bir yandan da panik atakları yüzünden Kathrin'e söyleniyordum. Umarım bu akşam arar ya da kısa süre sonra dönerdi de ona sevindirici haberleri verebilirdim: Tehlike ortadan kalkmış, kasaya fazladan bin mark girmişti.

İlk olarak Cora'nın –eğer böyle bir akrabalık türü varsa– yarı kuzeni aradı. Aslında Felix'in çene çalmak dışında istediği özel bir şey yoktu.

"Andy sakinleşti mi?" diye sordum.

Bilmiyordu, sadece banyoda ve mutfakta ona ait bazı izlere rastlamıştı.

"Peki ya Cora? Yeni bir haber var mı?" diye sordum sinirli sinirli.

Ne yazık ki yoktu.

Konuşmayı bitirmemle birlikte telefon yeniden çaldı. Kathrin daha ben hiçbir şey söyleyemeden anlatmaya başladı: "*Dirndl*'ının müzelik bir parça olduğundan haberin yoktu, değil mi? Eski bir Aussee folklorik giysisi. Yolun ortasında Innsbruck'ta folklorik giysi dükkânı olan bir kadın tarafından durduruldum. Giysi karşılığında önüme bir tomar şilin saydı, üstüne bir de geyik derisinden pantolon hediye etti; çünkü senin giysini mutlaka vitrin dekoru olarak kullanmak istiyordu! Giysinin bir çöp çuvalından geldiğini söylemedim tabii ki."

Onun gevezeliklerine kanmadım. "Kathrin, aslına bakarsan, buradan kaçmana gerek yokmuş. Felix'ten bin mark kopardım. Üstelik senin pezevenk sandığın adam, oğlunu bilgisayar kursundan alan zararsız bir babadan başkası değil. Bu arada tren tanışıklığımız olan adamla hiç görüştün mü?"

Kathrin bin markı duyunca gerçi şaşkınlık ve saygıyla dilini şaklattı ama, sonra seyahat raporuna kaldığı yerden devam etti: "Senin antikacın bana ilk gece nazik bir şekilde evinde kalmamı teklif etti; ama ben yine de bir otele yerleştim. *Dirndl* kıyafetinin satışı sayesinde otel param çıkmıştı."

"Peki ya tablo ne oldu?" diye sordum hattın diğer ucundan gelecek bildik hayıflanmayı bekleyerek.

"Girdiğim ilk antikacının sahibi tabloyu dikkat çekecek kadar uzun süre, hem büyüteçle hem de çıplak gözle inceledi, sonra onu nereden bulduğumu sordu. Aile yadigârı olduğunu söyledim. Bunun üzerine beni ofisine aldı ve dizüstü bilgisayarına bir CD yerleştirdi. CD kapağının üzerinde *Stolen Works of Art*[1] yazdığını okudum. Anlaşılan, şansımız varmış, çünkü bu eser listede yer almıyordu. Yan odada telefon çaldığında, cesaret edip *Matisse* yazdım. Güzelim harem tablom hakiki ve aranıyor. Onun yerine Alpler manzarasını yanıma almış olmam ne şans değil mi?"

Kathrin'i tutuklamamış olmaları sevindiriciydi, öte yandan dört tablonun en değerli olanını satmak neredeyse olanaksızdı. "Az önce bunun girdiğin ilk antikacı olduğunu söyledin – tablo-

[1] [İng.] Çalıntı sanat eserleri. (Çev.)

nu satın almak istemedi mi?"

"Bana komik bir fiyat verdi, bunun üzerine ben de bir sonrakine girdim. Buranın sahibi gerçekten de zevk sahibiydi: dize kadar uzanan çoraplar, saçlar yandan ayrılmış, oval camlı altın çerçeve gözlük, çipo gravürlü düğmeleri olan blazer ceket. Tek bir soru sormadan nakit ödeme yaptı; belki de elinde kurtulmak istediği karapara vardı. On bin mark fena para değil, ha?"

Gerçi meblağdan etkilenmiştim ama, eminim tablo aslında üç katı ederdi. "Yarın dönüyor musun?" diye sordum.

"Aslına bakarsan, biraz daha kalmak istiyorum," dedi Kathrin keyifle. "Burası çok güzel! Üstelik folklorik giysi satan bir dükkânda çalışmak çok eğlenceli."

Biraz bozularak Frankfurt'ta yapması gereken bir işi olduğunu anımsattım.

"Bir-iki gün daha yerime bakar mısın? Önümüzdeki günlerde sana yetecek kadar paran var nasılsa," dedi. "Apar topar eve dönmemin hiçbir anlamı yok. Innsbruck tek kelimeyle cennet. Neredeyse her bahçede floks çiçeği yetişiyor."

Gözlerimi devirdim.

"Biraz beceriyle pahalı bir folklorik kıyafet satabileceğin Alman ve İtalyan turist dolu burası. Kayzer ceketi ile dik yakalı ceket arasındaki farkı biliyor musun? Peki ya Karenti düğün bluzu ya da Flachgau gömleğinin ne olduğunu?"

Öfkeyle kapadım telefonu. Ahizeyi yerine koyduktan sonra ona nasıl ulaşabileceğimi sormadığım geldi aklıma. Bir kez daha güvenilir olmaktan uzak bir arkadaş edinmiştim; ilk dersimin nasıl geçtiğini bile merak etmemişti. İçimden Béla'yı yanıma alıp bin markı deniz kenarında harcamak geliyordu.

Frankfurt'ta herhangi bir arkadaşım, hatta tanıdığım bile olmaması kötüydü. Bu yüzden halkokulunun müdürü Bernd Koppenfeld'in davetine sevindim. İki hanım meslektaşı ve sekreteri Monika'yla birlikte beni de bostanlık bahçesinde mangal yapmaya çağırmıştı. Frankfurt'un güneyinde, Oberrad'da oturuyordu; burada Main'in kıyısında çilek ve marul ektiği küçük bir bahçesi vardı.

Bahçe gerçek bir doğa parçasıydı: Terasta alacalı bir gölgenin altında oturuyor, nezaket gereği çiçeklerin güzelliğini övü-

yorduk. Çocuklar evcil bir gelincikle oynarken Koppenfeld'in karısının yaptığı mürdümerikli kekin tadına bakıyorduk. Kadın Monika'yla Biolek'in[1] yemek tariflerinin yanı sıra geçirdiği hastalıkları konuşuyordu.

Kahvelerimizi içtikten sonra, on dokuzuncu yüzyılda genç Marianne von Willemer'in Goethe tarafından ziyaret edildiği ünlü değirmene bir yürüyüş yaptık. Bu büyüleyici kadından söz etmeyi seven Alman dili ve edebiyatı uzmanı Bernd hemen *Doğu Batı Divanı*'ndan bir şiir alıntıladı. Dizelerin gerçek sahibi Marianne'ydi; ancak Goethe, bu gerçeği ömrü boyunca açıklamamıştı.

Şaraphaneye geldiğimizde, herkes kendi branşından söz etmeye başlamıştı. 'Curriculum'[2] sözcüğünü daha önce hiç duymadığım, 'yapısalcı dil didaktizmi' bana hiçbir şey ifade etmediği için kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Ancak çocuklar gelip gelinciğin şaşılası özelliklerini saymak için beni kafesine götürdüklerinde, kendimi biraz olsun rahat hissettim.

Gelinciğin adı Fred'di; çocuklara göre bir köpekten daha akıllıydı. "Yoksa gece olduğunda üzerini yardım almadan banyo lifiyle örten başka bir hayvan biliyor musun?" diye sordu oğlan.

Kız olanı Fred'in, sadece bir parmak genişliğinde açık bırakılmış bir çekmeceye bile girecek kadar incelebildiğini anlattı. "Eğer dikkat etmezsen," dedi kız ışıldayan gözlerle, "Fred mamasını külotlarından birinin içine saklar!"

Sonunda hayvanı okşamama izin verdiler, o da var gücüyle elimi ısırdı.

Elime ilk müdahale yapıldıktan sonra, canım bu ailevi ortama daha fazla katılmak istemedi, oysa mangal daha yeni tutuşturuluyordu.

"Senin de çocuğun var mı?" diye sordu Bernd Koppenfeld'in kızı.

Başımla onayladım ve Béla'yı en kısa sürede almaya karar verdim. Eğitim aşamasındaki bir eğitmen olarak Jonas'ın potansiyel kız arkadaşını saha dışına itme şansım olabilirdi. Be-

[1] Almanya'da ünlü bir televizyoncu. (Çev.)
[2] [Lat.] Ders içeriklerinin oluşturulması. (Çev.)

nim de nazik Koppenfeldlerinki gibi bir hayatım olabilir miydi? Yeşillikler içinde bir ev, iki çocuk, bir de evcil hayvan? Gerçekte istediğim neydi? Bağlanmak mı, özgürlük mü? Macera mı, güvenlik mi?

O anda özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Daha akşamın erken saatleriydi, etraf aydınlık, hava ılıktı. Etnolog kızın kendi ördüğü sandaletler birkaç saattir ayağımı vurmasına karşın, küçük bir kent gezintisi yapmaya karar verdim. Sokaktaki kafelerden birine oturdum, önce kremasız küçük bir dondurma bardağı söyledim, çünkü Koppenfeldlerde yediğim üç dilim kekin ardından tam anlamıyla aç sayılmazdım. Burası gibi merkezi bir meydanda yüzlerce turist akşam aperitiflerini içiyor, farklı dillerde birbirleriyle konuşuyordu. Akıllı bazı yankesicilerin burayı mesken tutacaklarını düşünüp konunun uzmanı bakışlarımı etrafta gezdirdim. Çantalarını düşüncesizce iskemlelerin arkasına asmış kadınlar çekti dikkatimi. Kalktıklarında dehşet içinde çığlık atmaları ne büyük sürpriz olurdu ama! Hemen yakınımdaki iki siyah çantayı hiçbir zorlukla karşılaşmadan iskemlelerden çekip götürebilirdim. Profesyonel bakışlarım yan masalara kaydı, çevredeki kadınların yemek yerken çantalarını nereye, ne şekilde astıklarına dikkat ettim.

Yakınımdaki bir masada Kathrin'in kocasını gördüğümde, kalbim delicesine atmaya başladı. Hiçbir şey sezdirmeden –sakın ani hareketler yapma!– güneş gözlüğümü taktım. Erik yalnız değildi. Yanında belleğim beni yanıltmıyorsa geçen gün Kathrin'le görüşmeye gelen Taylandlı kadınla o iğrenç kocası vardı. Erik'in solunda saçları kötü boyanmış bir sarışın oturuyordu. Eksik olan tek kişi Gross Geraulu pezevenkti, ama anlaşılan, o da yanlış alarmdı.

Erik beni yeniden görse tanır mıydı? O zaman, oturduğu apartmanın merdivenlerinde karşılaşmıştık. Ancak hırsızlığı fark ettikten sonra, tabloların kaybolmasında benim parmağım olabileceğini düşünebilirdi. Acaba duvarlarındaki dört resimlik boşluk hemen gözüne çarpmış mıydı? Rastlantı bu ya, o gün sadece kapının hemen yanında bıraktığı bir dosyayı almaya gelmiş, kaybını ancak akşam eve girdiğinde fark etmiş olabilirdi.

Bu olasılık bana pek mümkün görünmedi, bu yüzden hesabı ödemeli, hemen ortadan kaybolmalıydım. Elimle garsonu çağırırken, Erik'le bakışlarımız karşılaştı.

Metroya giderken güvensizlikle sürekli arkama baktım. Yolu sürekli uzatıp eve girmeden önce farklı farklı trenlerle çevrede dolaştım. Hissettiğim korku kemiklerime kadar işlemişti.

7

Aynı gece korkunç bir vicdan azabı kapladı benliğimi. Cora'nın büyük olasılıkla kahkahayı basacağı Andy'nin ahlak vaazı, beni sandığımdan da çok etkilemişti. Hep kız arkadaşlarımın güvenilir olmayışlarının cefasını çekmiştim. Ne yazık ki kişiliğimin tam da bu özelliği en büyük zaafımdı. Küçük oğlum, onu ne zaman alacağımı bilmiyordu. Benim iyiliğimi isteyen Andy, Jonas ya da Felix gibi insanlardan, geri ödeyip ödeyemeyeceğimi bile düşünmeden para dilenmiştim.

Oysa bu üç adam da birikimlerini kendi alınterleriyle yapmışlardı; bense başkalarının kara gün paralarını har vurup harman savuran sığ bir tembeldim. Başkalarının yücegönüllülüğü ve kendi kötülüğüm karşısında ağlamaya başladım. Bundan böyle iyi biri olmaya karar verdim. Bu sırada ölmüş annemin bana akıl verdiğini işittim: Cehenneme giden yol, iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir!

Bunalımlı mizacımı annemden mi almıştım? Sorumluluk bilincimin olmayışı da, aşırı alkol tüketimiyle kendini önce ailesinden, sonra da tüm dünyadan soyutlayan babamdan mı miras kalmıştı bana? Böyle ebeveynlerim varken, doğrudan havlu atmam daha akıllıca olmaz mıydı?

Uykusuz geçen bu gecede garip sesler işittiğimi sandım: merdiven boşluğunda ayak sürüme sesleri, gecenin geç vaktinde bir otomobil kapısının çarpılması. Suçluluk duygumun yanı sıra korku da hissediyordum. Kafede otururken, Taylandlı ka-

dının beni tanıdığını ve Erik'i, danışmanlık görüşmesi sırasındaki figüranlığım konusunda bilgilendirdiğini hayal ettim.

Bu bilgiyi aldıktan sonra Erik benimle daha önce ne zaman karşılaştığını anımsayacaktı: tam da tablolarının kaybolduğu gün.

Çalıntı Matisse gerçekten de değeri nedeniyle kayıtlara geçirilmişse, Erik ona yeniden ulaşmak için polise değil, bunun dışında aklına gelen her kaynağa başvuracaktı. Gerçi Kathrin yine başzanlı olarak kalacaktı ama, artık ben de onun çevresindendim; Erik'in Westend'deki adresimizi henüz bulamadığını umut ediyordum. Ama öğrenmişse bile bu kadar kolay pes etmek de istemiyordum. Kathrin gerçi birkaç günlüğüne ortadan kaybolmuştu ama, bu durum tabloları tehlikeye atmak için yeterli sebep miydi? Tabloların Erik'in asla bulamayacağı bir yere götürülmesi gerekiyordu. Tren garı kasaları olabilir miydi? Televizyonda rastlanacak her iki polisiyeden birinde, el çantalarından kasa anahtarları çalınıyordu.

Aklımda tabloları gizlice İtalya'ya sokma fikrini de tarttım; ama Cora'dan bir şey rica etmek istemiyordum. Peki ama Kathrin'le Cora dışında kimim vardı? Heidelberg'de geçirdiğim okul döneminde hep yalnızdım, ta ki Cora sınıfımıza yeni öğrenci olarak gelene kadar. Ondan sonra da hep onunla olmuştum.

Güvenilir bir arkadaş olarak geriye sadece Jonas kalıyordu ama onu da kesinlikle karanlık işlerin içine sokmak istemiyordum, ne de olsa oğlumu yanına almıştı. Erik ortak evin adresini öğrenmişti, dolayısıyla oradaki depo da uygun bir çözüm olmaktan çıkmıştı. Aile fertlerim artık hayatta değildi; ama belki de Cora'nın anne babasından yardım isteyebilirdim: Beni kendi kızları gibi sevip evlerine beklemiş, oğlumu kendi torunları gibi bağırlarına basmışlardı. Zaman içinde onları –Cora'nın talimatları doğrultusunda– neredeyse hiç aramamam nedeniyle bana kırılmışlardı. Bu yüzden şimdi onlardan yardım istemekten utanıyordum. Yine de ertesi gün onları sanki hâlâ İtalya'daymışım gibi aradım.

Cora hakkında sıralamalarını beklediğim sorularını yuvarlak ifadelerle yanıtladım. Onlardan garip bir isteğim olduğunu söyledim, onlarda kalması için üç tablo gönderebilir miydim?

"Cora'nın yaptığı resimler, değil mi?" diye sordu babası beklenti dolu bir sesle.

"Hayır, bana babamdan miras kalan resimler bunlar," diye yalan söyledim. "Meselâ bunları bir süre kuru bir ortamda saklamak, yeniden Almanya'ya döner dönmez, uğrayıp onları alacağım. Fırsattan istifade ufaklığı da yine size getiririm. Béla'nın ne kadar büyüdüğüne şaşıracaksınız."

Elbette depoda yeterli yer var, demişti Cora'nın babası.

Bunun üzerine hemen kargo servisine haber verdim, tabloları önce gazete kâğıdına, sonra da şal desenli yastık kılıflarına (etnolog kız gittiği her yurtdışı seyahatinden güzel bir şeyler getirmişti) sardım ve iki saat sonra gelen kahverengi giysili bir adama teslim ettim. Gönderen kısmı için Bremen'de bir galeri adresi uydurmuştum.

Bu sorunu da görece ince bir yöntemle çözdükten sonra, bir kez hızımı aldığımdan Jonas'a ulaşmaya çalıştım. Béla'yla birlikte tarladaydı; kayınvalidem bu kez sitemlere kalkışmadan açık, samimi şekilde konuştu benimle. Oğlumun keyfi yerindeymiş, yanakları iyice kızarmış ve her ikindi iştahla koca bir dilim kara ekmekle birlikte ciğer ezmesi ya da kan sucuğunu mideye indiriyormuş. Yavaş yavaş hamur işi istemekten de vazgeçiyormuş. Üstelik samanlıkta beslediği iki yavru kedi, oğlanın en büyük eğlencesi olmuş. Yani çiftlikte oğlana iyi bakılıyormuş, endişelenmeme hiç gerek yokmuş, aksine burada kalmasının hepimiz için daha iyi...

Bu sözleri söylediğinde iç çekmekten kendimi alıkoyamayınca, iyi yürekli yaşlı kadın bana acıdı. "Demek istediğim sadece..." dedi ateşte bıraktığı mürdümeriği marmeladı yüzünden vedalaşmadan önce. Başka şeyler düşünmek için Kathrin'in ders kitabını elime aldım. Bugünkü ders için en iyi şekilde hazırlanmak niyetindeydim. Belki de başka bir halkokuluna İtalyanca ders vermek üzere başvurmalıydım, öğrendiğim her bilgiyi daha tazeyken kendi öğrencilerime aktarmam daha zekice olurdu.

Derslere biraz da coğrafya bilgisi eklemek iyi olmaz mıydı? Bunun için Floransa'daki turist rehberliği deneyimime sahip-

tim, ama İtalyanca değil, sadece Almanca olarak. Zaten dersi bu kentle sınırlarsam tek yönlü bir mesele haline dönüşmez miydi? *L'Italia è una penisola che ha la forma di uno stivale...*[1] Böyle başlamak istiyordum.

Ama buna fırsatım olmayacaktı.

Okulun kapısına geldiğimde arkadan saldırıya uğradım, ağzıma bir bez ya da buna benzer iğrenç bir şey tıkıldı ve sırtıma kıvrılan kollarımla bir arabaya tıkıldım. Direksiyona Erik oturmuş, gaza basıyordu, bana asıl saldıran Taylandlı kadının şişman kocasıydı.

Dün geceki korku dolu kâbuslardan sonra, olanlar dehşetli bir *déjà vu*[2] gibiydi. Ne bağırabiliyor ne de konuşabiliyordum, tepinmekse fayda etmiyordu. Korkudan felç olmuş halde, aptalı oynayarak beni kaçıranları mümkün olduğunca kızdırmamaya karar verdim.

Erik'in evinin önünde durduk. Sokakta kimse ağzı bağlanmış çaresiz bir kadının bir goril tarafından evin girişine sürüklenişine dikkat etmedi. Ya insanlar böyle sahneleri her gün televizyonda gördüklerinden bunu normal bir durum olarak değerlendirmişlerdi ya da kötü gözlemciydiler.

Oturma odasına girdiğimizde, ellerimi ve ayaklarımı bağladılar, beni kanepeye yatırıp bezi ağzımdan çıkardılar. Sonra polis sorgusuna benzer bir soruşturma başladı: adım, adresim, mesleğim.

İtalyan olduğumu, adımın da Bianca Martini olduğunu söyledim. Elbette bana inanmamışlardı; ama asıl mesele Kathrin Schneider ile ilgiliydi.

"O da kim?" diye sordum onları denemek için. Bu arada çantamın içini boşaltmış, ders kitaplarını, ev anahtarlarını ve cüzdanımı masanın üzerine boca etmişlerdi. Erik karıştırdığı ders kitabının daha ilk sayfasında Kathrin'in adını ve Darmstadt'taki evin adresini buldu.

"Demek onu tanımıyorsun," dedi Erik, "ama kitabını sana

[1] [İt.] İtalya, çizme şeklinde bir yarımadadır. (Çev.)

[2] [Fr.] Bir olaya daha önce tanık olmuşluk duygusu. (Çev.)

teslim edip kendi yerine seni halkokuluna gönderiyor!"

Ses çıkarmadan düşündüm. Erik Schneider'in senli benli konuşması hoşuma gitmemişti.

Şişko herif bana bir tokat attığında, sahip olduğum bir parça cesaret de uçup gitmişti. Halkokulunun müdürünün beni Bayan Schneider'in yerine bakmam için işe aldığını itiraf ettim. Başarılı kabalığı kendine olan güvenini tazelediğinden olacak, şişko da ilk kez ağzını açtı: "Bianca mıdır, nedir adı, geçenlerde bir danışmanlık saatine de katıldı! Birbirlerine bakışlarından karını yakından tanıdığı sonucunu çıkarmıştım." Bana dönerek konuşmasını sürdürdü: "Bu yüzden kendini daha fazla mutsuz etme. Bildiğin her şeyi anlatırsan, hayat hepimiz için daha kolay olur! Bay Schneider'in karısı nerede?"

"Frankfurt'u terk etti," dedim. "Aksi halde onun yerine bakmam gerekmezdi!"

Erik sabırsız bir tavırla elindeki kurşunkalemi Kathrin'in kitabına vuruyordu. "Daha çabuk olalım!" dedi. "Sonsuza kadar burada oturacak vaktimiz yok. Şimdi nerede? Onu ele geçirir geçirmez, senin gitmene izin vereceğiz. Ama polise değil, bunun önlemini de alacağız."

Şişman herif Erik'in işareti üzerine altın kaplama Dupont çakmağını burnumun altında yaktı. "Başka yollar da deneyebiliriz istersen," dedi. Hissettiğim tiksinti yüzünden pisliğin suratına bakamıyordum, bakışlarım çizgili pantolon askılarına sabitlenmişti.

Buna karşılık Erik beni düşünceli bir ifadeyle süzüyordu; üzerinde tek tip takımlarından biri değil, bir eşofman takımı vardı. Kendimi yakılmak üzere odunlar üzerindeki direğe bağlanmış bir cadı gibi hissediyordum. Korktuğum gibi az sonra Erik'te jeton düştü: "Şimdi hatırladım," diye seslendi. "Seninle burada, merdivenlerde karşılaştık! Demek ki tabloları çalan sendin! Büyük olasılıkla Kathrin anahtarı sana verip seni önden göndermişti. Ne yazık ki sadece beni değil seni de tuzağa düşürmüş."

İlk kez tablolardan söz ediyordu; onların varlığından habersiz olduğumu daha ne kadar iddia edebilirdim?

Erik'in bana ilkel bir dürtüyle çekici geldiğini idrak etmem

aşağılayıcı bir andı. Kötü olduğu kadar zekiydi de, eziyet etmeyi seviyordu, iyi görünümlü ve açgözlüydü – Cora'dan aşina olduğum özelliklerdi bunlar. Ama ondan farklı olarak Erik benim iyiliğimi falan istemiyordu.

"Temizlikçinin anahtarlarını çalma numarasıyla beni bir anlığına bile yanıltamadınız," diye iddia etti.

Hâlâ konuşmak istemediğimden, işkencecibaşı çakmağını sol baldırıma değdirdi, çığlığımı da ağzıma bastırdığı bezle boğdu. Ancak başımı abartılı biçimde aşağı yukarı sallayarak konuşacağımı belli etmemle bezi çekti.

"Kathrin dört tane çirkin gül resmini anı olarak yanına almak istiyordu. Ona kendiniz sorsanıza," dedim zor durumda kalıp. "Ama o resimlerin para edeceğini sanmıyorum."

Erik başını iki yana sallamakla yetindi. "Buna sen karar veremezsin. Üstelik o resimler bana değil, bir müvekkilime ait, şimdi de onları geri istiyor." Düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Anlaşılan, Kathrin kentten ayrılmamış, grip olmuş yatıyor," diye sesli düşündü. "Bize onun nerede olduğunu söylemezsen, seni burada bırakıp onu aramaya gitmemiz gerekir. Küçük bir paket olarak, elleri ayakları bağlanmış, ağzı tıkanmış halde, ki bu da saatler geçtikçe daha az hoşuna gidecek."

"Peki ama nerede olduğunu bilmeden size nasıl yardım edebilirim?" diye bağırdım öfkeyle.

Cellat ayakkabılarımı çıkardı, sıkıca bağlanmış çıplak ayaklarımı, ihtiyatlı davranıp önceden gazete serdiği ortadaki sehpanın üzerine koydu. Ardından Erik elindeki bezi yeniden dişlerimin arasına yerleştirirken, o da ayak tabanlarımın altında çakmağını yaktı.

Westend'deki evimizin adresini verip Kathrin'i tablolarla birlikte orada bulacaklarını söylemem gerçekten de uzun sürmedi. Tamam, dediler, bunu kolayca kontrol edebilirlerdi. Derin bir soluk alıp, evi terk etmeleriyle birlikte nasıl kaçabileceğimi düşünmeye koyulmuştum ki, şişko pantolonunun cebinden bir rulo geniş koli bandı çıkarıp beni, az önce tehdit ettikleri gibi küçük bir pakete dönüştürmeye koyuldu. İşini bitirdikten sonra yan tarafıma şiddetli bir tekme attı. Ev anahtarımı aldılar. Tek bir hareket bile yapamayacak halde tek başıma kalmıştım.

Aklımdan geçen tek düşünce, beni öldürecekleriydi. Geri dönmeleriyle birlikte işkence altında arkadaşımın ve tabloların yerlerini söyleyecektim. Sonra da hayatımın beş paralık değeri kalmayacaktı.

Gerçi sadece ağzımı kapatıp gözlerimi açık bırakmışlardı ama, bağlarımın düğümleri bir profesyonel tarafından atılmış, üstelik kalorifere bağlanmıştı. Yerde kıvranıp odanın diğer ucuna gitme ve ellerimi bağlayan koli bandını duvarın çıkıntısına sürterek koparma şansım bile yoktu. Eziyetli konumumdan hiç değilse akrep ve yelkovanı hareketsiz gibi görünen duvar saatini görebiliyordum. Katillerim ne zaman dönerdi acaba?

Üzerinde yattığım koyu renkli Çin halısının ıslanmasıyla nefret dolu bir tatmin duygusu hissettim. Öte yandan bu yaramazlığım, Erik'in öfkesini daha da ateşleyecekti. Ne görüp ne de dokunabildiğim ayaklarımın altındaki su toplamış yanık yaraları korkunç derecede acı veriyordu.

Aradan aşağı yukarı iki saat geçtikten sonra adamların her an geri dönmesini beklemeye başlamıştım. Bu arada büyük olasılıkla evimizin altını üstüne getirmiş, duvardaki kırmızı örtüleri de söküp atmış olmalıydılar. Önceden tabloları astığımız, ama artık işlevlerini yitirmiş çiviler, onlara tabloların bir zamanlar o evde olduğunu teyit edecekti. Keşke onları sökmüş olsaydım! Erik o çivileri tabloların önceden nerede gizlendiklerinin işareti olarak yorumlayacak zekâya sahipti.

İyi ama aradan dört saat geçmiş olmasına karşın, neden hâlâ dönmemişlerdi? Pusuya yatmış, Kathrin'in dönmesini mi bekliyorlardı?

Hava kararmıştı. Saati göremiyordum artık. Telefon bir kez çaldı; ama üç çalıştan sonra telesekreter devreye girdi. Çenemi hareket ettirerek ağzımdaki bandı gevşetmeye çalıştım; ama her yanıma kramplar girdi. Gerekli olduğunda bağıramamaktan korkup uğraşmayı bıraktım. Tüm bu çabaların sonucunda öğürme refleksi devreye girebilirdi. İnsanın kendi kusmuğunda boğularak ölmesi, kafasına bir kurşun sıkılmasından daha kötü olsa gerekti.

Beni nasıl öldüreceklerdi? Beni nereye gömeceklerdi?

Bir an geldi pes ettim, hemen ölmek istiyordum. Kuzey Kutbu'na yapılan bir araştırma yolculuğu sırasında ağrıyan ayaklarım yüzünden ekip arkadaşlarımın gerisinde kaldığımı, karda tökezleyip düştükten sonra bitkinlikten uykuya daldığımı, düşümde ne acı ne de kederin olduğu öbür dünyaya kayarcasına geçtiğimi hayal ettim.

Ama uykuya dalmak sanıldığı kadar kolay değildi. Hem korkumu hem de bedensel rahatsızlıklarımı –sıkı bağlarım nedeniyle gelinciğin ısırdığı yer de sızlamaya başlamıştı– unutmak için anılarımda Floransa'daki turist rehberliği günlerime döndüm, tüm duraklarıyla birlikte otobüs yolculuğunu, bu sırada mikrofondan yaptığım anonsları düşündüm. İşe yarıyordu. Galleria dell'Accademia'ya girmiş, Michelangelo'nun *Davut*'u hakkında konuşuyor, turistlere heykelin boyunun 434 santimetre olduğunu anlatıyordum. Palazzo Pitti'de Raffaello'nun *Madonna col Bambino e San Giovannino*'sunu[1] gösterdim; her zamanki gibi bu kez de turistler Meryem'in sevgi dolu yüzünü hayranlıkla izlerken duygulandım.

Kendime ikinci iş olarak bulduğum, Goethe'nin evini oda oda gezip gözlemekti. Bahçeden geçerek küçük mutfağa adım atmamla birlikte gözümün önünde bakırdan yapılma, içinde büyük olasılıkla Frankfurt simidi pişirilen sanatsal oylumlu kap kacak ışıldadı. Bu düşünceyle birlikte açlık bastırınca, hızla gezintime devam ettim. Devasa tulumbanın yanındaki kaba lavabo günümüz ev kadınları tarafından aşağılama olarak görülecekken, o zamanlar modern sayılıyordu. Goethe'nin annesi, sevgili Bayan Aja aşçı kadın ve yamağını denetlemek için her gün bizzat mutfağa iniyor muydu acaba? Ya Johann Wolfgang'ın en sevdiği yiyecek olan Frankfurt'un yeşil sosu gerçekten onun zamanında da sevilen bir yemek miydi, yoksa Hessenli ev hanımlarının sonradan yaptıkları bir buluş, yerel gastronominin güncel ilginçliklerinden biri miydi? Kendi adıma ufak bir tabak haşlanmış patatesle yeşil sos için çok şey feda edebilirdim.

Anımsama çabalarıma devam ettim: Koreli bir turist grubunun yasak olduğu halde Goethe'nin büstüne dokunduklarını

[1] [İt.] Meryem ile Çocuk İsa ve Aziz Yahya. (Çev.)

gördüm, fantastik Çin imgeleriyle süslü ince porseleni incelerken çıkardıkları şaşkınlık dolu sesleri ya da dökme fırınların işlevini tartıştıklarını işittim. Geçen zamanla birlikte katları, tabloları, yazı masalarını, duvar kâğıdı motiflerini, bombeli camları, el yazılarını ve saatleri içinden çıkılmaz halde karıştırmaya başladım. Aslında son derece sevimli bir dikiş kutusunu yanıma almalıydım, diye düşünmemle birlikte, sanki bir hayaldeymişçesine çok eski bir hırsızlığımdan kalma bir Seladon çanağı karşıma çıkıverdi. Goethe'nin evinde de, arzuladığım şeyler koleksiyonuma uyacak bazı parçalar bulunduğuna emindim.

Yan evdeki asıl müzeye adım attım. Neşeli Korelileri en çok Tischbein'ın, manzara karşısında duran iki erkeğin yer aldığı tablosu güldürüyordu. Ressam onları sırtları dönük, çıplak ve at sırtında, avları olan kartal ve aslanı peşleri sıra sürükler vaziyette resmetmişti; tablonun adı 'Erkeğin Gücü' idi. Bu düşünceyle ani bir öfke nöbetine tutuldum, çünkü bu gururlu hayvanlar gibi yakalanıp sürüklendiğimi düşündüm. Hayalimdeki müzeyi terk ettim.

Çaresizlik sarmıştı benliğimi, çünkü kurnazlık, oyunbazlık, yaratıcılık ya da psikolojik mücadele, kaba kuvvet karşısında çaresizdi.

Beni öldürecekler, diye düşünüyordum sürekli olarak. Béla'yı bir daha göremeyeceğim. Genel olarak düşünüldüğünde, onu babasının yanına göndermiş olmam, isabetli bir hareketti. Jonas, Gerlinde ile evlenecek, oğlum kısa sürede beni tamamen unutacaktı. Onun için iyi, benim için kötü. Ağladım, daha önce hiç ağlamadığım kadar çok ağladım. Gözyaşları sözümona taşları bile eritirdi, peki ya ağzımdaki koli bandını? Bu tuzlu çözelti ağzımı, en azından biraz olsun ses çıkarabileceğim kadar gevşetemez miydi? İşe yaramıyordu!

Ölümden sonra yaşam var mıydı? Anne babamla, erkek kardeşimle yeniden karşılaşabilecek miydim? Aslında karşılaşmamam daha iyiydi, benim hakkımda pek de iyi şeyler düşünmüyorlardı. Cora'nın ölmüş eşi Henning'in de benimle bir hesabı vardı. O sırada cezalandırıcı bir tanrının cenderesinde olduğumdan rasgele dua etmeye başladım; kurtulmam karşılığında yaşamımı yaşlılar yurdunda çalışarak geçireceğime dair söz ver-

dim.

Aradan altı saat geçtikten sonra Tanrı nihayet anlayışlı davranmış, ama ben ona inancımı çoktan yitirmiştim. Kapının açıldığını işittiğimde, bunun yaklaşmakta olan infaz komandosu olduğundan emindim. Ağlamaktan şişmiş gözlerle, karanlık koridor tarafına baktım ve birden yanan ışığın etkisiyle gözlerimi kıstım. Var güçleriyle bana sarılan Felix ile Andy'yi gördüm inanmaz gözlerle. İlk iş olarak ağzımdaki bandı dikkatlice yüzümden, saçımdan çıkarmaya çalıştılar, oysa onu bir kerede sökküp alsalar, canım daha az yanardı. Yeniden ağlamaya başladım, bitkinlikten hiçbir sorularını yanıtlayamadım. İkisi uzunca bir süre el ve ayaklarımdaki bantları sökmekle uğraştı, bana maden suyu içirip saçımı okşadılar ve sürekli olarak *her şey iyi olacak*, diye tekrarlayıp durdular.

Nihayet yatak odasından Kathrin'in iç çamaşırlarını alıp kendimi duşun altına atacak gücü bulabildim. Sonra bir şişe maden suyunu başıma diktim, ayaklarımın altındaki ve baldırımdaki yanık yaralarına baktırdım, iki oğlana küçük bir çocuk gibi yaralı elimi gösterdim.

"Korkunç," dedi Felix. "Seni bir de ısırdılar mı? Hemen doktora mı gitmek istersin, yoksa önce dinlenecek misin? Asıl mesele seni nereye götüreceğimiz."

"Evime götürün," diyerek iç çektim, "yatağıma!"

Andy ile Felix manidar biçimde bakıştılar.

"Burayı nasıl bulduğumuzu merak etmiyor musun?" diye sordu daha kısa süre önce beni tersleyen Andy saçımı sevgiyle okşarken.

Kathrin Westend'deki evi aramıştı. Telefonu benden başka kimsenin açmayacağından emin olduğu için adını vermişti. Hattın öbür ucundan benim tek kelime bile etmemiş olmam ona kuşkulu görünmeye başlamıştı ki, Erik'in tanıdık sesini işitmişti: "İşte, sonunda ona ulaştık!" Şişko telefonu diyafonu çalışır vaziyette açmıştı.

Kathrin çaresizlik içinde Darmstadt'taki ortak evi aramış, orada Felix'e ulaşmıştı. Ona kocasının, yokluğu sırasında Wes-

tend'deki evine zorla girip beni kaçırdığını anlatmıştı heyecanla. Onun son derece tehlikeli olduğunu, yardımcılarını da yanına almış olabileceğini şöylemişti. Felix'le dostları bize yardım etmeliydi, söz konusu olan benim hayatımdı.

"Hemen polise haber vereceğim!" diye söz vermişti Felix, safça meseleyi böylelikle halledebileceğine inanarak.

Kathrin polisi karıştırmaması konusunda onu ikna etmişti. Bunun sonucunda, söylememeyi tercih edeceği bazı şeylerin de ortaya çıkabileceğini biliyordu. Kocası ve suç ortaklarının ne yapacaklarının belli olmadığını, kendilerini polis tehdidi altında hissettiklerinde rehinelerine kötü bir şey yapabileceklerini söylemişti.

Kathrin tarafından oluşturulmuş bir komando birliği Innsbruck'tan şu görevi almıştı: Felix yardım için Max ile Andy'yi bulacak ve onlarla mümkün olduğunca çabuk Frankfurt'a gidecekti. Kathrin Felix'in, rehine tutulduğum evin adresini bilmesine şaşırmıştı. Beni orada bulamazlarsa, bir de Neuhausstrasse'deki eve bakmalarını da eklemişti. Onlar Frankfurt'a ulaşana kadar adam beni çoktan kendi inine taşımış olurdu. Son olarak pasifist Felix'e beysbol sopasını yanına almasını tembih etmişti.

Üçü birlikte Andy'nin taksisiyle yola koyulmuştu. Dinlenmiş halde tatilden dönmüş olan Max, güç sporlarıyla meşgul olan, boğa kadar güçlü bir adamdı. Kurtarma grubunun lideri olarak apartmandaki diğer zillere basıp diyafondan sarhoş bir müşterisini evine bırakması gerektiğini iddia etmiş. Sonunda birisi otomata basmış, Felix'le ikisi, sarhoş müşteri rolünü üstlenmiş Andy'yi küfrederek merdivenlerden yukarı taşımış. Sonunda kapı kilidiyle o kadar uzun süre ilgilenmişler ki, sabrı taşan şişko kapıyı açmış. Bunun karşılığını Max'ın birkaç isabetli yumruğuyla yere yığılarak almış.

Bunun üzerine arka odaların birinden Erik ortaya çıkmış. "Baylar, siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" demiş suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Biz de sizden bunu öğrenmek istiyoruz," diye karşılık ver-

miş Felix.

Erik, boşanmayla ilgili bazı konuları konuşmak üzere burada karısıyla buluşacağını iddia etmiş düşüncelere dalmış halde. Kathrin buraya gelir gelmez, haneye tecavüz iddialarının anlamsızlığını kanıtlayacakmış, ne de olsa evin anahtarını bizzat kendisi ona vermiş. Arkadaşı Bay Hilter'iyse Kathrin isterik olduğundan, tarafsız bir tanık ve arabulucunun bulunmasının akıllıca olacağını düşündüğünden yanında getirmiş.

Ama daire, herhangi bir somut konuşma yapılacağa benzemiyormuş: Şilte boydan boya yarılmış, dolapların içindekiler dışarıya dökülmüş. Orkidelerin tamamı maket bıçağıyla kesilmiş, kedi bibloları eğilmiş ya da kırılmış halde odanın dört bir yanına saçılmış, hatta duvara asılı kırmızı bezler bile sökülmüş. Evin içinde bir yağma sonrasının kargaşasını görmek mümkünmüş.

Dağınıklıktan ve beni evde bulamamalarından kuşkulanan kurtarma ekibine göre, Kathrin'in kocasının ve yardımcısının ellerini kollarını sallayarak gitmesi söz konusu bile değilmiş. Erik de karnına indirilen bir yumruk darbesiyle safdışı bırakıldıktan sonra, iki ev anahtarının yanı sıra Erik'in cep telefonunu da almışlar. İki adam çekme halatıyla bağlanırken Erik ironik biçimde avukatını istediğini söylemiş, sürekli olarak fiziksel darp nedeniyle onları dava edeceği tehdidini savuruyormuş.

Anlatılanları güçlükle takip edebiliyordum. "Peki bu cellatlar şimdi ne yapıyor?" diye sordum.

"Max başlarında nöbet tutuyor," dedi Felix, "ama bu sürtüşmeden sonra onları nasıl bırakırız diye de düşünmüyor değiliz. Yine de polisi haberdar etmemiz gerektiğini düşünü..."

Başımla onayladım. Ama Andy polis acil hattını aramak için telefonu kaldırdığında, elini tuttum. "Bekle bir dakika. Biraz düşünmem gerek. Erik ile şişko evimizde, ne Kathrin'e ne de kocasına ait olan bir şeyler arıyor. Polisi devreye sokarak Kathrin'i büyük sıkıntıya sokabiliriz. Size daha fazlasını söyleyemem."

"İyi de bu köpekler sonsuza dek bağlanmış halde evinizde kalamazlar," dedi Felix. "Onları bırakacak olsak bile, aynı terör

yeniden başlar. Bu kez hepimizden intikam almaya kalkışırlar..."

"Bize yazılı bir itirafname lazım," dedim. "Ama öncesinde *benim* alacak bir intikamım var."

8

Westend'deki eve vardığımızda, kapıyı bize henüz şahsen tanışmamış olduğum Max açtı. "Başınıza ne işler açmışsınız," dedi bana sarılırken.

Ne görüp ne de seslerini işitebildiğim tutsakların mutfakta olduklarını biliyor, ama karşılarına çıkmakta tereddüt ediyordum. "Sen de bira ister misin?" diye sordu ayağa kalkan Max. Cesaretimi toplayıp mutfağa çakmak elimde hazır, bir intikam tanrıçası gibi soğuk bir edayla girmeye karar verdim.

İçeriye girince Erik ile suç ortağının sıkıca bağlanmış ve Hilter'in koli bandıyla birer mumya haline getirilmiş halde döşemeye uzanmış yattıklarını belirgin bir tatmin duygusuyla gördüm. Ama iyi niyetli Felix ikisinin de altına yastıklarımızı yerleştirmişti.

Bir el hareketiyle Max'ı yanıma çağırdım: "Şunların çenesini açsana," diye emrettim. Max ikisinin de bandını suratından söküp aldı.

"Ee, nasılız bakalım?" diye sordum sahip olduğum azıcık sadist duyguyu da bu sözlerle toparlamaya uğraşıp. "Fayanslar soğuk mu? Biraz ısıtmamı ister misiniz?"

Erik tehditler savurmaya başladı: "Bunu pahalıya ödeyeceksiniz! Ateşle oynayan yanarak ölür!"

"Ellerini kirleten de ceza olarak temizlik yapar," diye kar-

şılık verdim ve avukatın bağlarını çözdürdüm. "Şimdi halletmemiz gereken bir iş var."

Erik katı talimatlarım uyarınca dolapları nemli bir bezle silip yeniden yerleştirmek (bu sırada eşyalarımızı düzgünce katlamasına özellikle dikkat ettim), kırmızı örtüleri yeniden duvara çivilemek, kırılmış kedi biblolarını ve kesilmiş orkideleri süpürüp bir çöp torbasına doldurmak zorundaydı. Bu arada onun hesabına yazılmayacak bazı dağınıklıklar da dikkatimi çekti; ama hazır işe başlamışken bunları da aradan çıkarabileceğini düşündüm. Son olarak Kathrin'in fütonunu ona kaba dikişlerle yeniden diktirdim.

Erik aşağılayıcı cezasını çekerken, tek kelime etmedi; ama şişkonun yanından geçerken, ona bir tekme vurmayı da ihmal etmedi.

"Hey, n'oluyor?" diye karşı çıktı savunmasız suç ortağı.

"Neden *fitness* yapıyoruz sanıyorsun? Kocaman kıçın ve kat kat göbeğin olmasaydı," diye tersledi Erik onu, "kapıda seni tepeleyemezlerdi! Neden senin gibi bir fiyaskoyla iş yapmaya kalkıştım ki sanki..."

"Sakinleşin lütfen," dedim ona. "Avukatlar böyle bir ses tonuyla konuşur mu hiç! Bir yandan da bize mesleğinizin inceliklerine vâkıf olduğunuzu kanıtlayın! Hukukçu olarak suç tanımının oluşturulmasında bize yardımcı olabilirsiniz. Bizimle işbirliği yaparsanız, sizi serbest bırakırız."

İnledi. "Bu şekilde kurtulmayı asla beceremezsiniz! Ama pekâlâ, nasıl isterseniz!" Bunu söylerken bana öylesine yoğun bir bakış fırlattı ki, kendi öfkemden utandım.

Hem avukat hem de suç ortağı bana saldırdıklarını, beni kaçırıp bana işkence yaptıklarını, haneye tecavüzle evimize girip burayı altüst ettiklerini beyan eden belgeyi itirazsız imzaladılar. Bunu neden yaptıkları belgede yazmıyordu. "Bilemiyorum," diye fısıldadı Felix kulağıma, "belki de böyle bir belgeyi noter huzurunda imzalamak gerekiyordur. Ama adamlarımızı, burunlarına birer halka takıp notere götüremeyiz ya!"

İki adamı sokağın ortasında salıverdik ve hızla Frankfurt'u terk ettik.

Bitkin şekilde Darmstadt'taki ortak evde bulduğum ilk yatağa devrilip uyumuştum ki, çığlık atarak uyandım. Hemen yanıma gelen Felix bana iki uyku hapı uzattı. "Böyle olacağı belliydi," dedi. "Şoku henüz atlatmadın, ağır çekimde bir süre peşinden gelecek!"

Rüyasız bir uykuya daldım. Öğlene doğru mutfağa girdiğimde, Felix bir elinde kakao kutusu, diğerinde telefon ahizesi olduğu halde, pencerenin önünde duruyordu.

"...daha ne söyleyeyim? Ağladı mı? Hem de nasıl! Evde kilitli kalmış bir köpek gibi. Kendisi de geldi zaten!" dedikten sonra ahizeyi bana uzattı.

"Kathrin!" diye inledim. "Olanları bir bilsen... Felix her şeyi anlattı mı?"

"Maja, benim, Cora! Seni de bir gün bile yalnız bırakmaya gelmiyor! Hemen saçma sapan işlerin içine dalıyorsun!"

Telaştan neredeyse ahizeyi yerine çarpacaktım. Elbette Cora'nın araması beni inanılmaz derecede rahatlatmıştı, ama bu yüzden uzun suskunluğunun bende yarattığı küskünlüğü unutacak değildim. Aslında Cora'nın bizi değil, Felix'in onu aradığını çok daha sonra öğrenecektim.

"Cora, nihayet..." diye kekeledim. Bu sayede ondan haber gelmesini ne kadar çok beklediğimi hemen itiraf etmiş oldum.

"Sen de yaşadığına dair bir işaret verebilirdin," dedi Cora, "ama bir süre yalnız başıma kalmak en azından bana iyi geldi. Doğruyu söylemek gerekirse, sen de son zamanlarda benim standartlarıma göre fazla sızlanmaya başlamıştın."

Bu sözleri işitmemle birlikte gözlerim doldu; ama nasılsa beni göremiyordu. Duraksayarak dün içinde bulunduğum durumu açıklamaya çalıştım: "Aynı durumda bir de seni görmek isterdim: ellerin ayakların bağlanmış, ağzında bir tıkaç, ayaklarının altında ateş! Üstelik her an öldürüleceğini düşünüyorsun!"

"Elbette bu gibi durumlarda insan pek neşeli olmuyor," diye teslim etti Cora. "Zaten bu yüzden bu durumlara düşmemek gerek. Belki bu hikâyede neyi beğenmediğimi bulabilirsin: üç erkek tarafından kurtarılmanı! Bana karşı dürüst ol, bunun bizim gururumuzu incittiğini düşünmüyor musun?"

Sivri dilli bir yanıt verdim: "Elbette senin tarafından kurtarılmayı tercih ederdim ama ne yazık ki yakınlarda değildin!"

Cora bir an için sustu ve sesinde gösterebildiği o yarım yamalak samimiyet tınısıyla konuşmasını sürdürdü: "Haklı olduğun yerde hakkını vermek gerek. En azından Béla'nın tehlikeye atılmamış olması, iyi bir şey. Şimdi yola koyuluyorum. Yarın bu saatlerde sizin orada olurum. O zamana kadar aptalca cesaret örnekleri göstermeye kalkma! *Ciao, a domani*!"

Aptallaşmış halde, bulduğum ilk yere oturdum. "Cora yarın geliyor," dedim sessiz bir mutlulukla.

Felix de utangaç biçimde gülümsedi.

Hemen ardından Kathrin aradı. "Erik tabloları buldu mu? Sen nasılsın?" diye sordu.

"Benimle ilgilendiğin için sağ ol," diye karşılık verdim. "Senin durumunun benimkinden daha iyi olduğuna eminim. İşin hamallığını ben yaptım ve onlar da benim oramı buramı yaktılar. Tablolar güvenli bir yerde. Ama takipçilerimiz... Kathrin, şu küçük Taylandlı kadını anımsıyor musun? Adının ne olduğunu?"

"Halkokuluna bir dahaki gidişinde adını sekreterlikteki listeden kontrol edebilirsin."

"Peki ama, Alman kocasının adını taşımıyor muydu?" diye karşı çıktım.

"Ha o mu?" dedi. "Onu asla unutmam. Adamın adı Sven Hilter'di."

Artık küçük bir kutlama partisi verebilirdik. Tam kadehlerimizi kaldırıyorduk ki, Felix saati fark etti.

"Eyvah," dedi. "Saat altıda Frankfurt'ta olup annemi havalimanından almam gerekiyor. Siz de benimle gelsenize, kutlamaya yolda devam ederiz!"

Andy'yle Max dört kadeh, iki şampanya şişesi ve köpeği aldı.

Bu durum benim de işime geliyordu. "Beni yalnız bırakmayın sakın," dedim. "Cora ile Kathrin geldiğinde, ne yapacağımızı onlarla konuşacağız."

"Arabada biraz sıkışmamız gerekebilir, annemin devasa bir valizi var," dedi Felix. Sonra sol baldırım ve ayak tabanlarımdaki yanık yaralarını, elimdeki ısırığı, kol, uyluk ve ensemdeki çeşitli berelenmeleri rapora geçirmesi için beni doktora götürdü. "Umarım şikâyette bulunmuşsunuzdur!" dedi doktor büyük bir ciddiyetle, bana merhem yazarken.

Yolda herkes Kathrin'e söylendi. "Ne kadar sahtekâr bir hatunmuş," dedi Max. "Biz de kirayı vaktinde ödeyen, mutfağı temiz tutan, günün büyük kısmında da ortalıklarda görünmeyen güvenilir bir öğretmen olduğunu sanıyorduk. Ne gezer! Ayrılacağını haber vermeden ortadan kayboluyor, iki aylık kirayı ödemiyor, kendi yerine derse girmesi için zavallı Maja'yı ikna edip yurtdışına kaçıyor! Geri döndüğünde, benden bir araba laf işitecek!"

Büyük hevesle olmasa da Kathrin'i savunmayı denedim: "Kocası olacak götün bana musallat olacağını o da bilemezdi."

"Olan biteni bize anlatabilirsin," dedi Andy bir süre sonra. "O serseriler sizde ne aradılar öyle? Böyle bir hikâyede insanın aklına ister istemez önce uyuşturucu geliyor."

"Ne yazık ki meselenin ne olduğunu ben de tam bilmiyorum," diyerek yanıt vermekten kaçındım. "Ama Kathrin temiz, buna inanabilirsiniz. Daha fazlasını söyleyemem, yemin ettim. Sadece şunu ekleyeyim: Akrabalarının bir kısmı Sicilya'da yaşıyor."

Dinleyicilerim bir süre boyunca başlarını etkilenmiş şekilde salladı. Hepsi de tek kelime bile etmemeye ant içti; anlaşılan, o sırada üçünün de gri hücreleri tam hızla çalışıyordu.

"Ablamın kocası narkotik şubede memur," diye anlattı Andy. "Devriye arabasıyla dikkat çekmemek için genellikle taksiyle turlar. Günümüzde basit bir *drug-wipe*[1] testiyle görece kısa sürede, tıpkı alkol muayenesindeki gibi uyuşturucu kullanımını tespit etmek mümkün. Geçenlerde sokakta 100 gram eroin satmak isteyen birini yakaladılar; evinde neredeyse 50 bin mark nakit para bulundu. Kabasaba da şiltenin içinde birkaç bin

[1] [İng.] Uyuşturucu tespit etme. (Çev.)

mark ya da birkaç kilo koko saklamış olabilir mi? Şimdi kirayı ödemediğine daha da kızdım! Şahsen bana saçlarım uzun diye her türlü uyuşturucu madde teklif edildi..."

"Andy, hava atmayı bırak da bir dahaki sefere bana biraz ot getir," dedi Max.

Havalimanına vardığımızda Max ile Andy, insanın gözünün yaşına bakmayan kadın polislerin yaklaşması durumunda binanın etrafında turlamak için otomobilde kalıp motoru çalışır durumda tuttular. İçtiğim onca şampanyanın ardından tuvalete gitmem gerektiği için, ben de havalimanı binasına girdim. Felix annesiyle buluşmak üzere *meeting point*'e[1] giderken, o bildik tabelaya rastlayana kadar geniş salonu koşar adım katettim. Bayanlar tuvaletinin önünde üç günlük sakalı, gözünde güneş gözlüğüyle beni huzursuz eden bir tip bekliyordu. Anlaşılan sinirlerim hâlâ bozuktu.

Oysa antenlerim bana güvenilir bilgi veriyordu. Sonunda sanrılar görmediğim ortaya çıktı, çünkü ellerimi yıkarken, arkamda ince bir fısıltı halinde bir ses işittim: "*Hello, Miss*!" İrkilerek arkamı döndüğümde, ufak tefek Taylandlı kadınla göz göze geldim.

Ne kadar da değişmişti! Birkaç gün öncesinin uslu öğrencisi şimdi zorlukla yürüyebildiği *high heels*[2] ayakkabılar giymiş, saçlarını alnında drapelemişti. Boynundaki altın kolye, hemen göze çarpan kol saati, dar, parıltılı mini eteği, kolsuz üstü ve cart renkli, önü açık ceketi, halkokuluyla pek ilgisi olmayan bir çevreden geldiğini hemen belli ediyordu. Bu gerçekten de o muydu? Elbette yanında birisi olmadan havalimanına gelmiş olamazdı. Kapının önündeki gangster kılıklı adam, kocasının bulduğu bir koruma olmalıydı.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum onunla senli benli konuştuğumu ancak sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra fark ederek. Zaten söylediklerimi anlamadığından sorumu İngilizce olarak tekrarladım.

Bunun üzerine o narin kadın ağlamaya başladı ve inanılmaz

[1] [İng.] Buluşma noktası. (Çev.)
[2] [İng.] Yüksek ökçeli. (Çev.)

bir korku duyduğunu gördüm.

"*Can I help you*?" diye sordum ona acıyarak.

Uzun, altın renkli bir zincirle omzuna asılı parıltılı küçük çantasından bir kibrit kutusu çıkarıp sanki derdine ortak olduğum için teşekkür etmek istermişçesine elime tutuşturdu, sonra hızla tuvaletten çıktı. Kibriti cebime soktum ve kalbim güm güm atarken, adamın gittiğinden emin olmak için kadınlar tuvaletinin esirgeyiciliğinde biraz daha bekledim.

Andy otomobilde bekliyordu, ama sigara içen Max'ı, dili bir karış sarkmış köpeğiyle birlikte dışarıya çıkarmıştı. "Yine betin benzin atmış," dedi Max. "Şuraya bak! Felix, annesi ve öküz ölüsü gibi bir çantayla yaklaşıyor! Şimdi gerçekten de yer sıkıntısı çekeceğiz işte. Yarın da Cora'yla Kabasaba bizim evde kamp kuracaklarsa, daha da sıkışacağız demektir. Çünkü bugün Zilli tatilden dönüyor."

Felix annesini büyükannenin sağlık durumu hakkında bilgilendirdikten sonra, kadının uçakta birlikte seyahat ettiği yabancıların uzun maceralarını, Bali'deki garip yemekleri, buna bağlı olarak ortaya çıkan bağırsak sorunlarını dinlemek zorunda kaldık. Ama her şeye karşın, oğlunun Regine dediği bu kadın dinamik bir mizaca sahipti. Tatil boyunca dahil olduğu yaşlılar grubunu jimnastik yapmaya zorlamış, Hollandalı bir emekliyi son anda boğulmaktan kurtarmıştı. Bu cesur hareketini anlatırken, aklına babasının sağlık durumunu sormak geldi. "Büyükbabamın durumu pek iyi sayılmaz," dedi Felix, "ama büyükannem ona her defasında yaşama sevinci aşılıyor. Onunla şarkı ve balad söylüyor, Ringelnatz[1] okuyor..." Ana-oğul ortak bir anıyla güldüler.

Başkalarının aileleri dayanışma sergilediğinde olduğu gibi bu kez de melankolik hislere kapıldım. Öte yandan Felix'e annesiyle olmasını çok görmüyordum, çünkü ne kardeşleri vardı ne de babasıyla herhangi bir teması.

Regine oğlunun da kendisiyle birlikte eve gelmesini istedi, bize de beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Andy bo-

[1] Joachim Ringelnatz: 1883-1934 yılları arasında yaşamış ve şiirleriyle tanınan Alrnan yazar. (Çev.)

şalmış olan ön koltuğa geçti. Üstüme damlayan köpek salyasını temizlemek için kâğıt mendil ararken, ceketimin cebinden küçük bir karton parçası fırladı. Max yerden aldığı kibriti şaşkınlıkla süzdü. "Ne zamandır *Resis Schwitzkistl*'a takılıyorsun?" diye sordu. Kibriti elinden alıp belirgin bir yabancılaşmayla, üzerinde yer alan Frankfurt'taki bir saunanın reklamına baktım. "Taylandlı bir kadın havalimanı tuvaletinde elime tutuşturdu," dedim. İkisi de gülmeye başladı. "Ya *o* kördü ya da *ben*!" dedi Max. "Seni temiz bir kız sanıyordum." Belirsiz bir nedenden dolayı Taylandlı kadının o vahşi şişkoyla evli olduğunu söylemek istemiyordum. Konuyu değiştirmek için Max'a dökülmekte olan otomobilini kullanma denemelerimden söz ettim: "Frenler berbat! Mecburen küçük oğlumu arkama oturtup bisiklete binmek zorunda kaldım."

"Kesinlikle," diyerek katıldı bana Andy. "Maja'nın hakkı var, tanıklık edebilirim. Daha geçenlerde senin takaya bindiğimde aklım başımdan gitti."

Max homurdanarak tatil yüzünden o konuyla ilgilenecek vakti olmadığını söyledi.

"Felix'in annesinin mesleği var mı?" diye sordum.

"Regine, mekanoterapist, hastalara jimnastik yaptırıyor ya da onun gibi bir şey," dedi Max. "Oğlunu bir hayli delirtiyor, zaten artık kocası yok..."

Yarım saat sonra Felix, sırtında mavi bir batik gömlekle yeniden otomobile bindiğinde inledi: "Tanrım, çiçeklerini sulamayı unutmuştum!"

Üçümüz birden onun çaresizliğine güldük. Eminim annesi, yokluğu sırasında sevgili oğlunun kuziniyle birlikte İtalya'ya kaçtığını, bugününü de insan bağlayıp insan çözmekle geçirdiğini bilseydi, endişelenecek daha önemli şeyleri olurdu.

Nihayet ortak evimize döndüğümüzde, Andy ocağa çay ve makarna suyu koydu, Max ise köpeği gezdirmeye çıktı. Yanıklarım öylesine acı veriyordu ki, kendimi Kathrin'in eski odasındaki şiltelerden birine yüzüstü attım. Yalnız kalır kalmaz, yeniden korkmaya başlamıştım. Bu gece, koruyucularımdan birine mi sığınmalıydım? Kendimi çabuk teslim etmemem gerektiği

konusunda beni uyaran anaç Emilia'yı düşündüm eğlenerek. *Hemen servise geçenin sonradan sunacağı bir şey kalmaz*, derdi.

Sonunda Felix sofrayı kurmuştu. Bizi, henüz tanımadığım Zilli'nin de katıldığı yemeğe çağırdı. Üç sevimli oğlanın arasında tek kadın olma ayrıcalığım artık ortadan kalkmıştı, bununla birlikte Zilli gerçek anlamda bir rakibe değildi çünkü erkeklerin hiçbiri ona kur yapmıyordu.

"Yarın erkek arkadaşında kalabilir misin?" diye sordu Felix lafı dolandırmadan. "Başka konuklarımız da olacak çünkü. Ama işine gelmezse, ben annemde de kalabilirim!"

"*No problem*," dedi iyi niyetli Zilli. "Hem böylelikle ona musallat olacak bahanem de olur."

Kâbuslar o gece de peşimi bırakmadığından gece geç vakit Andy'nin odasına sığındım.

Küçük taşınma harekâtımı diğerlerine belli etmemeyi daha doğru buluyordum. Nazik dokunuşları bana iyi geliyordu gelmesine ama aklım başka yerdeydi.

Cora'ya karşı nasıl davranmalıydım? Ağlamaya başlarsam, büyük olasılıkla benden tamamen uzaklaşacaktı. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydım? Üstelik neden buraya geliyordu? Bensiz kalamadığı için beni eve götürmek üzere mi geliyordu, yoksa özlediği benim dostluğum değil de kuzeninin yakınlığı mıydı? Yorgun aklımı sürekli yeni sorular meşgul ediyordu.

Cora gelip de, "Haydi, pılını pırtını topla, Béla'yı da yanımıza alıp İtalya'ya dönelim," dese önerisini itirazsız kabul edip sevinmeli mi, yoksa onu biraz yalvartmalı mıydım? Peki, daha da kötüsü artık arkadaşlığımıza değer vermiyorsa, nerede kalacak, borçlarımı nasıl ödeyecektim? Bu düşüncelerin sonunda yüzümü Andy'nin saçına gömüp ağladım; ama o hiçbir şeyin farkında olmayan bir dağ sıçanı gibi uyuyordu. Hafif terli tişörtünün kokusunu içime çektim, ıslık benzeri soluklarını dinledim. Yalnız olmamak, yanı başımda bir bedenin sıcaklığını hissetmek ve bu arada tüm sorunları yarına ertelemek iyi geliyordu. Ama Andy gibi biri aslında içinde bulunduğum sıkıntıdan kaynaklanan bir çözüm değil miydi?

9

Güz henüz gelmemiş olmasına karşın, sararmış yapraklar düşmeye başlamıştı. Bunlardan biri bakışlarım altında diğerlerinden ayrılıp yeniden göğe yükseldi. Bir kelebekti bu. Cora'nın gelişine az kalmıştı.

Felix de onun gelişine hazırlanmak için kuaföre gitti. Radikal saç şeklini beğendiğimi söyleyemem; ama kuzinini kendinde bir değişiklikle etkilemek istiyor olmalıydı. Cora'yı ancak öğleden sonrasına beklediğimiz halde, öğleyin saat on ikide yorgun argın eve vardı.

Herhangi bir sitem olasılığının önünü baştan kesmek için ortalık süt limanmış gibi davrandı, Felix'e, bana, hatta şaşkın Max ve uyku mahmuru Andy'ye sarılıp hepimizi öptü. Kuzenine ise, "Dazlaklara katılmaya karar verdiysen, tüm kürkü kırptırman gerekiyor!" dedi, sonra yengeç salatasıyla birlikte incecik bir tost ekmeği, buzlu yasemin çayı alıp odama çekildi.

"Nasılsa daha geç saatte bekliyorduk onu," diyerek avutmaya çalıştı Felix beni, ama onun yüzünde de hayal kırıklığı okunuyordu. "Hazır Cora uyuyorken, ben de büyükanneme uğrayabilirim, ona söz vermiştim."

Balkona çıkmış, sardığı sigarasını tüttüren Max'a katıldım.

"Teorik olarak ortak evimizin tüm üyeleri yeniden bekâr," dedi düşüncelere dalmış halde. "Felix kısa bir süre önce Su-

si'sinden ayrıldı. Birkaç ay öncesine kadar benim kız arkadaşım da burada bizimle yaşıyordu; ama..."

"Güvenme asla, sadakatini bir kez bozana," diyerek Shakespeare'den bir alıntı yaptım, Max başıyla onayladı. Sadakatini bir kez olsun bozmayan bir tek insan var mıydı dünyada?

Max düşüncelerimi okumuşa benziyordu: "Bu konuda köpeğimle övünüyorum!"

"Daha neler! Köpeğini yatağımdan kovmam gerekti," dedim. "Bir kez başını okşayan herkesin yanına koşuyor."

Cora uzun süre uyuduğundan, ortak yemek de ertelendi. Max homurdanarak uzun süredir yapması gereken bir ev ödevini yazmaya başladı, Andy taksiye çıktı. Felix telefon etti: "Eğer acıktıysanız, beni beklemeyin, başlayın. Büyükbabamın durumu ağırlaştı, büyükannemi hemen ona götürmem gerekiyor. Dua edin de tam bugün ölmesin!"

Cora uyandığında, mutfakta tek başıma oturuyordum. Bir yudum kahve içtikten sonra ayılmasıyla doğrudan konuya girdi. "Anlat bakalım!" diye seslendi. "Elini de çabuk tut, çünkü benim de sana anlatacak heyecanlı bir hikâyem var."

Kathrin'in sadist eğilimli bir yasa çarpıtıcıyla evliliğinden, halkokulundaki işimden, başımdan geçen maceradan söz edecekken, eliyle sabırsızlığını gösteren bir hareket yaptı. "Felix tüm bunları kaba hatlarıyla anlattı. Ama haydutların neden size saldırdıkları konusunda herhangi bir tutarlı açıklamada bulunmadı! Sizde ne arıyorlardı? Kokain falan değil herhalde?"

Şimdi gösteri zamanım gelmişti, çünkü sanat eserlerini duyunca, Cora benden çok daha fazla heyecanlanacaktı. "Kathrin'in kocasından, aslında müzede olmaları gereken dört değerli tablo çaldık. Aslında adamın servetinden bu şekilde pay almasının son derece hakkaniyetli bir tarafı var, kendi rızasıyla bir şey vereceği yok çünkü. Ama kurtarıcılarımın tüm bunları bilmesi gerekmiyor, bırak oğlanlar Noel Baba'yla mafyaya inanmaya devam etsin."

Cora ağzımdan çıkan sözlere kilitlenmişti. "Ne gibi tablolar?" diye sordu giderek büyüyen bir ilgiyle.

"Harikulade bir Matisse, Heinrich Vogeler'e ait bir iğne işi

ve Feuerbach'ın bir eskizi. On dokuzuncu yüzyıldan Alpli bir ressamın yağlıboya tablosunu Kathrin yurtdışında elden çıkardı bile."

Cora neşeyle gülümseyerek sigarasının dumanını lavabonun üzerine düşen güneş ışınına üfledi. "*Chapeau*!"[1] dedi. "Nerede kaldı bu kurnaz Kathrincik ve tablolar şu anda nerede?"

"Kathrin Innsbruck'ta, tablolarsa sizinkilerde," dedim.

Cora kulaklarına inanamadı. "Ailemi böyle bir meseleye bulaştırmaya nasıl cesaret edersin!" diye çıkıştı. Öyle öfkeli görünüyordu ki, elimde olmadan gözyaşlarım yükseldi. Cesur davranıp onları bastırmaya uğraştım.

"İkimiz dışında kimse resimlerin Heidelberg'deki bir depoda olduğunu bilmiyor," dedim. "Ailen onları babamın eserleri sanıyor."

"Maja," dedi Cora tehditkâr bir sesle. "Bu işi mümkün olduğunca kısa sürede halletmen gerekiyor! Yeniden yakalanıp işkenceye maruz kaldığını düşünsene: Beş dakika bile dayanamazsın! Sonra da acısını benim ailem çekmek zorunda kalır. Hayır, gerçekten de bunu hak etmediler."

"Pekâlâ," dedim suçlulukla. "Meseleyi bu kadar geniş düşünmemiştim. Gidip tabloları oradan alırız. Peki ama sonra onları nereye götüreceğiz?"

"Elbette Floransa'ya," dedi Cora. "Uzunca bir süredir mutluluğumu eksik kılan şey, gerçek bir Matisse'e sahip olmamaktı. Sence de onu Osmanlıların üzerine asmamız güzel olmaz mı?"

Bu düşüncenin onu yumuşattığını umut ediyordum ama konu kesinlikle kapanmış değildi.

"Ailemi *kesinlikle* ziyaret etmeyeceğim," dedi üstüne basa basa. "Onları görmekten kaçındığımı biliyorsun, bana sadece vicdan azabı çektiriyorlar. Bu işi başına sen sardın, şimdi temizlemek de sana kalıyor. Ama belki de arabayı sana bırakıp ben uçakla İtalya'ya dönebilirim, çünkü bunca yolu yedek sürücüsüz gelmek epey yorucuydu. İtalya yolunda önce benimkilerden tabloları, sonra da Jonas'tan Béla'mızı alırsın."

[1] [Fr.] Şapka çıkarıyorum. (Çev.)

Sözlerinden geri dönmemi doğal kabul ettiğini anlamamla rahatladım. Her ne kadar kendisi ailesinin hayatını kimi zaman zorlaştırmış olsa da, onlar söz konusu olduğunda, şaka yapmaya bile gelmiyordu; bu durum rahatsız ediciydi; ama önemli olan, sinirlerinin yatışmış olmasıydı. Şu sırada zaten tek niyeti, yaşadığı maceralarla benimkileri bastırmaktı.

"Haydi anlat artık!" dedim. "Bana Toscana'daki *honeymoon*'dan söz edecektin."

"Ben bu yatak çarşaf işini böyle adlandırmazdım," dedi Cora. "Daha önemli bir mesele var. Bir cinayet planlıyorum."

Ağzım açık, bir süre ona bakakaldım. Şimdiye dek hiç cinayet planlamamıştık; etrafımızda gelişen ölüm olayları gereklilikle değil, kendiliğinden gerçekleşmişti. "Yoksa kuzenini temizlememi mi istiyorsun?" diye sordum.

Cora yüzünü ekşitti. "Hayal gücün acınası halde. Felix isterse Metuşalem[1] kadar yaşayabilir."

"Peki tarafımızdan bıçaklanma onuruna erişecek olan şahıs kim?"

"Maja, bu espri konusu değil, ciddi. Toscana'daki malikâneyi elde etmek için ne yazık ki Amerikalı kadını öldürmemiz gerekiyor."

Rüyalarının villası hâlâ peşini bırakmıyordu demek!

"Cora," dedim onu ikna etmeye çalışarak. "Biz kadınları öldürmeyiz, bunu hiçbir zaman yapmadık! Hanımefendiyi tanımıyorum, bana da bir kötülüğü dokunmadı. Planın baştan sona boktan. Ama bu çabanın anlamlı olduğu iki adam tanıyorum!"

"Pekâlâ," dedi Cora sinirle sigarasından bir nefes çekerken. "Başka bir yol varsa, benim de işime gelir. Öyleyse bana cinayet işlemeden o malikâneyi ele geçirmeye yarayacak iyi bir öneri getir!"

Düşüncelere dalmış halde sigaramı Cora'nın fincan altlığına bastırıp söndürdüm; sigara içmeyen Felix ile Andy, dumanaltı olmuş mutfağın durumu hakkında nasıl da surat asacaklardı! Ev sahiplerimizin hoşgörüsünü sürekli olarak sınıyorduk. "Aslında bir maceradan söz edecektin," diye konuşmaya başladım Cora'nın dikkatini başka yöne çekebilmek için, "olgunlaş-

[1] [Tevrat] Dünya üzerindeki en yaşlı insan. (Çev.)

mamış projelerden değil."

Başını aşağı yukarı sallayarak kehanette bulunur gibi konuştu: "Haklısın ama o konu bir başkasıyla ilgili!" Bunun üzerine oldukça tatsız bir öykü dinlemeye koyuldum.

Cora Toscana'da Dino'yla buluştuğunda ve unutulmuş bir ilişkiyi yeniden alevlendirdiğinde, Darmstadtlı kuzeni kendini, ikiliyi apar topar terk edecek denli yaralanmış hissetmiş. Felix'in buraya kadar olan kısmını bana anlattığını ona söylemedim. Gökevi malikânesinin büyüsü altında olan Cora, Amerikalı kadını ortadan kaldırma olanaklarını araştırmak için, Dino'nun kendisine olan tutkusundan yararlanmış.

"Bu ateşli yüzme havuzu faslını tavladığın bütün kızlarla yapıyor musun?" diye sormuş ona.

Dino göğsünü gererek evet, demiş. Cora, onun turist koleksiyonundaki tek kadın olduğunu düşünmemeliymiş.

Cora bir sabah gazetede İngiliz'in ölümüyle ilgili yeni bilgiler bulunduğunu okumuş. Otopside adamın kanında Metadon olduğu tespit edilmiş. İşin garip yanı, *il barone*'nin afyon bağımlısı olmadığının kesin olduğuymuş. Polis araştırma konusunda ilerleme kaydedemediği için çevre halkının yardımına başvurmuş.

Akşam yemeği için Cora gazete kupürünü kesip şansını denemek için onu Dino'nun peçetesinin arasına yerleştirmiş. Dino'nun verdiği tepkiden yola çıkarak vicdanının temiz olmadığını anlamış ve onu konuşturabilmek için hipnoz adını verdiği yöntemi kullanmış. Kendi deneyimlerimden Cora'nın herhangi bir telkin deneyine gereksinim duymadan istediği sevgilisini dile getirebildiğini biliyordum. Birkaç kadeh içmeleriyle Dino, Cora'nın keskin bakışları altında, iki yıl önce, ailesi yakınlardaki bir yazlık evde yaşayan genç bir Alman kadınla ilişkisi olduğunu itiraf etmiş. Dino, öğrenci kızın aklını gece yüzmenin gizli çekiciliğiyle çelmiş. *Il barone* yazın sıcak günlerinde genellikle İngiltere'deki arkadaşının yanına gittiğinden, herhangi bir yakalanma tehlikesi de yokmuş.

Ertesi yaz kız ailesiyle değil bir kız arkadaşıyla tatilini İtalya'da geçirmeye gelmiş. Öylesine zayıf, öylesine kötü görünü-

yormuş ki, kızı tanımak mümkün değilmiş. Bu tür konularda deneyimli olmayan Dino, bir dostu tarafından kızların büyük olasılıkla uyuşturucu kullandıkları konusunda uyarıldıktan sonra, kıza olan ilgisi tamamen yitirmiş ve kısa süre içinde de başka bir sevgili bulmuş.

Bir akşam Dino yeni bir gönül fethiyle birlikte otomobilde giderken, ağaçlık arazide Almanya plakalı bir araç fark etmiş. Damını hayal kırıklığına uğratmamak için, Dino eve önce tek başına yaklaşmış ve kendine ait olmayan av sahasını inceleyen bir Kızılderili gibi etrafı kolaçan etmek üzere kapıyı açıp içeri süzülmüş. İlk kez İngiliz'in yüzme havuzunda iki çıplak kadın gördüğüne sevinemiyormuş.

Canki kızlar onunla alay edip onun kendilerini cennetlerinden kovmasına izin vermemiş. Dino gizlice buraya yüzmeye gelebiliyorsa, başkalarının neden yapamayacağını sormuşlar. Ama Dino'nun canı onları şikâyet etmek isterse, onlar da aynısını yapabileceklerini söylemiş. Dino'nun iki deliyle uğraşmaya niyeti yokmuş, yine de kendini bir bakıma malikâneden sorumlu hissediyormuş. Sonuçta burada bahçıvan olarak çalışan ve gerektiğinde kendisinden hesap sorulacak kişi, kendi büyükbabası Umberto'ymuş. İki kızı malikânenin sahibinin kısa sürede geleceğine dair uyarmak dışında bir şey yapamamış.

Kızgınlığı yüzünden uzunca bir süre havuza uğramamış Dino; ancak İngiliz geri döndüğünde, ister istemez gündüz vakti malikânede bazı onarımlar yapmak zorundaymış. Birkaç gün sonra da işvereni vefat etmiş. Gazetedeki son haberi okuduğunda, Alman turistlerin bu işte parmağı olup olamayacağını düşünmüş.

Cora bu noktada duraksadı ve beklenti dolu bakışlarla bana baktı.

"Devam et," dedim.

"Beni bekleyen araştırmalarda bana yardım etmelisin," dedi Cora. "Birlikte daha güçlü oluruz."

Söyledikleri kulağıma dünyanın en güzel müziği gibi gelse de, bunu ona sezdirmemeye çalıştım. "Emret sahip!" dedim.

Ciddiyetini bozmadı. "Dino'dan iğne bağımlısı kızın adresini aldım. Frankfurt'ta oturuyor olması sence de kaderin hoş bir

cilvesi değil mi? Yarın ufaklığı bir ziyaret eder, ona ufak bir şantaj yaparız. İngiliz'i öldüren oysa, Tanrı aşkına, Amerikalı kadını da öldürebilir, değil mi? Kumar oynayacağız, ama ne olursa olsun, denemeye değer."

Söyleyecek söz bulamadım. Anlaşılan sadece beni tatsız bir işe koşmak için gelmişti buraya. Görülen oydu ki, bendeniz aptal Külkedisi, Kathrin ve Cora gibi kadınları zor durumlardan kurtarmakla mükelleftim. O öfkeyle aklıma gele gele aptalca bir bahane geldi: "Yarın kimseye şantaj yapamam çünkü dersim var."

Cora kıkırdadı. "Öğretmen hanım, bu iyi bir argüman değil, zira artık öğretmencilik oynamanıza gerek yok. Bunun dışında cesaretini takdirle karşılıyorum, çünkü ben şahsen o okula bir daha adım atmazdım! Hem Kathrin'in Innsbruck'ta hayatının baharını yaşaması için senin burada kendini paralamanı da anlayabilmiş değilim. Başkalarının bok içinde gezerken giydiği çizmeleri giymemeli insan!"

Cora her noktada haklıydı ama cesaretim onun tahmin ettiğinden daha azdı. Ona bir uzlaşma teklif ettim. "Benimle birlikte halkokuluna gelirsen, ben de seninle iğneci kıza gelirim. Adı ne bu arada?"

"Polly Wacker. Frankfurt'un kuzeyinde bir yerlerde yaşıyor. Haritaya bakmamız gerekecek."

Son günlerin heyecanından sonra yeni bir konuya yoğunlaşmak zor geliyordu. Üstelik tüm ev ahalisine *ratatouille*[1] pişirme sözü verdiğimden, ayıklanmak üzere bekleyen bir sebze dağının karşısında oturuyordum. Cora'nın sözleri tüm özgüvenimi alıp götürmüştü. Kathrin'in işinin tehlikeye girmemesi için öğretmenliğe devam etmeli miydim? Gerçekten de bu kadar güveni hak ediyor muydu? Kendi davranışlarım yüzünden turist rehberliği işimden olmuştum ve hâlâ bunun için üzülüyordum. Zaten son derse mazeretsiz olarak girmediğim için, Bernd Koppenfeld beni büyük olasılıkla işten atacaktı. Bir dakika, doktor raporum ne güne duruyordu?

Cora tüm bu süre boyunca beklenti dolu bir tavır takındı-

[1] [Fr.] Zeytinyağında pişirilmiş türlü. (Çev.)

ğından, yaşadıklarımı anlatmayı, kanıt olarak da yanıklarımı göstermeyi sürdürdüm. Cora'nın cinayet planları, travmalı deneyimlerimi gölgede bırakmıştı. Şişko ile züppenin bağlanışını her ayrıntısıyla anlatırken, arkadaşım kendisi de oradaymışçasına gülümsedi; Erik'e temizlikçi kadın rolünü oynatmam hoşuna gitmişti. Sonra Erik'in imzaladığı belgeyi ona okumak isteyince, kâğıdı bulamadığımı fark ettim. Her yeri aradım, o sırada kompozisyon yazmakta olan Max'ı rahatsız ettim, Andy ile Felix'in çalışma masalarını aradım. Erik gittikten sonra, bu önemli belgeyi mutfak masasının üzerinde görmüştüm. İçimizden biri onu yanına almış olmalıydı.

Mesele aklımı kurcalamayı sürdürdü. Akşam, sürgüne gönderilen Zilli dışında herkes eve gelip hazırladığım sebze yemeğini buğday ekmeği eşliğinde mideye indirirken, Felix, Max ve Andy'ye belgenin akıbetini sordum. Hiçbiri kâğıdı yanına almamıştı.

"Maja'nın kâğıdı çantasına soktuğunu sanıyordum," dedi Felix.

Max'ın aklına gelen düşünceler pek hoşuna gitmediğinden başını kızgınlıkla iki yana salladı, ama birden bulmacanın çözümünü tahmin ettiğini bildirdi. "Erik sonra yeniden eve çıktı," dedi, az da olsa suçluluk duygusuyla etrafına bakınırken. "Cep telefonunu almak istemişti. Anlaşılan, herif tahmin ettiğimizden daha kurnazmış. Büyük olasılıkla imzaladığı belgeyi biz görmeden cebe indirdi."

"Siktir," dedik hep bir ağızdan.

Sadece Cora suskun kalmıştı; çünkü bizi küfür ve aşağılama bombardımanına tutacağı bir saldırıya hazırlanıyordu. Beceriksizler, yeteneksizler, aptallar, şapşallar, boş kafalılar; üstelik bunlar işittiklerimizin en yumuşak olanlarıydı. Herkesin istisnasız hakarete uğradığından emin olduktan sonra, iyi niyetli bir ses tonuyla devam etti: "Büyükbaban nasıl, Felix?"

Felix birkaç kez yutkundu, sonra yaşlı adamın günlerinin sayılı olduğunu söyledi.

"Büyükannem için çok üzülüyorum," dedi Cora içtenlikle. "Ona herhangi bir şekilde yardımımız dokunur mu?"

"Onu her gün hastaneye götürüyorum, hafta sonları bu işi

annem yapıyor. Daha fazlasını yapmak mümkün değil. Umut ediyorum ki, Hugo gözlerini hayata kapadığında, onun yanında olabilir. Son soluklarında birlikte olmaları hakları diye düşünüyorum." Hepimiz aynı anda çayımızı içtik ve tek kelime etmedik.

Cora beni, ertesi günkü dersimden önce Polly Wacker'e uğramaya ikna etti. Yolumuzu birkaç kez kaybettikten sonra Frankfurt'un kuzeyinde, yüksek bir apartmanın önünde bulduk kendimizi. Kapıdaki adlar arasında gerçekten de aradığımız adı bulduk. Cora zile bastı, hoparlörden yayvan bir *kim o,* sorusu yükselene kadar bekledik. "Benim, Bingen'den Hildegard," dedi arkadaşım büyükanneye saldırmak üzere tebeşir tozu yutup sesini incelten hain kurt gibi.

"Tanımam," dedi deliklerden gelen ses.

"Elbette tanırsın," dedi Cora. "Beni görür görmez, tanıyacaksın."

Polly tuzağımıza düştü. Asansörle dokuzuncu kata çıktığımızda, onun tarafından kapıda karşılandık.

"Merhaba," dedi Polly kendinden emin olmayan bir halde, "gerçekten de kim olduğunuzu..."

"Adım Bianca Martini," dedim. "Üç yıl önce Toscana'da tanışmıştık."

Çehresi, duyduğu kuşkuyu yansıtıyordu, buna karşın bizi, titizlikle toplanmış, rakamlarla boyama oyunuyla meşgul olduğu bir odaya aldı; şanslıydık, çünkü yalnız yaşıyordu. Yüzü akneli Polly bana bağımlı birinden çok düzen saplantılı bir nörotik gibi görünmüştü, çünkü içeri girer girmez ayakkabılarımızı çıkarmamızı istemişti.

"Benden ne istiyorsunuz? Buraya kahve içmeye gelmediniz herhalde," dedi tedbirli davranıp suyu ateşe koymayı bile akıl etmeyen ev sahibemiz. "Yehova Şahitleri'nden misiniz?"

"Hayır," dedi Cora. "Bizim durumumuz biraz daha karmaşık, ben de çene çalarak vakit öldürmek istemiyorum, biraz acelemiz var da. Metadon'u nereden buldun? Bildiğim kadarıyla sadece hekim denetiminde kullanılabiliyor!"

Polly'nin beti benzi attı: "Neden? Siz de kimsiniz? Bunu da

nereden..."

Cora onu bu kadar kolayca ürkütebildiğinden, ben de aynı yerden vurdum: "Nereden bildiğimiz önemli değil. Kesin olan İngiliz'i halledenin sen olduğu."

"Bir kazaydı, cinayet değil!" diye bağırdı kendinden geçmiş halde. "Öyle olmasını istememiştik, suç bizde değil! Zaten o azıcık Metadon'dan da ölmüş olamaz... Yoksa siz polis misiniz?"

Cora sanığın sakinleşmesini bekledi. "Seni hapse attırmak istemiyoruz," dedi bir manastır rahibesinin iyilik dolu katılığıyla. "Aslında bizden korkmana gerek yok. Ama ötmen gerek, yoksa başına büyük dert açılır."

Polly olanları duraksayarak anlattı. Arkadaşı olan kız Metadon tedavi programına katıldığından, bir sosyal görevlinin gözetimi altında günlük Metadon'unu alıyordu.

Tedavi süresince katılımcı, disiplinli davranışlarıyla iyi bir izlenim bıraktığından, danışmanlarını, İtalya'da yapacağı kısa tatilde gerekecek miktarda ilacı yanında götürmeye ikna edebilmişti.

Bir gece, daha önce de yaptıkları gibi gizlice yüzmeye giderlerken, İngiliz'in arazi aracının garajda olduğunu fark etmişler; anlaşılan, kendisi çoktan yatmıştı. Ancak iki kadın gecelik eğlencelerini doya doya yaşayamıyordu, çünkü malikâne sahibinin uyanıp öfkeyle onları kovalayacağından, hatta polisi çağıracağından korkuyorlardı.

Bu nedenle Polly'nin arkadaşının aklına parlak bir fikir gelmiş: Metadon şişesi otomobillerinin bagajındaymış. Kız kararlı hareketlerle yüzme havuzunun yanında yer alan buzdolabındaki ananas suyuna az miktarda ilaç karıştırmış. "Yarın geldiğimizde," demiş sonra neşeli bir sesle, "*il barone* taş gibi uyuyor olacak!"

Ertesi gece havuzun üstünün kapalı olmadığını fark ettiklerinde, adamın kapakları açık unuttuğunu düşünmüşlerdi. Sonra suda yüzen cansız bedeni görüp paniğe kapılmış halde havuzun örtüsünü kapatarak her şeyi gizlemeye çalışmışlardı.

Cora'yla ikimiz, inanılır ama yine de son derece garip olan bu öyküyü dikkatle dinledik.

Sonunda Cora konuşmaya başladı: "Cinayetten yargılana-

cağınızı sanmam ama yine de ikinize de birkaç sene hapis yolu gözüküyor. Senin de tahmin edebileceğin üzere, susmamızın bir bedeli var. Villanın şimdiki sahibesi Amerikalı bir kadın. İngiliz'i deviren yöntem biraz da şansla Amerikalıda da işe yarayacaktır. Kısacası: *Same procedure*![1] İşe yarayacak olursa, küçük bir başarı primi de alacaksın."

Görünüşe bakılırsa, Polly bizi tam olarak anlamamıştı. Cora'nın ondan ne istediğini idrak engelli bir çocukla konuşur gibi sabırla anlattım.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedi sonunda hakarete uğramış bir tavırla. "Ben kiralık katil değilim! Hiç işim olmaz!"

Uyuz bir katırı ikna etmeye çalışır gibi onunla defalarca konuşsak da, ne uzlaşıyor ne de işbirliğine yanaşıyordu. Hiçbir kuvvetin onu yeniden Toscana'ya götüremeyeceğini söylüyordu. Üstelik bir uzman az miktarda Metadon'un kesinlikle ölüme neden olmayacağı konusunda onu temin etmişti. İngiliz'in durumunda bir dizi talihsiz rastlantı söz konusuydu, çünkü spor yaparken harcadığı yüksek efor nedeniyle büyük olasılıkla kalp krizi geçirmişti. Buna karşılık Amerikalı kadın bambaşka bir vakaydı. Belki de havuzu sadece arada sırada ayaklarını suya sallandırmak için kullanıyordu.

"İşe yaramazsa, elbette bir şey yapamayız," diye araya girdi Cora, "ama küçük bir deneme yaparak riske girmiyorsun ki..."

Polly'nin inatçı itirazının beni neredeyse etkilediğini söyleyebilirim; ayrıca kız arkadaşının adresini vermeyi de reddediyordu. Söylediğine bakılacak olursa, İtalya'daki faciadan bu yana aralarındaki iletişim kopmuş. Cora onu tehditlerle, karanlık imalarla baskı altına almaya çalışsa da, inadında diretti, hatta bizi birer suçlu olarak damgalamayı denedi. "Bingen'den kimseyi tanımıyorum," dedi Cora'ya. "Bana başından beri yalan söyledin. İkiniz de sıradan birer suçlusunuz. Sizlerle herhangi bir işim olsun istemiyorum. Evimi derhal terk etmezseniz, polis çağırırım!"

"Hahaha!" diye güldü Cora.

Saate baktığımda, kısa süre içinde halkokulunda olmam ge-

[1] [İng.] Aynı işlem.

rektiğini gördüm. "Cora lütfen..." dedim.

Adil davranıp şantaj denemesini hemen kesti. "Seninle görüşeceğiz," dedi Polly'ye. O sırada nasıl davranması gerektiğini kendisinin de bilmediğini, düşünmek için zamana gereksinim duyduğunu tahmin ettim.

Bernd Koppenfeld'in kapısını çaldığımızda, Polly Wacker'in evine yaptığımız ziyaret öncesinden çok daha gergin olduğumu fark ettim. Tahammül edemediğim bir şey varsa, o da birinin beni azarlaması, eleştirmesi ya da bana ahlak vaazları vermesidir.

İçeriye girdiğimde, Bernd kafasını kaldırdı. Cora'yı görmesiyle sinirli sinirli bağırması bir oldu: "İşte yeni bir yedek öğretmen daha! Güvenilmez çalışanlarla uğraşmayı gerçekten de istemiyorum. Kathrin Schneider'in yerine birini bulma işiyle bizzat ilgileneceğim! Kendisine selam söyleyin, büyükannesiyle birlikte gömülürse daha iyi eder."

Daha koridordayken çantamdan çıkarıp hazırladığım doktor raporunu acı dolu bir surat ifadesiyle Kathrin'in şefine uzattım.

Her zaman olduğu üzere Cora durumu hemen kavramıştı. "Buraya dersi devralmaya değil," diye temin etti adamı, "arkadaşıma içinde bulunduğu tehlikede destek olmaya geldim."

"Tehlike mi? Burada, okulumuzda mı?" Bernd inanmaz gözlerle doktor raporunu okudu. "Birinin bana bunu açıklaması gerek."

Dazlakların beni hemen okul binasının önünde kaçırıp bana işkence ettiklerini söyledim; elbette çoktan şikâyette bulunmuştum.

"Garip," dedi Bernd, "buraya soruşturma yapan herhangi bir polis uğramadı, üstelik burası kentin en huzurlu kesimlerinden biridir. En azından bir telefon edebilirdin!" Hiç değilse anlattıklarıma inanmıştı; çünkü beni hemen kapının önüne koymayıp başvuru listelerine bir göz atmama izin verdi. 'Yabancı Dil Olarak Almanca' kursuna ait başvuru formlarını bulmak biraz zor oldu. Ancak uzun aramaların ardından Taylandlı kadının adının Seng Aroon Hilter olduğunu öğrenebildim.

Ardından tutuk şekilde, özellikle Cora'nın varlığı altında iyice bocalayarak grubuma ders vermeye başladım. Ne kadar dağınık, yüzeysel gittiğimi fark eden Cora, devreye girip İtalyan mutfağı hakkında doğaçlama bir sunum hazırladı, tahtaya *l'antipasto,*[1] *gli spaghetti*[2] ve *il brodo*[3] yazdı, sonunda da öğrencilerimin kalbimi bir çırpıda fethetmeyi başardı. Bana da asla yaranılmazdı; onun bu iyiniyetli yardım seferberliği kesinlikle hoşuma gitmemişti.

[1] [İt.] Meze. (Çev.)
[2] [İt.] Spagetti. (Çev.)
[3] [İt.] Etsuyu. (Çev.)

10

Cora'yla birlikte halkokulundan ayrılırken, Gross Geraulu sözde pezevenk okul kapısında durmuş, ona bakarken, bu kez aptalca bir gülümsemeyle ağzını büzmüştü. Kathrin kapıda sadece oğlunu bekleyen bu zararsız adam yüzünden korkudan altına kaçırmıştı. Cora'ya bu fiyaskodan hiç söz etmedim. Bir kez daha Erik'e imzalattığımız belgenin kaybolmasından ötürü söylenmeye başlamıştı.

"Tamamen gereksiz bir aksaklık. İnsan nasıl olur da bu kadar amatörce davranır! Neden hiç fotoğraf yok elinizde? Dağıtılmış ev, eli ayağı bağlanmış Maja, bunlar tam birinci sınıf delil olacak şeyler! Ama belki de kurtarabileceğimiz bir şeyler vardır - eviniz bu yakınlarda mı, yanında anahtarın var mı? O zaman şu kâğıdın gerçekten de mutfak masasının altına uçup uçmadığını kontrol edebiliriz..."

Gerçi yolumuzu uzatıyordu ama, Cora'yı hemen Westend'e yönlendirdim. "Şimdi lütfen yavaş kullan," diye rica ettim Kathrin'le oturduğumuz sokağa saptığımızda. "Belki Erik'in evi gözaltında tutup tutmadığını görebiliriz. Kathrin şu sıralar yurtdışından döndüğü takdirde, buralarda görünmese iyi eder. Eminim Erik, kızı kaptığı gibi kaçırmak için hazır bekliyordur."

Cora otomobilin hızını hemen adım adım ilerleyecek şekilde düşürdü. Tahminlerimde yanılmamıştım, çünkü park halin-

deki bir aracın içinde bir adamın oturmuş gözünde güneş gözlüğüyle *Bild* gazetesini okuyormuş gibi yaptığını gördük. Gözlerim beni yanıltmıyorsa, havalimanındaki bayanlar tuvaletinin önünde nöbet tutan ne idüğü belirsiz adam şimdi de bizim evimizi gözlüyordu.

"Macera filmi gibi bir giriş! Yukarı kaldırılmış palto yakaları, kasket, üç günlük sakal – tarz sahibiymiş hani! Tozluk kullanıp kullanmadığını görememiz ne yazık," dedi Cora sanki etkilenmişçesine. "Baksana, ben gidip bir eve gireceğim. Beni burada kimse tanımıyor. İtalya plakasının sizinle bir ilgisi olduğunu düşünmeyecektir. Sen arabada kal, adam inecek olursa, beni uyar. Ne olur ne olmaz diye cep telefonunu burada bırakıyorum..."

Günün her saatinde park yasağı olan, ama mafyadanmış izlenimi veren adamımızı rahatça gözleyebileceğim bir yere arabayı park ettik. Cora ev anahtarlarını alıp beni otomobilde yalnız bıraktı. "Birinci kat, soldan ikinci kapı," diye seslendim arkasından kısık sesle.

Cora'nın eve girmesinin ardından ayakkabılarımın çentikli tabanlarından küçük taş ayıklamaya başlayalı daha beş dakika bile olmamıştı ki, cep telefonu çaldı. "Hâlâ uslu uslu arabasında oturuyor mu?" diye sordu Cora. "Ne yazık ki sizin şu efsanevi itirafnamenizi hiçbir yerde bulamıyorum! Erik'in temizlik harekâtının etkisi uzun sürmemiş, buraya sonradan biri daha girmiş. Neyse ki telefon hattını kesmemişler."

"Güzel fotoğraflar çektin mi? Yukarı geleyim mi?"

"Hayır, değmez. Zaten ben de çıkıyorum buradan. Erik'in itirafnamesi gerçekten de burada kaldıysa, şimdi onların ellerinde demektir. Yine de ne olur ne olmaz diye bir de yatak odasına bakacağım..."

"Cora," diye uyardım onu. "Adam otomobilden iniyor! Eve doğru geliyor! Hemen ortalıktan toz ol!"

Cora'nın bir an sesi kesildi. Sonra hızlı hızlı konuştu: "Herifi pencereden görebiliyorum, az sonra burada olacaktır. Çabuk, torpido gözünde Mario'nun ağır el feneri olacaktı."

Düşünmeden söylediğini yaptım. Yalınayak indim. Bina ka-

pısının önündeki basamaklara geldiğimde, kapı otomatiği çalıştı. Soluk soluğa merdivenleri çıktım. Kapının önünde pusuya yatmış herif tam o sırada Cora'yı bileklerinden yakalamıştı. "Bak sen, kimi yakaladık burada?" dedi. "Yoksa sen de çalıntı sanat eserleri peşinde misin?"

Cora'nın ona terbiyesiz bir yanıt verme fırsatı olmadı, çünkü bir hamlede gizlendiğim yerden fırlamamla ağır el feneriyle adamın kafasına sağlam bir darbe indirmem bir oldu.

Cora gülmekten kasıklarını tutuyordu. "Harikaydı!" diye seslendi. Yere serilen davetsiz misafirimizin kafası kanıyordu. "Bakıyorum hiçbir şeyi unutmamışsın!"

Ancak şimdi bir kez daha Cora'nın emri üzerine bir adamı yere serdiğimin farkına varıyordum. Daha cesedi ortadan kaldırmak için olası çözümler düşünmeye başlayamadan, kurbanım inlemeye başlamıştı. "Sen de diğer bacağından tutsana," dedi Cora. "Onu hole alalım, kapıyı adam gibi kilitlemek istiyorum. Her isteyen böyle elini kolunu sallaya sallaya evinize giremeli."

Söylediği gibi yaptık. Cora adamın üzerindeki ev ve otomobil anahtarları ile bir halkaya takılı maymuncukları aldı. Bu haydutlar evi ikinci aramalarında duvar kâğıtlarını bile duvardan sıyırmıştı. İçerideki kargaşayı olduğu gibi bıraktık, öyle ya, Kathrin'e de biraz iş kalması gerekiyordu.

Üç dakika sonra sileceklere sıkıştırılmış ceza makbuzunu yırtıyordum; uzaktan bir çekici araç görünmüştü bile. "Al sana eğlence," dedi Cora gaza basarken, "güzel kızım, hâlâ ateş gibisin! İkimiz yenilmez bir ekibiz. Bunu kutlamamız gerek."

Kısa süre sonra iki lise öğrencisi gibi bir kafede oturmuş, İtalyan garsonlarla alay ediyorduk. Cora, bitiremeyeceğimiz aşikâr da olsa, kocaman bir dondurma ısmarladı. "Béla'yı özledim," diye belirtti yalanarak. "Dondurmasını bluzuna damlatmasını daima çok tatlı bulmuşumdur. Aslında önünü arkasını düşünmeden onu Jonas'a teslim etmiş olmanı da tasvip etmiyorum. Bu arada ileride onu seçkinlerin gittikleri bir okula yazdırmaya karar verdim."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Beni kötü anne

konumuna düşürmek, çocuğu olmayan kız arkadaşımın üzerine vazife değildi. "Béla bugün yanımızda olsaydı," dedim canım sıkkın, "Polly'yi ziyaret edemez, halkokulunda ders veremezdik, nerede kaldı el feneriyle yaptığımız numaraya kalkışmak!"

"Doğruya doğru," dedi Cora. "Gerçekten de bugünkü pek çocuk programı sayılmazdı. Béla'yı bir dahaki sefere yanımızda Almanya'ya getirdiğimizde onu Frankfurt Hayvanat Bahçesi'ne götüreceğim. Şimdi sen gözyaşlarına boğulmadan, ben bir koşu tuvalete gitmek istiyorum. Bu arada hesabı da öder misin?"

Tek kelime etmeden boş cüzdanımı ona gösterdim.

"Ha," dedi, sonra cüzdanını elime tutuşturup gitti. Ne kadar süredir onun desteği olmadan idare ettiğimi fark etmesinin zamanı gelmişti. Cora'yı borçlarım konusunda bilgilendirmeye karar verdim.

Özlemle Béla'yı düşündüm, kısa süre önce İtalya'da bir hayvanat bahçesine uğrayışımız geldi aklıma. Çocukları seven bir hayvan bakıcısı bize zaman ayırıp, örneğin maymun ailesi ya da yavrularıyla birlikte bir dişi aslan gibi ilginç *animali*'leri nerede bulabileceğimizi açıklamıştı. Geri dönüş yolculuğunda Cora ona sormuştu: "En çok hangi hayvan hoşuna gitti?"

Béla biraz düşünüp üzerine basa basa yanıtlamıştı: "Bakıcı!"

Benimki kadar tatlı bir çocuk, kesinlikle anne olmak istemese de, Cora'da kıskançlık uyandırıyor olmalıydı. Belki de parayla satın alamayacağı bir şeye benim sahip olmam, onun hayatında etkileri küçümsenen bir sorundu.

Darmstadt'a vardığımızda pastırma yazının tadını çıkarmak için Mathilde tepelerindeki çınar korusunu gezdik. Mevsimin ilk örümcek ağları son yolculuklarına çıkmış, yaşlı kadınların ak saçları gibi uçuşuyordu. Havada daha şimdiden güzün, çürüyen yaprakların kokusu vardı. Ansızın ölü bir güvercin, gökten düşercesine önümüzde kaldırıma çakıldı.

"Garip," dedi Cora biraz da ürkerek. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim! Oysa kentte öyle çok kuş var ki! Öldüklerinde onları kim gömüyor? Neden ortalıkta durup çevreyi kokutmuyorlar?"

Belediyenin çöp işçilerini anımsattım, ama ölü bir güvercinin kötüye alamet olduğunu kendime sakladım. Cora benim batıl inançlarıma asla anlayış göstermezdi; üstelik kanatlı varlıkların öte dünyanın ulakları olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu. Belki de onu uyarmalıydım, çünkü bu kez başımıza gelecekler ilişkin olarak bu uyarının doğruluğu ortaya çıkacaktı.

"Metadon'a nasıl ulaşabileceğimi bir bilsem," diye yüksek sesle düşündü Cora, gri-mavi renkli barış simgesini ayağıyla kaldırımdan aşağı itelerken. "O aceleci Amerikalı kadın üzerinde bizzat, en ufak vicdan azabı duymadan uygulardım." Görünüşe bakılırsa, Toscana'daki kayıp cennetinden başka bir şey düşündüğü yoktu.

Belki de kendimi önemli kılmak niyetindeydim: "İstersen sana biraz bulabilirim, bu konuda bazı *connection*'larım var."

"Gerçekten mi? Deme..." Cora şaşırmıştı. "O zaman o inatçı Polly'yle uğraşmamıza gerek kalmayacak."

"Parayı veren, düdüğü çalar," dedim. "Felix'le birlikte basıp gittiğinizde, bana tek bir mark bile bırakmadın. Andy, Jonas, Felix ve Kathrin'e borçlandım..."

Cora hemen alçak bir bahçe duvarına oturup on adet açık çek yazdı. "Bunu bana anımsatmak zorunda kaldığın için özür dilerim," dedi. "Gerçekten de! Ama dikkat et de bu kez kâğıtçıklarını Erik kapıp götürmesin!"

Ortak evde Felix çoktan bizi bekliyordu. Görev bilinciyle bir çaydanlık dolusu *rooi*[1] çayı getirdi ve hepimize birer fincan doldurdu. Cora teşekkür etmek için elini onun kısa saçlarına sürttü, sonra bir kenara çekilip kararlı bir şekilde cep telefonundan ertesi gün için Floransa'ya uçakta bir yer ayırttı. Ayaklarımı bir taburenin üzerine yerleştirdikten sonra, Felix'e kötü adamlardan birinin daha işini bitirdiğimizi anlattım; ama Felix kahkahalarla elini bacağına vurup *bravo, kızlar* demedi, aksine düşünceli bir ifade takındı. Bu iş bizim boyumuzu aşarmış, bu herifleri rahat bırakmamız bizim için daha iyi olurmuş. Daha şim-

[1] [Afr.] Güney Afrika'da Namibya'da yetişen bir bitki. Yapraklarından yapılan çayın merkezi sinir sistemi üzerinde sakinleştirici etkisi yarattığı, ayrıca mide rahatsızlıklarına iyi geldiği söylenir. *Massai* adıyla da bilinir. (Çev.)

diden intikam arzusuyla yanan üç karanlık adam varmış peşimizde.

"Kathrin önümüzdeki günlerde dönecek olursa, onu uyarman gerekiyor!" dedi. "Eve hiç girmemeli, yanında birisi olmadan okula adım dahi atmamalı. İyisi mi hepiniz İtalya'ya kaçın!"

Haklı olabilirdi. Cora ertesi gün nasılsa uçakla geri dönmeyi planlıyordu, belki benim için de yola çıkma vakti gelmişti. Çocuğumla yeterince ilgilenemediğim Cora'nın bile dikkatini çektiyse, vakit gelmiş de geçiyor demekti.

Cora'nın az önce sergilediği acarca kararlılıkla, ilk durağım olan Heidelberg'deki Cora'nın ailesini aradım, ama telefonu kimse açmadı. Jonas'a geleceğimi önceden haber vermeme gerek yoktu; çünkü bir çiftçi ailesinin, hasat zamanı evinde olmaması neredeyse olanaksızdı.

Daha ikinci fincan çayımıza geçmiştik ki, telefon çaldı. Telefon benim önümde olduğundan ahizeyi kaldırdım. Aslında Kathrin'in aramasını bekliyordum.

"Felix, büyükannen," diyerek ahizeyi ona uzattım.

Kadının sözlerini işittikçe Felix'in yüzü soldu. "Hemen geliyorum," diye seslendi ve ayağa fırladı. Büyükbabası ölmek üzereymiş, büyükannesini hemen ölüm döşeğindeki büyükbabasının yanına götürmesi gerekiyormuş.

"Benim de gelmemin bir sakıncası var mı?" dedi Cora. "Ne de olsa benim de büyükannem." Sesinde neredeyse kırgın bir tını vardı.

Andy köpeği peşinden sürükleyerek eve döndüğünde yalnızdım. Her zamanki gibi yorgun görünse de, eğilip başımı öptükten sonra bir teklifte bulundu: "Mutlaka uyumam gerekiyor, çünkü çok yorucu bir vardiyaydı. Yatağımda bitli bir köpektense yumuşak bir kediciği tercih ederdim..."

Onu izledim. Ayaklarını bir kenara bırakacak olursak, Andy'nin bedeninden sevdiğim, masum bir çocuk teri kokusu yükseliyordu. Derin bir uykuya dalmadan önce ona bir soru sordum: "Geçenlerde sana her türlü uyuşturucunun teklif edildiğini söylememiş miydin?"

Esnedi. "Doğru zamanda doğru yerde olursan, cebinde de

doğru büyüklükte birkaç banknotun varsa, bunun büyük bir sorun teşkil etmemesi gerekir. Ne yapacaksın?"

Daha soyunurken tutarlı, Polly'ninkine benzer bir açıklama düşünmüştüm: Cora'nın eski bir sınıf arkadaşı iğne bağımlılığına karşın sağlıklı bir bebek doğurmuştu, şimdi de eroinden kurtulmaya çalışıyordu. Güvenlik nedenleriyle Polly'nin Metadon'u bir sosyal görevlinin gözetiminde alması gerektiğinden tatile çıkması mümkün değildi. Tebdili mekânın ona iyi geleceğini ve cesaret vereceğini düşündüğümüzden, onu Floransa'ya davet etmek istiyorduk.

Cora'yla ikimizi bu açıklamayla birer iyilik meleği haline getirip Andy'nin perçemlerini sevgi dolu bir ilgiyle açtıktan sonra, kuşkulu ruh halinden eser kalmamıştı. "Sanırım bu alınabilir bir sorumluluk," dedi. "Günde 20 miligram yeterli olur mu? Ama Metadon ve DHC'nin vücuda zarar verebildiğini unutmaman gerek. Adının Polly olduğunu mu söylemiştin? Bir meslektaşım vaktiyle Polly Wacker adında fesatlık abidesi bir kızla birlikte olmuştu, ama eminim aynı kişi değillerdir. Bu arada Cora'nın epey arpası varmış duyduğuma göre..."

Cora'nın çeklerinden ilkini bonkörlükle doldurdum.

"Para artarsa, bununla Max'ın otomobilini yeniden trafiğe çıkabilir hale getirebilirsiniz. Baksana, Cora senin tadına bakmaya kalktı mı hiç?" diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu ve homurdandı: "Bu da nereden geldi aklına?" Hemen akabinde uyumuştu bile.

Birbirimize karşı hissettiklerimiz aşk mıydı? Dürüst davranıp birbirimizi avutmak için birlikte olduğumuzu kendime itiraf ettim. Yaşam, kuvvetli bir rüzgâr ya da kötü bir adam tarafından kolaylıkla devrilebilecek iğreti bir merdiven gibiydi.

Az sonra sessizce odasından çıktım. Bana göre, yatmak için henüz erkendi, üstelik diğerlerini beklemek istiyordum. Cora ile Felix'in dönmesi fazla zaman almadı. Yüzlerinden bir şeyler çıkarmaya çalıştım. "Hâlâ yaşıyor," dedi Cora, "ama bilinci açık değil."

"Aslında büyükbabam daha birkaç gün önce bizimle vedalaşmıştı. Yakında zamanının dolacağını biliyordu," dedi Felix.

Cora'nın merakı uyanmıştı: "Ne söyledi?"

Bunu ben de öğrenmek istiyordum.

Felix bakışlarını yere çevirdi.

Sonra mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "*Oğlum*, dedi, *bir kızı seviyorsan evlenip çocuk sahibi olmalısınız. Nihayetinde zincirin kopmaması gerekir...*"

Cora yüksek sesle güldü.

Felix yaralanmış bakışlarla başını kaldırdı; ama ona değil, bana bakıyordu. Bakışları beni yıldırım gibi çarpmıştı. Mahcubiyetten ortalığı toparlamaya, fincanları yıkamaya giriştim. Felix dışarı çıktı, Cora da eline bir bulaşık bezi aldı.

"Şu yaşlı insanlar yok mu," dedim. "Büyükannenle sevgilisi aklımı karıştırıyor. Anlaşılan, bir insan bir başkasını tüm yaşamı boyunca sevebiliyor. Yoksa bu sadece bir hayal, insanın içinden sonsuza dek söküp atması gereken inanç dolu bir temenni mi?"

Beklediğimin aksine Cora hemen gülmeye başlamadı, ama söylediklerimin onun ölçütlerine göre fazlasıyla ağdalı kaçtığının farkındaydım. "Maja, sen daima duygusal bir hayalperest oldun ve hep de öyle kalacaksın," dedi bir süre sonra. "Burnunun ucuna bakıp herhangi bir uyuza âşık olmak üzere olduğunu görebiliyorum. Oysa böyle bir ilişkinin uzun vadede sana sadece mutsuzluk getireceğini biliyorsun. Vücudunda hormon birikmesini engellemek için kendine bir İtalyan *lover* bulmanı engelleyen nedir? Andy ile Felix, tıpkı Jonas gibi birer muhallebi çocuğu, çıkar artık şu oğlanları aklından!"

Sigortalarım nadiren atar, bu gece de o anlardan biriydi. İçimden elimdeki tavayı Cora'nın kafasına geçirmek geçiyordu. Ona bağırdım: Neden daima doğru yolu kendisinin bildiğine inanıyordu? Béla ile benim hayatıma ne hakla karışıyordu? Andy hakkında herhangi bir tespitte bulunmaya hakkı yoktu, Felix üzerinde de hak sahibiymiş gibi davranamazdı. "İtalya'da Emilia evin tüm işlerini üstlendiği için, Mario ise yaşlı bir amca olarak senin işine karışmayacağı için kabulleniliyor. Ama genç erkeklerin çiftleşme işleminden sonra acımasızca kafaları koparılıyor. Sürekli olarak sürünün başındaki dişi kurdu oynuyorsun!" Kapıyı ardımdan çarpıp yatağıma yattım. Kendi şaşkın-

lığıma bu kez ağlamadım. Sabaha kadar derin ve rüyasız bir uyku uyudum.

Sonraki iki günü işten izin alan Andy ile geçirdim; ne Cora, ne üzgün Felix, ne de Kathrin'le görüşmek istiyordum. Neckar kıyısında küçük bir kasabaya gittik, Cora'nın çekiyle rahatça ödediğim romantik bir otele yerleştik. Her taze âşık gibi Andy de beni memleketine getirdiğine çok memnundu.

Arazi yapısının aracılığıyla bana hayat hikâyesini tüm ayrıntılarıyla anlattı, çocukluk yıllarında gidip geldiği yollardan geçtik, okulunu, baba ocağını, on yaşındayken gizli bir haydut karargâhı kurduğu ormandaki yeri gösterdi.

Geri döndüğümde, Kathrin mutfak masasında oturmuş, tırnaklarını törpülüyordu. "Geri döndüm!" dedi. "Yaraların ne âlemde?"

Ayak tabanlarımı unutmuştum bile; ama bu sözleri duymamla birlikte yeniden acımaya başladılar. Kirlenmiş yara bandını dikkatlice çıkardığımda, Kathrin iyileşmiş yanık yaralarımı görüp rahatladı. Ömür boyu sakat kalacağımı düşünmüş olmalıydı. "Tablolar nerede?" diye sordu.

Açgözlülüğü canımı öylesine sıkmıştı ki, yerlerini söylemek içimden gelmedi. "Önce sen bir anlat bakalım," diye teklif ettim.

Kathrin çocukça bir gülümseme takındı. "İnanabiliyor musun, evlenme teklifi aldım! İsteseydim folklorik giysi dükkânının ortağıyla evlenebilir, sonsuza dek Innsbruck'ta kalabilirdim!"

Dünyada bundan daha aptalca bir şey olabileceğini düşünemediğimden, aksi bir sesle konuştum: "Böyle bir fırsat insanın eline bir kez geçer, kaçırmasaydın. Maalesef ben aptalca davranıp senin şu öğretmenlik işini kimseye kaptırmadım."

Kathrin gülümsedi. "Bunun için sana teşekkür ederim. Kesinlikle ikinci bir kez daha evlenmem, bir fiyasko yeter. Öte yandan insan, talibinin kendisine yem olarak sunduğu küçük kalp bordürleriyle süslü ham keten gelinliğe kanıp pekâlâ yumuşayabilir; önü gerçek gümüşten düğmeli, arkası ise klasik

bantlarla tutturulmuş – rüya gibi bir şey!"

Ani bir öfke patlamasıyla ayağa fırladım. Ne kadar korkunç arkadaşlarım vardı! Cora küstah bir bilgiç, Kathrin ise anlayışı kıt bir deliydi. "Aklıma harika bir film adı geliyor!" diye bağırdım. "*Bıyıklı Gelin*! Neden hemen Hollywood'a gitmiyorsun? Ne kadar saçma konuştuğunun farkında değil misin? Ben senin için ateşlerden geçtim! Bunun karşılığını nasıl ödemeyi düşünüyorsun? Ben olmasam, tabloların da olmazdı!"

Kathrin çok kırılmıştı. "Lütfen," dedi, "hayatını benim kurtardığımı unutma. Ben olmasam, yardım ekibi de olmazdı! Ama senden sadece arkadaşlık adına benim için bir şeyler yapmanı beklemezdim zaten. Söyle bana, ne istiyorsun karşılığında?"

Soğuk bir sesle karşılık verdim: "Aşırıya kaçan talepler benim tarzım değildir. Matisse beni memnun etmeye yeter de artar bile. Biliyorsun, onu satamazsın."

Kathrin yutkundu.

Hugo, karısının yanı sıra Schwab Ailesi'nin birçok ferdinin de yattığı orman mezarlığına gömüldü. Bu kadar yaşlı insanlar öldüğünde, merasime çok az sayıda ziyaretçi gelir; çünkü çoğu yaşıtı çoktan ölmüş olur, diye fısıldadı Felix kulağıma. Mevtanın neslinden sadece sevdiği kadın ve Hugo'nun iki kızının yanı sıra Felix, Cora ve ben duruyorduk mezarın başında. Ortak evdekilerinse, ev arkadaşlarının büyükbabasına son görevlerini yerine getirmeleri diye bir şey söz konusu olamazdı. Bu arada Regine'den, Cora'nın ailesine, Amerika'da oldukları için ulaşılamadığını öğrendik.

Merasimin başında küçük bir şapelde, din adamının büyük olasılıkla tanımadığı mevtanın yaşamı hakkında sahte bir vakarla sunduğu bir konuşma dinledik. Cora ile Felix büyükannelerini aralarına almıştı. Charlotte eski moda siyah kapüşonlu mantosu içinde çok güzel görünüyor, başını sürekli iki yana sallıyordu. *Her şey farklıydı*, diye düşünüyor olmalıydı, bir yandan da gözlerini beyaz güllerle kaplanmış halde tekerlekli bir arabanın üzerinde bekleyen tabuttan ayırmazken. Cenaze vaazının ardından utanç dolu bir durum yaşandı; çünkü hep birlikte söylenecek şarkıya sadece Charlotte ile ben eşlik ettik; diğer-

lerinin kendilerine yabancı olan bu notalarla başı hoş değildi. Benim aksime yaşlı kadın hiç ağlamadı; ama cenazenin defnedilmesinin ardından uzun süre mezarlık banklarından birinin üzerinde oturakaldı.

Schwab Ailesi'ne olan bağımı kanıtlamak için, kendimi bir yabancı gibi hissetmeme karşın, cenaze yemeğine de katıldım. Eskiden Cora'nın babası tarafından evlat edinilmeyi ya da onun erkek kardeşiyle evlenmeyi düşlemiştim. Yemekte sürekli olarak, Schwablar klanına dahil olan Felix'e bakıp durdum; ama bu umutsuz düşünceye kendimi kaptırmamalıydım. Cora benim anlayışıma uygun bir *happy end* istemezdi.

Regine mönüyü önceden belirlemişti. Yemeğin başında önüme bir *espresso* fincanı konduğunda, tereddütle itiraz ettim. Sıklıkla olduğu üzere bu kez de bana gülündü, çünkü fincanın içindeki aslında mantar çorbasıydı. Önümdekilerin ne olduğunu bilemeden ordövr tabağımı kurcalarken, Cora beni tabaktaki etli nesnelerin Yakup istiridyesi olduğu konusunda temin etti. Ben soğan sosuyla doldurulmuş domatesin yanında tost ekmeğiyle yetindim. Tereddütle diğerlerinin hangi eline hangi çatalı aldığına, balık geldiğinde somonun kılçıklarını becerikli ellerle nasıl ayıkladıklarına dikkat ettim. Ancak oyulmuş bir armudun içindeki tarçınlı dondurmayı kaşıklayıp içindeki nane yaprağını da neşeyle yedikten sonra kendime güvenim geri geldi. Bulaşıklar toplanırken, nane yaprağının sadece benim tabağımda eksik olduğunu fark ettim.

Eve vardığımızda, valizlerimizi toplamaya başladık. Cora, Hugo'nun cenazesi yüzünden uçuşunu ertelemek zorunda kalmıştı. Yarın onu havalimanına bırakıp yolda Béla'yı da aldıktan sonra onun otomobiliyle geri dönecektim.

Andy yasemin çayı demliyordu. "Kathrin nerede?" diye sordu bana.

Önce omuz silkmekle yetindim, ama ardından, bugünkü dersinden sonra çoktan eve dönmüş olması gerektiği geldi aklıma. İsteksizce Bernd Koppenfeld'i arayıp şansımı denedim. Akşamın bu saatinde onu ofisinde bulacağımdan kuşkuluydum

ama hemen telefonu açtı. Hayır, dedi buz gibi bir sesle, ne Kathrin ne de onun yerine bakan biri gelmişti, dersi de kendisi vermek zorunda kalmıştı. Artık bizim tarafımızdan alaya alınmak istemiyordu. İkimiz de gözüne gözükmesek iyi ederdik.

"Peki ya başına bir şey geldiyse?" diye sordum.

Andy birkaç kez burnundan soluk alıp verip ansızın patladı: "Ben aynasız mıyım? Neden sorunlarını polisle halletmiyorsun? Ben kendi adıma, görev bilincine sahip olmayan insanların sorumluluklarını hiçbir şekilde almak niyetinde değilim!"

Peki ya şimdi ne olacaktı?

Andy diğer odaları dolaşıp kriz toplantısı yapmak amacıyla Felix, Cora ve son olarak Max ile köpeğini mutfağa çağırdı. Durumu kısaca onlara da anlattım: Kathrin'in Erik ve suç ortakları tarafından kaçırılmış olması pekâlâ mümkündü.

Cora söylediklerimi geçiştirmişti; ama ben bunu kendi çıkarı için yaptığını tahmin ediyordum. "Ne olursa olsun, yarınki makarnamı Floransa'da yiyeceğim," dedi. "Uçuş tarihimi kesinlikle bir kez daha değiştiremem. Ayrıca şu Kathrin için yeterince şey yaptığınızı düşünüyorum."

Felix de ona katıldı. "Kabasaba, yanında kimse olmadan halkokuluna gidecek kadar mantıksız değildir! Eminim az sonra kapıdan içeri girecek ve hepimize gülecektir."

Hugo'nun defnedilişini izleyen akşam sarhoş olmamızla sona erdi, çünkü hem onun ölümünün yarattığı havayı hem de Kathrin'in ortalarda olmayışının uyandırdığı korkuyu bastırmaya ihtiyacımız vardı. Adem ile Havva'ya, Romeo ile Juliette'e, Hugo ile Charlotte'ye, kedi ile köpeğe, Cora ile bana içtik. Gecenin bu geç saatinde gözüme giderek daha çok muhallebi çocuğu görünmeye başlayan Felix ile Andy, ikimizin gidişine ne kadar üzüldüklerini anlatmayı bir türlü kesemiyorlardı. Sonunda sırf duygusallığımdan ikisinden birinde karar kılmamak için onlardan kaçmakta olduğumu fark ettim. Bunun üzerine grubun tek *tough guy*'ı[1] Max'a yaslanıp köpeği kıskançlıktan kudurttum. Andy'nin büyük olasılıkla içki âlemi için fazla yorgun olduğundan kalkıp masayı terk ettiğini sanki bir sis perdesinin

[1] [İng.] Sert erkek. (Çev.)

ardından görür gibi oldum.

Gecenin kör vaktinde bana verdiği sözü yerine getirip beni etkilemek için Metadon bulduğunu sonradan öğrenecektim.

11

Cora Ferrari'sini havalimanına kadar kullanma ayrıcalığını kaptırmadı. Yanında sadece parlak kırmızı bir el çantası vardı, valizini otomobille ben getirecektim. Ben yanımda oğlumla, kimseden yardım almadan hamallık yaparken, o göçmen kuşlar gibi hafif, Floransa'ya uçabilirdi.

Cora'nın uçağı uzun bir rötar yaptığından sıkıntıyla bekleme salonunda bekliyorduk ki, Sven Hilter yanında Taylandlı karısı olduğu halde yanımızdan geçti. Kadın fazlasıyla yüksek topuklu ayakkabılarıyla adama yetişmekte güçlük çekiyordu. "Cora," diye tısladım dişlerimin arasından, "şu şişkoyu görüyor musun? İşte yanık ayak tabanlarımı o domuza borçluyum! Burada beni aramıyordur, değil mi?"

"Şuna yakından bakmak istiyorum," dedi arkadaşım. "Gel, şimdi de biz takibe başlayalım!"

Düşmanımın dümen suyuna girip *meeting point*'e vardık; karşılamaya gelen diğer insanlarla birlikte, uçuş numarası panoda yanıp sönen Bangkok uçağını bekliyorduk. Taylandlı kadın, Seng Aroon beni orada keşfetti. Kocasına sırtını dönüp sol işaretparmağını dudaklarının önüne koyup diğer eliyle bayanlar tuvaletini işaret etti. Adama, onun canını sıkan bir şeyler söyledi, sonra yüksek ökçeleri üzerinde yaylanarak tuvalete yö-

neldi. Cora'yı durumdan haberdar edip dikkat çekmeden narin yapılı kadını izledim.

Bayanlar tuvaletine girer girmez, heyecanla kolumu çekiştirdi. "*Very danger, miss!*"[1]

Kathrin'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum.

"*Other miss my house*,"[2] diye fısıldadı.

Ona bir kalem üzerine adresi yazmaktan çok köşeli harflerle çiziktirdiği otopark biletini uzattım. Ayrılmadan önce işaret diliyle sessiz olmamı işaret etti.

Bangkok yolcuları havalimanına indiğinde Seng Aroon üç Taylandlı kadını kendi dillerinde karşıladı, Hilter onların çantalarını bir el arabasına yükledi ve karı koca yeni gelen yabancıları otoparka indirdi.

"Kathrin büyük tehlikede! Büyük olasılıkla bu domuz irisi tarafından rehin tutuluyor," dedim Cora'ya. "Ama adres elimde, eğer Taylandlı kadın beni bir tuzağa düşürmek niyetinde değilse elbette. Hemen bir şeyler yapmalıyız."

Cora başını olumlu anlamda salladı ve saatine baktı: Daha dört saat vakti vardı. "Hemen arabaya," diye emretti, "şimdi trafik yoktur. Şansımız olabilir."

Otopark ücretini ödeyip eksi üçüncü kata inene kadar epeyce zaman geçti. Nihayet hareket edeceğimizde Cora: "Şimdi hızlı! Nereye gidiyoruz?" dedi.

Not ettiğim adres ikimize de bir şey ifade etmiyordu; ama şansımıza, karşımıza başka bir fırsat çıktı: Önümüzde bir Mercedes park yerinden çıkıyordu. Otomobilin arka koltuğunda oturan üç Taylandlı kadını tanıdık. Hilter direksiyondaydı. Cora ünlü dağ sıçanı ıslığını öttürdü.

"Görünüşe bakılırsa, tren garı tarafına gidiyorlar," diye tespit etti onları kent merkezine doğru takip ederken. "Belki de üç hanımefendi başka bir seyahate çıkacaktır." Hilter beklenmedik bir anda özel bir garajın önünde durup otomatik kapıyı uzaktan kumandayla açana dek Mercedes ile aramızdaki güvenli mesafeyi koruduk.

[1] [İng.] Çok tehlikeli, bayan! (Çev.)
[2] [İng.] Diğer bayan benim ev. (Çev.)

Cora orada duramayacağından, biraz da şansla bir park yeri bulma umuduyla tren garına kadar devam ettik. Aradan yirmi dakika geçtikten sonra yeniden aynı yere gelmiştik ve kuşkucu tavırlarla binanın etrafında dolaşıyorduk. Nihayet binanın ön yüzünde kırmızı ışıklı bir tabela gördük: *Resis Schwitzkistl, Sauna ve Masaj.*

"Zile basayım mı?" diye sordu Cora cesaretle.

Onaylamadan önce duraksadım. Kibritlerin üzerine reklam veren müesseseydi bu; bu işten önce kadının dairesine gidip Kathrin'i kurtarmamız gerekmez miydi?

Hâlâ kararsız halde binanın önünde beklerken, yan apartmandan yaşlı bir kadın çıktı. Cora nazik bir sesle saunanın hangi saatler arasında açık olduğunu sordu. Kadın bu kadar safdillik karşısında başını iki yana salladı. "Çocuklar, orası bir genelev! O binanın etrafında geniş bir kavis çizip yolunuza devam etseniz daha iyi edersiniz! Yapacak gücüm olsa, yarına kalmaz buradan taşınırdım. Birkaç haftada bir Polonya, Tayland ya da Güney Amerika'dan yeni kızlar getiriyorlar," diye şikâyet etti kadın. "Utanılacak şey! Bazen çaresiz bir kızın ağlaması işitiliyor. Bir keresinde polise şikâyet ettim ve ertesi gün apartman boşluğumuzda bir bebek arabası yakıldı." Sanki anlatması gerekenden fazlasını ağzından kaçırmışçasına aceleyle yanımızdan uzaklaştı.

Bu yeni bir şey sayılmazdı. Kadınlar turist vizesiyle birkaç aylığına Almanya'ya geliyordu; anlaşılan, Seng Aroon Taylandlı kızlardan sorumluydu; onların haklı korkularını atlatmalarını sağlıyor ve talimatlar veriyor olmalıydı. Pasaportları ellerinden alındıktan sonra, Schwitzkistl'da fahişe olarak çalıştırılıyorlardı. İnsan hakları ihlali, istismar ve köle ticareti arasında kalan muğlak alanda yer alan benzer olaylara gazetelerde sıkça rastlamak mümkündü. Hilter, Seng Aroon'la ondan hoşlandığı için değil, büyük olasılıkla kadının oturma iznini koparabilmesi için evlenmişti.

"Tüm ekip burada toplandığında, kadının evinde tehlikesizce Kathrin'i arayabiliriz," diye teklif ettim. Bunun üzerine aylak aylak ortalıkta beklemeyip otomobili aldıktan sonra tarif edilen adrese gitmeye karar verdik. Nazik bir polis bize yolu tarif etti.

Sven Hilter, dikkat çekici özelliği olmayan, ama bir o kadar da kibirli bir banliyö mahallesinde oturuyordu. Alçıdan yapılma bahçe cüceleri yerine bahçeye dökme demirden bir turna heykeli yerleştirilmişti. Birkaç bina ileriye park ettik ve bagajda eşelenerek uygun silahlar aramaya koyulduk. Bijon anahtarı ve sağlamlığı tecrübeyle sabit el fenerinin dışında mafyadanmış izlenimi veren adamdan aldığımız maymuncuk koleksiyonunun da işimize yarayacağına karar verdik. Binanın giriş kapısında başarılı olamadığımızdan garaj kapısını denedik. İçeri girmiştik, peki ama böylelikle eve girmeyi de başarmış mıydık?

Alt kattaki garajda bir kapı çamaşır makinesi, kurutucu, derin dondurucu ve ütü otomatının bulunduğu ortak kullanım alanına açılıyordu. Cora havayı koklayarak derin dondurucuyu açıp bir cadınınki gibi boğuk bir sesle konuştu: "Aziz Yamyam adına, insan eti kokusu aldım!" Dondurucunun içinde sadece dondurulmuş bezelye, balık kıyması, hamburger, dondurma ve büyük miktarda hazır Asya yemeklerinin olduğunu görmeme karşın, onun bu sözleriyle ürperdim. Korkudan mideme kramplar girmişti. Kathrin'in cesediyle karşılaşmaktan korkuyordum, üstelik elimizdeki bijon anahtarına karşın, Main'in sularına atılma olasılığımızın bir hayli yüksek olduğunun da farkındaydım. Felix'in bir daha böylesi tehlikeli bir işe bulaşmamam için beni uyarması boşuna değildi.

Benim aksime Cora cesurdu, hatta atılgan bile sayılabilirdi. Yoksa bunu aptallık olarak adlandırmak daha mı doğru olurdu? Korku insanın kulak vermekle akıllılık edeceği doğal bir içgüdü değil miydi? Felsefi düşüncelerimi yarıda kesip sorgusuz sualsiz arkadaşımı izledim. Aksi halde sürünün lideri dişi kurt, beni ciddi yaralarla sonsuza dek sürüden kovardı.

Cora tereddütsüz hareketlerle giriş katına çıkan basamakları tırmandı. İçten içe, üç ayrı sürgüyle emniyete alınmış bir kapıyla karşılaşmayı diliyordum. Ama merdivenin başına ulaştığında, Cora'nın sadece kapı kulpunu aşağı bastırması yetti. Mutfak, tuvalet, oturma ve yemek odasının baktığı küçük bir holde bulduk kendimizi. Anlaşılan, evde kimse yoktu. Önemli olan bu durumun ne kadar süreceğiydi.

"Senin işkencecibaşının seçkin bir zevki varmış," diye fısıldadı Cora, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle amerikanbarı, üzerinde pul albümlerinin yanı sıra birkaç porno film, tahtadan yontulmuş bir Nübyalı heykeli ve pirinç kupaların yer aldığı beş raflı oturma odası duvarını işaret ediyordu. Köşede duran silah dolabı kilitliydi. Telefon çaldığında dehşetle irkildim; görünmeyen bir el aralık duran kapıyı açtığındaysa iyice korktum. Bir Siyam kedisi içeri girmiş, Cora'nın bacaklarına sürtünüp mırıltılar çıkarırken, ben betim benzim atmış halde en yakınımdaki koltuğa çöktüm.

"Gel," diye tısladım dişlerimin arasından. "Şimdi yabancı kedileri sevmenin sırası değil. Yukarı çıkalım da şu iş bir an önce bitsin!"

Üst katta siyah ve pembe fayanslı bir banyo dışında üç oda vardı: üstü dosyalarla dolu bir masanın olduğu küçük bir ofis, yuvarlak bir su yatağının durduğu yatak odası, sigara yanıklarıyla dolu kahverengi fitilli kadifeyle döşenmiş bir kanepeyle ikinci bir televizyonun bulunduğu başka bir oda. Duvarda *Amazing Thailand*[1] yazılı bir poster asılıydı. Burası da derli topluydu. Kathrin'e dair tek bir iz bile yoktu.

"Cep telefonun yanında, değil mi? Felix'le Andy'den yardım istememiz gerekmez mi?" diye sordum kalbim güm güm atarken.

Cora kızgın şekilde başını iki yana salladı. "Şunu asla aklından çıkarma: Zayıf erkeklerle yetinirsen, kendilerini güçlendirmek için senin iliğini sömürürler. Sonunda kendileri birer deve dönüşür, sen ise kendinin soluk bir gölgesine. Erkekler birer vampirdir! Uzak dur onlardan!" Bu sözlerle elindeki bijon anahtarını cumbuldayan su yatağına hızla vurdu.

Ev arkadaşlarımızın avantaj ve dezavantajları hakkında kavgaya tutuşmanın gerçekten de zamanı değildi. Şu anda dünyanın en zayıf erkeğini bile memnuniyetle yanıma kabul ederdim.

"Haydi kaçalım," diye ısrar ediyordum sürekli olarak. "Bu-

[1] [İng.] Büyüleyen Tayland. (Çev.)

rada boşuna kalıyor, hatta belki de hayatımızı tehlikeye atıyoruz."

"Kapa çeneni!" diye tersledi beni. "Duymuyor musun?" Şimdi benim de duyduğum kazıma sesleri, duvara yaslanmış boy aynasının yanında, duvar kâğıdının kalkmış bir parçasıyla oynayan kediden geliyordu. Tıpkı Kathrin'in değerli bir hazineyi gizleyen güllü tablolarında olduğu gibi, buradaki çiçekli duvar kâğıdı da, kedinin dikkatimizi çektiği kontrplak bir kapıyı gizliyordu. Aslında ayna, titreyen ellerle açtığım bir kapıyı örtüyordu. Dar, penceresiz, kiler benzeri bir odada sıkı sıkıya bağlanmış iki kadın vardı.

Kadınlardan biri Kathrin'di. Odayı havalandırıp Kathrin'in bağlarını çözdükten sonra alnını suyla ıslattığımızda, yüzünün rengi biraz olsun yerine geldi. Bilinci açılmadığı halde nefes alıp verişini duyabiliyorduk. Onun o derin iç çekişini duymak için neler vermezdim! Cora ikinci kurbana yöneldi, ama tanımadığımız bu Afrikalı kadın Kathrin kadar şanslı değildi. "Bunun işi bitmiş," dedi serinkanlı Cora. Sonra ansızın kendini kaybedip iyice kontrolden çıkarak ağlamaya başladı. Ona sarıldım, ama avutulacak gibi değildi. Bu insani tepkisi, sevgili arkadaşım Cora'yı yeniden bağrıma basmam için yeterliydi.

Evin önünde bir Mercedes durduğunda yatak odası penceresine koştum, perdeyi aralayıp dışarı baktım. Sven Hilter ve Seng Aroon otomobilden indi; diğer üç kadın Schwitzkistl'da kalmış olmalıydı.

"Aman Tanrım, Cora, geliyorlar!" diye seslendim, kaçmak mı, mücadele etmek mi, yoksa sonunda polise haber vermek mi gerektiğini bilemeden. Ama Hilter karısına sadece kapıyı açtıktan sonra taş merdivenlerden dönüp caddeye indi. Otomobilini garaja koymak isteyecek olursa, garaj kapısının kilitli olmadığını hemen fark edecekti. Nefesimizi tutarak perdenin arkasında bekledik. Ama Hilter başını iki yana sallayarak bir kez daha otomobilden indi, merdivenleri tırmanıp kapıyı dışarıdan kilitledi. Sonra direksiyona geçip hızla uzaklaştı.

Alt katta Seng Aroon'un yabancı dilde kediyle konuştuğunu işittik.

"Haydi," dedi Cora. "Ufak Bayan Hilter gibi üç tanesiyle başa çıkarsın sen!"

"Kadın bizim tarafımızda," dedim. "Sen şimdilik burada, Kathrin'in yanında kal!"

Seng Aroon'dan korkmuyordum, bu nedenle merdivenleri sessizce inmeye gerek görmedim. Ama kadın dizlerinin üzerine çökmüş, sıkıca birbiri üstüne bastırdığı ellerini göğsünde birleştirmiş, korkudan tirtir titriyordu – ta ki beni tanıyana kadar. Yüksek ökçeli ayakkabıları olmaksızın ufacıktı; eve girer girmez çıkardığı mini eteğinin yerine giydiği pantolonun geniş paçalarının altından çıplak ve narin ayakları görünüyordu. Onu sakinleştirmek için saçlarını okşadım. Kendini toparladığında, üst katı işaret etti: "*White miss and black miss in prison!*"[1]

Merdivenin başına gidip Cora'ya seslendim.

Seng Aroon, kızıl saçlı bir kadın koşarak üst kattan inince, ikinci kez korktu. Eve nasıl girdiğimizi ona anlatmak için elimdeki maymuncukları gösterip "*Garage entrance,*"[2] dedim ve Cora'ya sembolik olarak sarılıp "*Good friend,*"[3] dedikten sonra aynısını Seng Aroon'a da yaptım.

Onu Afrikalı kadının ölümünden haberdar ettikten sonra tüm bedenini bir titreme sardı: "*They killed Mango,*"[4] dedi iç çekerek. Sonra kararlı bir edayla işbirliğine hazır olduğunu belli etti. Hep birlikte Kathrin'i alt kata indirdik. Seng Aroon bu sırada kaçışımızla ilgili faydalı fikirler üretmekle meşguldü; çünkü "*You have car?*"[5] diye sordu.

Başımı evet anlamında salladığımdan hemen bodruma koşup Cora'nın Ferrari'yi içeri alabilmesi için garaj kapısını açık tuttu. Komşuların dikkatini üzerimize çekmeden baygın Kathrin'i otomobile yerleştirdik. Tek istediğimiz, onu bir an önce bir hastaneye yetiştirmek üzere yola çıkmaktı.

Otomobile binmek üzereyken, Seng Aroon koluma yapışıp yalvarmaya başladı: "*Please take me with you!*"[6] Nasıl davrana-

[1] [İng.] Beyaz kadın ve siyah kadın tutsak! (Çev.)
[2] [İng.] Garaj girişi. (Çev.)
[3] [İng.] İyi arkadaş. (Çev.)
[4] [İng.] Mango'yu öldürdüler. (Çev.)
[5] [İng.] Sizde araba var? (Çev.)
[6] [İng.] Lütfen beni de yanınıza alın! (Çev.)

cağımı bilemiyordum; ama Cora serinkanlılığını yitirmemişti. "Tek istediği buysa! Tamam," dedi. "*No problem!*" Benim fikrimi bile almadan yalınayaklı Taylandlıya yan koltuğu işaret etti. Dördümüz bu uğursuz yeri terk ettik.

Aslında doktorlara bir yalan uydurabileceğimiz bir acil servise gitmek niyetindeydik. Ama biz daha hangi hastanenin doğru olacağını tartışırken, Kathrin kendine geldi. "Bana iğne yaptılar," dedi dili peltekleşmiş halde. "Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Nereye gidiyorsunuz siz?"

"Uçağım on dakika önce kalktı," dedi Cora, "bu yüzden havalimanına hiç uğramadan doğruca Darmstadt'a gidebiliriz."

Kısa bir süre sonra dördümüz ortak evin mutfağında oturuyorduk. Hepimize çay demledim. Ev ahalisinden kimse yoktu. Dili hâlâ tam olarak dönmemesine karşın, Kathrin bize –tıpkı bana yaptıkları gibi– halkokulunun kapısından kaçırıldıktan sonra doğrudan Sven Hilter'in evine getirilişini anlattı.

Seng Aroon önce benim, sonra Cora ile Kathrin'in bileğini tuttu. Coşkulu bir havayla, "*You are my sister!*" dedi.

Gülümsemekten kendimizi alamadık. Ardından Cora ona hepimizin adını öğretmekle uğraştı.

"*Seng Aroon means* rising sun," diye fısıldadı Taylandlı kadın hâlâ çekingen bir tavırla, "*my nickname is Pu!*"[1]

Sorularımız karşısında iyice rahatladığından, dili döndüğünce Tayland'ın kuzeydoğusunda geçirdiği çocukluğundan söz etti. Annesi erken yaşta dul kalmıştı ve *paddyfield*'larda çalışarak sekiz çocuğunu doyurmak zorundaydı.

"Kastettiği pirinç tarlaları," diye bilgilendirdi bizi her şeyi bilen Cora.

Pu kardeşlerin en küçüğü olarak nasıl resmen satıldığını anlattığında, Kathrin'in gözleri yaşardı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Yeni arkadaşımızı nereye götüreceğiz? Büyük olasılıkla Hilter onun pasaportunu bir kasaya falan saklamıştır. Pu öyle canı istediği gibi yurtdışına kaçamaz."

Cora omuz silkti, Kathrin kendini bitkin hissettiği için uyu-

[1] [İng.] Seng Aroon, yükselen güneş demek, takma adım ise Pu! (Çev.)

mak istediğini söyledi. Sonra düşünmeye devam edebilirdik.

Yeni *sister*'ımız bardakları, üzerindeki yemek artıkları kurumuş tabakları yıkamaya koyuldu; ben de yıkadıklarını kurulayıp yerlerine yerleştirdim. Pu anlayışla başını salladı ve bana bir Tayland atasözünü açıkladı: Kadınlar bir filin arka ayaklarıdır.

İster istemez takma adımı düşünmek zorunda kaldım ve merakla sordum: "Neden arka ayakları?"

Erkekler filin ön ayakları olduklarından, maalesef hayatın ne tarafa gideceğini belirlerlermiş; ama hayvanın asıl kuvveti, ezip geçmeye yarayan arka ayaklarındaymış.

Cora da söylediklerini dinlemişti. "Tam bize uygun birini bulmuşuz," dedi, "bir anda dörtlü bir çete haline geldik."

Artık ölmüş olan Mango'nun kaderini ele almanın zamanının geldiğini düşünüyorduk.

Pu bizi, Hilter ile birlikte havalimanına doğru yola çıkarken onun da Kathrin gibi hayatta olduğu konusunda temin etti. Hilter kadını olay çıkardığı, genelevde çalışmak istemediği için ortadan kaldırmak istemişti.

Bize böylesine açık yüreklilikle yardımcı olduğundan, Cora ona karar verme hakkına sahip bir yandaşımız olarak ne yapmamızın daha akıllıca olacağını sordu.

"*Please kill Seven,*"[1] diye yalvardı Pu.

Cora sanki çaresizlik içindeymişçesine ellerini iki yana açtı: "Tek vuruşta yedisini birden mi? Ne yazık ki ben cesur terzi değilim!"[2]

"Seven derken Sven'i, şu şişko domuzu kastediyor," diye açıkladı az da olsa kendini toparlamış olarak yataktan kalkan Kathrin. "Asyalılar birbirini izleyen sessiz harfleri okumakta zorluk çeker."

Pu sanki konuşulan her şeyi anlamışçasına şiddetle başını aşağı yukarı salladı. "*And Mister Erik. Same-same!*"[3] diye talep etti.

"Bu da ne demek acaba?" diye sordum saf saf.

---

[1] [İng.] Yediyi öldürün lütfen! (Çev.)

[2] Bir Alman halk masalında, tek vuruşta yedi sineği birden öldüren terziden söz ediliyor. (Çev.)

[3] [İng.] Ve Bay Erik'i de: aynen-aynen! (Çev.)

Cora elbette bunu da anlamıştı. "*Miss* Maja dan-dan ateş etmek, *Mister Sven* ile *same-same Mister* Erik'e," dedi.

Bu da onun işine gelirdi zaten.

Neşeli dedikodu ortamına karşın daha fazla mutfakta kalmaya tahammül edemedim. Her ihtimale karşı kaçmaya hazır olmak için az miktarda eşyamı topladım. Geceliğimi ararken, yastığın üzerinde Andy'nin yazdığı mektubu buldum. Yine tek bir güzel söz etmeden ortadan kaybolacağımı düşünüyor olmalıydı. Gerçi bu konuda uzun uzadıya düşünmemiştim ama, Cora Almanya'dan ayrıldıktan sonra benim de üç parça eşyamı toplayıp daha fazla gecikmeden oğlumu alabilmek için bir an önce yola koyulacağım aşikârdı.

Görünüşe bakılırsa, Andy benim bu planlarımı sezmiş, bir mektupla beni biraz daha kalmaya ikna etmeye uğraşıyordu. Mektupta taksi vardiyasının akşamüstü sona ereceğini, ricasına karşın onu beklemeyip bana sarılma şansını tanımadan gidecek olursam, yorganın altında bir armağan olduğunu yazıyordu. Merakla yorganı kaldırdığımda, bir şişe Metadon buldum. Tam zamanında.

Andy'nin bana verdiği armağanı gösterdiğimde, Cora hissedilir şekilde sevinmişti. "Aferin, Maja!" diye övdü beni. "Öyleyse şu aptal Amerikalı kadından en kısa sürede kurtulduk demektir."

"*Please kill Seven!*" diye Pu'yu taklit edince, Cora da sırıttı. "O kadar adama yeter mi bu acaba?" dedi şüpheci bir yüz ifadesiyle. Esas itibarıyla önceliğin Erik ve Sven beylere ait olduğu konusunda elbette hemfikirdik.

Muzaffer bir edayla diğer ikisinin yanına gittik. "*You have gun?*"[1] diye sordu Pu beklentiyle yüzümüze bakarken. Anlaşılan, cinayet planlarımız yüzümüzden okunuyordu.

Henüz katil olarak rüştünü ispatlamamış olan Kathrin de konuşmaya aynı yerden katıldı. "Aslına bakarsanız, Erik'in *same-same* ölümü benim de tüm sorunlarımı çözer!" dedi. "Erik

[1] [İng.] Sizin var silah? (Çev.)

eşek cennetini bir kez boyladı mı, eve de, bankadaki takdire şayan kara gün akçelerine de kavuşurdum. Aksi takdirde..." Tabloları düşünüyor olmalıydı.

Cora uzman bir ilaçbilimci gibi Kathrin'i Metadon'un gergin bünyeler üzerindeki etkisi hakkında bilgilendirmeye koyuldu. "Bunu İngilizce anlatman gerekir," dedi Kathrin. "Taylandlı kardeşimizin de olan biteni anlamaya hakkı var. Ne de olsa bu görevi bize o verdi."

Metadon şişesi ona gösterildiğinde, Pu'nun gözleri büyüdü: "*Very poison?*"[1] diye sordu umutla.

Ona meselenin o kadar kolay olmadığını, önce sezdirmeden kocasıyla Erik'e bundan birkaç damla vermemiz, ardından da onları Everest Dağı'na tırmanmaya ya da eforlu bir binicilik müsabakasına katılmaya teşvik etmemiz gerektiğini anlattım. Ancak ondan sonra küçük de olsa bir şansımız olabilirdi...

"*No, no, Miss Maja!*" diye bağırdı birden kendinden geçmişçesine. Anlattığına göre, Sven son yıllarda fazlaca kilo aldığından, Erik onun spor yapmasını şart koşmuştu. Her sabah erkenden birlikte koşuya çıkıyorlarmış.

"Doğru," diye sözünü kesti Kathrin. "Erik bunu yıllardır yapar. Daha kahvaltısını yapmadan arabayla Sachsenhausen'e gider, Main boyunca koşar. Önceleri beni de böyle etkinlikler için heveslendirmeye çalışırdı, ama bu konuda pek şansı yoktu. Nihayet onunla koşacak bir aptal bulduğu için mutlu olmuştur eminim. Üstelik koşu parkurunu da biliyorum... Erik sırt çantasına bir şişe maden suyu alır, ilacı bunun içine katabiliriz."

Herkes ona bakıp düşünmeye başladı.

"Kathrin," dedim dostane bir sitemle, "aklına genellikle iyi fikirler geliyor; ama ne kadar ödlek olduğunu iyi biliyorum. Gerçekten de Erik'in evine girebileceğini düşünüyor musun? Hem de evde olduğu bir saatte?"

"Şu an bu o kadar önemli değil," dedi kaşlarını düşünceli biçimde çatan Cora, "çünkü seçkin kurbanlarımızın aklında sabah koşusu dışında bir şey olacak. Kathrin'i kurtarırken Mango'nun cesedine de rastladığımızı fark ettiklerinde, Frankfurt'un yeraltı örgütlerinin yarısını üzerimize salacaklardır!"

[1] [İng.] Çok mu zehir? (Çev.)

Bunun üzerine vaktimizi ortak evin mutfağında hiçbir şey yapmadan geçirerek büyük bir hata yaptığımız anlaşıldı. Peşimizdeki avcılar bizi nerede bulabileceklerini biliyorlardı.

12

Cora bazen taş yürekli olmadığını kanıtlardı. İkametgâhımızı temelli terk etmeden önce bana beş yıldızlı bir otelde çift kişilik iki oda ya da garajlı bir süit tutma görevini verdi.

"Bir şeyler tedarik etmem gerek. Hemen dönerim!" diye seslenip apar topar evden çıktı.

Yaklaşık bir saat sonra kolları armağanlarla dolu, sırtında şık bir yağmurlukla döndü. Kathrin için küçük ama zarif bir orkide demeti, benim içinse inanılmaz şık bağcıklı sandaletler almıştı, çünkü ayağımdaki etnoloğa ait pabuçları tiksintiyle fark etmişti. Pu'ya düşen komple bir gardıroptu: iç çamaşırı, pijama takımı, birkaç tişört ve mağazanın çocuk reyonundan alınmış bir elbise, ayrıca bir seyahat valiziyle tam teşekküllü bir makyaj çantası.

Bu arada ben de lüks bir süit kiralamış, güçsüz Kathrin'in küçük valizini yüklenmiş, Andy'ye bir not bırakmıştım. Cora da Felix'e iyi olduğumuzu anlatan, ama İtalya'ya dönmekte olup olmadığımız hakkında herhangi bir bilgi içermeyen birkaç satır karaladı.

"Kathrin yine aramızda, onu dert etmenize gerek yok," diye bitirdi mektubunu, sonra hemen otomobile atladık. Andy her an geri dönebilirdi; onun suçlayan bakışlarıyla karşılaşmaya can atmıyordum.

Kathrin Cora'nın kendisine bir demet venüsçarığı alması karşısında duygulanmıştı. "Orkideleri sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu Frankfurt'a giderken.

"İnsan ressamsa, çevresine karşı bakarkör olmamalı," dedi Cora. "Bir defasında odana girmiştim. İçerideki çiçeklere hayran kalmıştım."

Gelin beğenmeye çıkmış bir kavalye gibi davranıyor, diye düşündüm biraz da hasetle. Bir an sonra aklım yine başka dertlere takılmıştı: "Otele yerleşirken, Pu'nun pasaportu olmamasını nasıl açıklayacağız?"

Ancak endişelerim yersiz çıktı; çünkü Cora'nın pişkinliği her şeyin üstesinden geldi. Resepsiyonda kontuarın üzerine sadece kendi pasaportunu koydu, ikameti olarak da Floransa'daki adresi verdi. Oynamayı pek iyi becerdiği küstahlığıyla, vazo isterken kullandığı İtalyan aksanı danışmadaki kızcağızın bakışlarını eğmesine neden olurken, Cora'yı hayranlıkla izleyen kapı görevlisi, kendisine atılan otomobil anahtarlarını havada yakalayıp Ferrari'yi otoparka park etti. Bu sırada Cora, arkadaşlarının tüm masraf ve özel isteklerinin kendi hesabına yazılması talimatını verdi, çantalarımızın odalara çıkarılmasını istedi, bahşiş konusunda da elisıkı davranmadı.

Pu bir odalık gibi eşyalarımızı çantalardan çıkardı, elbiseleri düzgün biçimde dolaba astı, ardından televizyonu açtı.

Cora beni hayalperest ruh halimden sıyırıp banyoya çekti: "Adrenalin seviyen normal düzeye düşmeden önce şu konuyu kesinleştirelim. Takipçilerimizin bizi burada bulabileceklerine pek ihtimal vermiyorum, ama sonsuza kadar da bir otelde yaşamayı istemeyiz herhalde!"

"Elbette!" dedim.

Sözüne kaldığı yerden devam etti: "Güvenli kalemizde bir savaş planı geliştirip en kısa sürede harekete geçmeliyiz! Görevimizi yerine getirdikten sonra Kathrin yeniden Westend'deki evine taşınabilir, korkmadan halkokulundaki işine gidip gelebilir. Pu da bir süreliğine onda kalmayı isteyip istemediğine o zaman karar verebilir. Ne olursa olsun, ikisinin de ortadan kaybolmaması gerekiyor çünkü kısa süre içinde alınları ak dul va-

tandaşlar olarak hakları olan mirasa konmak isteyecekler."

"Kesinlikle," dedim.

Ama Cora henüz sözlerini bitirmemişti.

"Yeni kız arkadaşlarınla takılmayı planlamıyorsan, en fazla bir hafta içinde yeniden Floransa'da olacağımızı, birikmiş enerjimizi daha dişe dokunur hedeflere yönelteceğimizi tahmin ediyorum. Her ne kadar Robin Hood'culuk oynamak zevkli de olsa, bunun istisnai bir durum olarak kalması gerekiyor."

Kısa bir konuşmanın ardından iki kadını uyumaya bırakıp adamların sabah sporunu sadece ikimiz gözlemeyi kararlaştırdık. Alışkanlıklarını iyice belledikten sonra, öldürücü darbeyi yıldırım hızıyla vurma fırsatı doğabilirdi. Oda servisinden küçük çaplı bir akşam yemeği hazırlanmasını istediktən sonra, *king-size* yataklarımızda dinlenmeye koyulduk. Televizyonda bir felaket filmi oynuyordu.

Alışık olmadığımızdan erken kalkmak bize daima zor gelirdi; ama Cora bir şeye karar verdiğinde, bundan nadiren vazgeçerdi. Sabah saat beşte beni uyandırdı. "Kalk, Maja. Avcı ilk kahvesini nişan aldıktan sonra içer!"

Asık suratla sıcak yatağımı terk ederken, kocalarının vefatlarıyla bizzat ilgilenmekten kaçınan uykudaki işverenlerimize hasetle baktım.

Kathrin'in tarifi ve bir kent haritası sayesinde çevreyi az çok tanıdığım kıyı yoluna sorunsuzca ulaştık. Bu yakınlarda bir gelincik tarafından ısırılışımın üzerinden çok zaman geçmemişti. Cora, Koppenfeld'in bahçesinin yakınına park ettikten sonra görünmeden park alanına doğru yürüdük.

Sabahın bu erken saatinde etraf ıssızdı. Tıraş olmamış, bisiklet üstünde bir adam dili sarkmış köpeğiyle yanımızdan geçti. Main'den serin bir sis yükseliyordu; üzerimde Cora'nın yağmurluğu olmasına karşın, ürperdim. Bir martı, bizi uyarmak istercesine ciyaklayarak üzerimizden uçtu.

"Burada kök mü salacaksın? Yine hayallere daldın!" dedi Cora. "Bu meydanın en önemli eğlencesi olarak tarihe geçmek istemiyorum. Şuralara bir yere saklanalım!"

Bir çalılığın arkasında gerçi gözden ıraktık ama, yer çok kirli olduğundan oturamıyorduk. Daha şimdiden keşif gezimize lanet okumaya başlamıştım.

Cora, "Bu kadar surat asma!" diye tersledi beni. "Erken kalkan yol alır!" Sporcu dostlarımız da benzer şeyler düşünmüş olacak ki, bizi fazla bekletmediler. Erik'in üzerinde, beni kaçırdıklarında giydiği eşofman takımı vardı, Sven ise gümüşsü mavi renkteki daha pahalı bir modelde karar kılmıştı. Eşofmanlarının içinde öylesine tuhaf bir görüntü çiziyordu ki, gülmemek için dudaklarımızı ısırmak zorunda kaldık.

Erken kalkan dostlarımız fazla konuşmadan koşmaya başladılar.

Sven'in uykusuzluğuna bağlanabilecek hoşnutsuz yüz ifadesi Erik tarafından nefretle, "Suratını gördüğümde midem kalkıyor," cümlesiyle değerlendiriliyordu.

Cora bana karşı daha dikkatli sözcükler seçmişti.

Saate baktıktan sonra Erik'in, bende pek de hoş olmayan anıları çağrıştıran Audi A8'inin başına gittik. Yarı baygın halde, şimdi koyu kırmızı bir sırt çantasının durduğu deri kaplı arka koltuğa yatırılmıştım.

Cora kendinden memnun halde, otomobilin kapısını açtı çünkü az önce Erik'in kapıları kilitlemediğini görmüştü. Göstermelik olarak açık bırakılmış torpido gözü boştu.

Hemen bir şişe maden suyu, kenarından koparılmış bir paket çikolata, iki buruşuk elma, yıllar öncesinden kalma bir Alp dağları yürüyüş haritası, yarısı kullanılmış bir tüp güneş kremi, tuvalet kâğıdı, prezervatif, halat ve ilkyardım malzemeleri içeren sırt çantasını açtık. Otomobilin içinden bagaja ulaşmayı ise başaramamıştık.

"Bunlar da işimizi iyice kolaylaştırdı," dedi Cora. Maden suyu şişesinin vidalı kapağını açtı, suyun bir kısmını döktükten sonra Metadon'un tamamını şişeye boca etti. Harekât alanını öylesine hızlı terk ettik ki, Cora'nın yeni yağmurluğunu bir çalılığa taktırdım.

Kathrin de Pu da henüz uykudaydı; biz de fazla oyalanmadan soyunup yataklarımıza yattık. Kahvaltı saat onda odaya ge-

tirilecekti.

Kapı çalındığında, uyanıp kapıyı açan ben oldum. Dört kişilik eksiksiz bir kahvaltının yanı sıra gazete de dahil olmak üzere insanın canının çekeceği her şeyi bulunduran bir servis arabası içeri getirildi. Arkadaşlarım sırayla yataklarında doğrulup esnedi. Pu, *Winnie-the-Pooh*[1] motifli yeni pijamaları içinde gerçekten de sevimli görünüyordu, Kathrin'in de yüzüne yeniden renk gelmişti. Ziyafet sofrasında Cora'yla birlikte ikisine de neşeli bir şeyler anlatmak niyetindeydik.

Ne yazık ki Pu bizi tam olarak anlamadı ve sürekli sorduğu umut dolu "*Seven dead?*"[2] sorusuyla sinirlerimizi bozdu.

"Kimin daha çok susamış olduğuna bağlı," diyerek olayı gözünün önünde canlandırdı Cora.

"Gidip bir bakabiliriz," diye teklif ettim. Beni bir kez daha soğumuş kahve ya da sayısız *lover*'ı gibi bırakmaması için onu girişimci yönümle etkilemeye çalışıyordum.

Ama Cora kendini Sven'i ziyaret etmeye uygun ruh halinde hissetmiyordu. Önce huzur içinde iyi bir kahvaltı yapmak istiyordu.

Saat on iki olduğunda, uzun kahvaltımızı bitirmiş, ama hâlâ giyinmemiştik. Acelemiz olmadan tek tek banyoya girdik, gönlümüzce suyla haşır neşir olduk – bir parça gevşemeyi hepimiz hak etmiştik.

"Küvetteki iğrenç kıllar hanginize ait?" diye sordu Cora. "Bu arada otelde yüzme havuzu var; ama anladığım kadarıyla kimsenin yanında mayosu yok. Gidip birer tane satın alayım!"

"Bu sefer ben de seninle geliyorum," dedim.

Kathrin gözlerini kocaman açtı. "Petrol zengini bir Arap şeyhi gibi para saçıyorsun," dedi sesinde az da olsa hissedilir bir kıskançlıkla.

"Yakında senin de olabilir," diye yanıtladı Cora. "Ama çok çalışman gerek! Öğretmenliğin sana açtığı kapılar faydalı olabilir; sürekli şu aptal kutusuna bakacağına ufak arkadaşımızla bir ilgilen bakalım! Alışverişten döndüğümüzde, ilerleme görmek

[1] Bir çizgi film karakteri. (Çev.)
[2] [İng.] Seven öldü? (Çev.)

istiyorum!" Odayı neşeyle el sallayarak terk ettik.

Döndüğümüzde Kathrin cesaretini biraz daha toplamıştı: "Az önce evde kimse olup olmadığını anlamak için Erik'in evini aradım, kimse açmadı," dedi. "Pu, Schwitzkistl'ın gizli numarasını biliyor ve oradaki kimse Cora'nın sesini tanımıyor. Cora orayı arayıp Sven ya da Erik'i telefona isteyebilir. Belki bir şeyler öğrenmeyi başarırız."

"Ne yazık ki beylerin tesadüfen bugün mü öldüklerini soramayacağım," diye karşı çıktı Cora. "Pekâlâ, kendimi BKA[1] uzmanı olarak tanıtabilirim."

Schwitzkistl'ı aradığında Cora'ya hem avukat Schneider'in hem de işletme yöneticisi Bay Hilter'in henüz gelmediği bildirildi. Hattın öbür ucundaki bal gibi tatlı ses, onlara bir mesajı olup olmadığını sormuştu. Cora cep telefonunun kapama tuşuna bastı. "Şu anda az önceki kadar az şey biliyoruz."

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde canımız sıkılmaya yüz tuttuğunda, Cora pedagojik sebeplerden dolayı televizyonu açmak istemedi. Bunun yerine yerel bir haber kanalı istasyonunu bulana kadar radyoyu kurcaladı. Yarım kulakla haberleri dinliyordum ki, Kathrin "Susun!" diye bağırdı.

> *Bu sabah saat yediye doğru A8 otoyolu üzerinde Frankfurtlu bir avukat, açıklanamayan sebeplerden dolayı otomobiliyle yoldan çıktı ve yan bariyerlere çarptı. Audi marka otomobilin sürücüsü daha olay yerinde can verirken...*

Bir süre hareketsiz kaldık. Pu bize soru soran bakışlarla bakıyordu çünkü önemli bir haber aldığımızın farkına varmıştı.

"Ölen adam kocan olabilir mi?" diye sordu Cora.

Kathrin başını olumlu anlamda salladı. "Kesinlikle! Adam avukat, otomobilinin markası tutuyor. Üstelik Erik tam o saatlerde yolda olurdu. Görünüşe bakılırsa, Darmstadt'a, bana gelmek üzereydi..." Beklenmedik şekilde iç çekmeye başladı.

[1] *Bundeskriminalamt*'ın kısaltması; Federal Alman Polis Teşkilatı (Çev.)

"Ağlamaya kalkmayacaksın umarım," dedi Cora hor gören bir edayla. "Böyle olmasını sen istemiştin!"

Pu heyecanlanarak, ağlayan Kathrin'in koluna yapıştı. "*Seven same-same?*" diye sordu.

Radyodan aldığımız polis raporundan Sven'in de otomobilde olup olmadığının anlaşılmadığını, ama büyük olasılıkla arabada olmadığını anlattık.

"İyi tarafları da vardı," diye ağıt yakmaya başladı Kathrin. "Her sene yılbaşında UNICEF'e bağışta bulunurdu. Tanrım, smokinle ne kadar hoş görünürdü!"

"Darmstadt'a gidiyordu..." diye böldüm Kathrin'in sözünü. "Anlamıyor musun? Yine yakana yapışmak üzereydi!"

Cora odadaki amerikanbara gidip içkileri denetledi. "Gelin kızlar, içkiler benden. Belki de Erik'in ipini çekerek tüm sorunlarımızı halletmişizdir." Sonra bakışları Pu'ya takıldı. "Pekâlâ, kimse aç ya da açıkta değil. *Sister*'ımızın da en kısa zamanda şen dul olmaya hakkı var!"

Kathrin kendisine uzatılan likörü kafasına dikince daha rahat davranmaya başlamıştı. "Şüpheleri üzerime çekmemek için şimdi nasıl davranmam lazım?" diye sordu. "Polisi arayıp kazada ölenin benim kocam olup olmadığını sormalı mıyım?"

Cora başını evet anlamında salladı. "İşin inandırıcılığı için bunu bir an önce yapmanda fayda var. Kafan karışmış gibi bir sesle, olayı az önce haberlerde duyduğunu söyle. Ama haberi teyit ettiklerinde ağlaman gerekiyor, anlaşıldı mı?"

Kathrin'in cesedi teşhis etmesinin gerekip gerekmeyeceği üzerine kafa yorduk. Kocasıyla ayrı yaşadığını açıkça söylemesindeyse hiçbir sakınca yoktu. Böylelikle oynamayı büyük olasılıkla asla beceremeyeceği tepkiler göstermiyor olmasının akılcı bir açıklaması olurdu.

Yetkili polis karakolundan Kathrin'e, ölen adamın çok büyük olasılıkla onun kocası olduğu yolunda bilgi verildi. Ambulans görevlilerinden biri Erik'i tanımış, üstelik üzerinde kimliği de varmış. Yine de bu üzücü görevi yerine getirmesi gerekiyormuş...

Kathrin'e ertesi sabah için randevu verilmişti.

"Korkarım yine odamızda yemek zorundayız," dedi Cora. "Dördümüzün ortalıkta birlikte görünmemesi daha iyi olur. Canınız ne çekiyor bakalım?"

Oda servisinin getirebileceklerini bize okudu. Cora'nın sabahki macera sırasında sökülen yağmurluğunu diken Pu, iki Almanca laf ederek hepimizi şaşırttı. Anlaşılan, Kathrin'in dersleri mucizeler yaratmıştı.

"Ben yemek *same-same*, *Miss* Maja!" dedi, ben patates graten ve yeşillik garnitürlü haşlanmış somonda karar kıldığımda.

Hepimiz onu alkışladık. Aslında Pu'nun dört yıldır Frankfurt'ta yaşıyor olmasına karşın, şimdiye dek kocasından tek kelime Almanca öğrenememiş olması şaşırtıcıydı.

"Son derece yetenekli," dedi Kathrin. "Ona bir saat boyunca sözcük öğrettim, hepsini hemen kaptı. Bana söylediğine göre, Sven onunla neredeyse hiç konuşmazmış. Acınası İngilizcesini bir Tayland genelevindeki Mama-San'dan, yani mamadan öğrenmiş. Burada Frankfurt'ta kocası evi terk ettiğinde bir iş ve seks kölesi olarak tutsak tutuluyormuş. Dış dünyayla iletişim kurmasının hiçbir yolu yokmuş. Bir defasında kaçmaya kalktığında, hemen yakalanmış ve bir hafta boyunca bodrumda hapis tutulmuş. Başka bir seferinde yeni gelen Taylandlı bir kadını uyardığındaysa ne yazık ki bir kader arkadaşı tarafından gammazlanmış; bu kez daha da vahşice cezalandırılmış."

"Almanya'ya gelir gelmez halkokuluna kaydolmaması çok yazık," dedim üzülerek ve onun Almanca kursuna kaydettirilmesinin de Erik'in verdiği görev doğrultusunda Kathrin'i gözetlemek için sadece bir bahane olduğunu öğrendim.

"İğrenç herif," dedi Cora. "Böylelerinin kellesini uçurmak gerekir. Bunu hak eden biri varsa, o da bu heriftir! Tablo meselesi Erik'in ölümüyle hallolmuş sayılır. Gorillerinin emir ve para almadan harekete geçeceklerini sanmam. Sanattan da anlamıyorlardır nasıl olsa."

Ertesi sabah erkenden kalkma sırası Kathrin'deydi. Taksiye atlayıp kendine verilen görev uyarınca müteveffa kocasını teşhis etmek üzere adli tıp kurumunun yolunu tuttu. Bize sonradan anlattığı üzere, orada ağlamak onun için zor olmamış. Ko-

layca yanıtladığı birkaç soru sorulmuş. Bu arada bir süredir ayrı yaşadıklarını, Erik'in bir arkadaşıyla sabahları spor yapmaya çıktığını, bu nedenle üzerinde eşofman olduğunu ve benzeri birkaç ayrıntıyı da araya sıkıştırmayı başarmış. Bundan sonra Erik'in sekreterinin de sorgulandığını, şansına, kadının da aynı bilgileri verdiğini öğrenmişti.

Bunun üzerine Kathrin'e kocasına otopsi yapılmasını isteyip istemediği sorulmuş, çünkü iç yaralanmaların büyüklüğü tam olarak tespit edilememiş. Yapılan alkol muayenesi olumsuz sonuçlanmış. Hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için, Erik'in hava yastıkları ve oldukça donanımlı güvenlik sistemine sahip olan, bakım hatalarından kaynaklanabilecek bir kaza yapma olasılığı düşük otomobili de ayrıntılı olarak incelenecekmiş.

Kathrin esas olarak otopsiye karşı olmadığını, ancak çok da ilgi duymadığını söylemişti. Kocasının bir zayıflık an'ında mı, yoksa bir kalp krizi ya da birkaç saniye uyuyakalması sonucunda mı öldüğü, nasıl olsa üzücü gerçeği değiştirmeyecekti. Bunun dışında kazanın yol açtığı hukuki durum da sorunsuzca çözülebilecek cinstendi; çünkü ortada davacı olacak bir mağdur yoktu. Erik, karısının faydalanabileceği bir yaşam sigortası yaptırmış değildi.

Kathrin, Hilter'in adının anılmasıyla komiserin gözlerinde hafif bir parlama fark ettiğini söyledi. "Elbette Hilter, polisin tanımadığı bir adam değildi."

"Öyleyse bugün Sven emniyete davet edilir ya da polisleri misafir olarak ağırlamak zorunda kalır," diye öngördü Cora.

"Polis bana Erik'in anahtarlarını teslim etti," dedi Kathrin. "Aslına bakarsanız, daha fazla bu pahalı otelde kalmamıza gerek yok. Evin hepimize yetecek kadar odası var!"

Cora küçümsercesine başını iki yana salladı. "Kulakların mı tıkalı senin? Sven hâlâ hayatta! Erik'in ölümünden haberdar değilse bile, Pu'yu aramak için tüm adamlarını peşimize takacaktır. Bu durumda dünyanın en kalas kafalı adamı bile senin ortadan kaybolmanın Pu'nun kaçışıyla bir ilgisi olduğunu bulacaktır. Adamın köpeklerinin Neuhausstrasse'de harem gibi bir eve daldıklarını gözünün önüne getirsene! Şimdilik otelde kal-

maktan başka çaremiz yok!"

"Şu çıban başını bir an önce öbür dünyaya postalamanın vakti geldi de geçiyor bile," dedi hayal kırıklığına uğramış Kathrin. Uzun süredir mahrum kaldığı gardırobu ve müzik setine kavuşacağını düşünüp sevinmişti.

13

Oteldeki üçüncü günümüz, uzatılmış sabah uykumuzu bölecek herhangi bir randevuya ayrılmamıştı. Kahvaltıda Cora gazetesini benimle paylaşırken, Kathrin de Pu ile *kahve*, *çay*, *ekmek*, *çırpılmış yumurta* ve *jambon* sözcüklerinin telaffuzunu çalışmaktaydı. Gazetede Erik'in ölümü hakkında, aşırı süratten söz edilen küçük bir haber buldum; Cora ilginç bir habere rastladı ve yüksek sesle bize okudu:

> *Dün sabah Deutschherrnufer kıyısında, Gerbermühle yakınlarında bir bisikletli, Alman kurt köpeğinin fazla derin olmayan bir inşaat çukurunda başsız bir kadının bedenini bulmasıyla korkunç bir olaya şahit oldu. Kimliği henüz belirlenemeyen cesedin üzerini sadece ince bir toprak tabakası örtüyordu. Bu gizemli olayın ardında neyin olduğu henüz bilinmemekle beraber araştırmalar tüm hızıyla sürüyor.*
>
> *Frankfurt Savcılığı, "Kimliğini henüz tespit edemediğimiz bu kadın büyük olasılıkla şiddet kullanılarak öldürüldü," açıklamasını yaptı. Polis çevrede bulunan vatandaşlara 20 ile 30 yaşları arasında siyah tenli bir kadının kaybolduğundan haberdar olup olmadıklarını soruyor. Polis teşkilatı konuyla ilgili bilgilere açıktır.*

"Kızın kafasını kesmişler!" diye bağırdı Kathrin kendinden geçmiş halde. Aklından benzer bir kaderden ancak kılpayı kurtulduğu geçmiş olmalıydı. Olayı düşünmek onu rahatsız etse de, Pu'yu elinden geldiğince gazetedeki yazıdan haberdar etmeye uğraştı. Öğrencisi, "Seven domuz," diyerek anladığını belli etti.

"Neden onunla evlendi acaba?" diye sordum.

Pu melankoliyle karışık bir ciddiyetle, sevimsiz bir Alman'ın karısı konumunun, memleketinde ifa ettiği meslekten daha sevimli olduğunu anlattı. Ayrıca Sven, kayınvalidesine aylık yaklaşık 30 mark tutarındaki kira bedelini Udon Thani'ye havale etme sözünü vermişti. Tüm bunlar yabancı bir adamın peşi sıra bilinmedik bir ülkeye göç etmek için yeterli sebeplerdi.

"İnanılır gibi değil!" dedi Cora. "Üstelik Hilter hayal gücünün pek kuvvetli olmadığını da kanıtlamış oldu: Kadının cesedini tam da Erik'le koşu yapmaya çıktığı yere gömmüşler."

Bunun ardından, bulunan cesetle ilgili olarak herhangi bir eylemde bulunup bulunmayacağımıza ilişkin uzunca bir tartışmaya girdik.

"Polise isimsiz bir açıklama gidecek," diye teklif ettim ve *grandhotel*'imizin armasıyla süslü bir dosyadan boş bir kâğıt çıkardım. "Gönderen ibaresinin yanına adını yazmayı da unutma," diye kızdı Cora bana ve kenevirden örülmüş büyük çantasında kişiliksiz bir not defteri aradı. Sol eliyle büyük harflerle şöyle yazdı:

MAIN KIYISINDAKİ ÖLÜ KADIN SCHWITZKISTL'DA MANGO ADIYLA ÇALIŞIYORDU. KATİLİNİN ADI SVEN HILTER.

Pu bizi kâğıt kalemle uğraşırken görünce, onun da aklına bir şeyler gelmişti: Schwitzkistl'daki diğer kadınları uyarmak amacıyla o da bir mektup yazmak istiyordu.

"Peki ama postayla gönderdiğimiz mektubu bulmazlar mı?" diye sordu Kathrin endişeyle.

"Mektubu geneleve bizim oğlanlarla göndermek gerek," dedi Cora coşkuyla. "Fakir üniversite öğrencileri için olabilecek en

güzel iş değil mi bu? Dur, şunları hemen arayayım."

Bu görevi bana vermediği için memnun, Pu'nun kavisli harflerle doldurduğu mektubu dikkatle katlayıp üzerine de alıcı adı olarak NISACHON yazışını hayranlıkla izledim.

Sonunda Cora yan odadan geldi, cep telefonunu yatağın üzerine atıp güldü. "Cesur arkadaşın Andy taksisiyle o kadar çok sayıda iğrenç askeri oralara götürmek zorunda kalmış ki, dünya üzerindeki tüm haz yuvalarına karşı bastıramadığı bir tiksinti hissediyormuş. Sevimli kuzenim Felix'in aklınaysa AIDS'e karşı duyduğu fobi düzeyindeki korkusundan başka bahane gelmedi. Kısacası, aralarında tek adam gibi adam Max! Fahişeliğin kadınlık onurunu zedelediğinden falan söz etti, ama dileğimi yerine getirmekten memnun olacağını da eklemeyi ihmal etmedi. Eski opera binasının önünde buluştuğumuzda, ona Pu'nun mektubunu vereceğim."

Yüzümdeki kuşku dolu ifadeyi görünce, konuşmaya devam etti: "Zaten Andy ile Felix'in birer pısırık olduğunu hep biliyordum. Riske girmek istemedikleri için, bizim en iyi fikirlerimizi yargılıyorlar. Maja, hemen resepsiyona inip bir pulla üzeri baskısız bir zarf alabilir misin?"

Mektup zarfımızı yapıştırmamla yırtmam bir oldu. Afallayan suç ortaklarıma durumu şu sözlerle açıkladım: "Cora'nın mektubu, polislerin Hilter'i göz hapsine almalarına yol açacaksa, ona bir daha asla yaklaşamayız! Sürekli ön soruşturmaya alınır, sorgulanır, gözlem altında tutulur. Sonunda hapse girecek olsa bile, çakallarından birine Pu'nun gırtlağına yapışma emrini verir. Buna karşılık olarak Pu dul kaldığında, her türlü sorumluluktan muaf, üstüne üstlük bir de eve sahip olur. Bunun satışından gelecek parayla memleketinde küçük bir dükkân ya da lokanta açtığını hayal edebiliyorum."

Konuşmamı bitirdiğimde saygı dolu bir sessizlik oldu. Her nasılsa Cora'nın hükmedici tavırlarını kırmayı başarmıştım. Belli ki bunu fark etmişti; çünkü sivri bir dille karşılık verdi: "Winnetou'muz[1] bu kadar akıllı olduğuna göre, düşmanı zehirli

[1] Karl May'ın ünlü roman dizisindeki Kızılderili karakter. (Çev.)

bir okla yere serecek ya da bu gece gizlice evine girip alışkın olduğu yöntemle *tomahawk*'ıyla[1] herifin kafasını bir balkabağı gibi yaracaktır."

Onun bu sözlerini kesinlikle komik bulmamıştım; ama neyse ki sözlerini kuvveden fiile çıkaracak fırsatı olmadı. Çünkü Max'la sözleşmişti ve mutlaka, benim de ona eşlik etmemi isteyecekti. Cora, hazırcevaplığına tanıklık edecek, eylem gücüne hayran kalacak suç ortakları ve kader dostları arardı yanında.

Tahminim tam olmasa da doğru çıktı. "Kathrin, benimle gelir misin?" diye sordu Cora yağmurluğunu üzerine geçirirken.

"Bilemiyorum," diye tereddütle yanıt verdi Kathrin. "*Genelev* lafı bile beni hasta etmeye yetiyor. Orası kocamı her akşam kendine çeken yer. Üstelik aklı başında oğlanları da böyle görevlerle kirletmenizi de doğru bulmuyorum..."

"Max'ın hayatında kerhane görmemiş sofu bir oğlan olduğunu sanmıyorum," dedi Cora neşeyle. "Pekâlâ Maja, geliyor musun?"

Frankfurt'un merkezinde bir otel seçmiştim, böylelikle şimdi yaptığımız gibi birçok yere yürüyerek gidebilirdik. Opera Meydanı'nda hararetli bir hareketlilik vardı. Gözlerimle etrafı tarıyordum ki, biri sertçe kolumdan çekti. Max yalnız gelmemiş, takviye kuvvet olarak yanında Felix ile Andy'yi de getirmişti. Suçlamalar, hakaret ve ahlak vaazları yeni baştan başlamıştı.

Beşimiz durum değerlendirmesi yapmak amacıyla bir kafeye oturduğumuzda, Cora büyükannesinin durumunu sorup Felix'le ona selam gönderdi. Sonra da Max'a kızdı: "Anlaşmamız böyle değildi! Yanında kimse olmayacaktı!"

Felix hikâyemize bir an için bile inanmadıklarını söyledi.

Andy'nin de ilave edecekleri vardı: "Önce Maja'yı elleri ayakları bağlanmış, ağzı tıkanmış halde Erik'in evinde bulduk ve onu kaçıranları kendi başımıza alt etmek durumunda kaldık. Sonra Kathrin'in Sicilyalı karanlık köklerine ilişkin uydurduğunuz yalanlara inanmış görünmek zorunda kaldık. Üstüne üstlük saçma bir açıklamayla bir şişe Metadon istediniz."

[1] Kızılderili baltası. (Çev.)

Felix ortamı biraz yumuşatmak niyetiyle ekledi: "Kendi rızanızla aradığınızı nereden bilebilirdik? Bu bir tuzak olabilirdi!"

Max bizi tehdit etti: "Şu baklayı ağzınızdan çıkarmazsanız basar gideriz, ona göre!"

Cora'yla birbirimize baktık. Cora uzunca bir yalana başlamak üzereyken, ondan hızlı davrandım:

"Size asla yalan söylemedik, sadece tehlikeli konularda suskunluğumuzu korumak zorunda kaldık." Kulağa hoş geliyordu; ama nasıl devam edecektim? Hepsi dudak hareketlerime kenetlenmişti; çünkü artık suskunluğumuzun bozulmasını bekliyorlardı. Başka çare kalmadığı için konuşmaya devam ederken, güvensizliğimin anlaşılmamasını umut ettim. "Eğer daha az risk alacağınızı düşünüyorsanız, Schwitzkistl'a üçünüz birlikte gidebilirsiniz, sizden beklediğimiz bir meydan muharebesi değil, sadece bir mektubun yanlış ellere ulaşmasını önlemeniz. Tüm olan biten sizin için küçük bir gezinti olacak, bizse bu sayede sömürülen bir mülteciye yardım edecek, zarar görebilecek başkalarını da zamanında uyarabileceğiz."

"Şimdi gözlerimin mi yaşarması gerekiyor?" diye sordu Max. "Hayırsever lafazanlığın bizi kesinlikle duygulandırmıyor. Bize olmayacak peri masalları anlattığınıza göre, erkek cinsini oldukça salak sanıyor olmalısınız. İddiaya girerim ki, peşinde olduğunuz şey intikamdan başka bir şey değil. Sizin için kapıştığımız adamlar son derece tehlikeli tipler. Onları ortadan kaldırmak gibi bir niyetiniz varsa, bizi maşa olarak kullanmamanızı öneririm." Max son cümleyi söylerken hafifçe gülmüştü, Felix de ona katıldı.

Andy ise kızgınlığı elden bırakmıyordu. "Nereye kayboldunuz siz?" diye ısrar etti, beni hiç de dostça olmayan bakışlarla süzerken. "Bize kaldığınız yeri bile söylemeyecek kadar güvenmiyorsanız, pisliğinizi de kendiniz temizleyin."

Bunun üzerine Cora gözlerini aktrislere taş çıkartırcasına kırpıştırarak yarım yamalak bir itirafa başvurdu. "Şu sıralar kent dışında küçük bir pansiyonda kalıyoruz," dedi. "Çünkü Kathrin ile başka bir kadını daha bu gangsterlerden korumak zorundayız. Erik Schneider çetenin bir üyesiydi, öğrendiğimize

göre ölümcül bir kazaya kurban gitmiş. Bir düşünsene, o serseri Darmstadt'a, sizin yanınıza gelmek üzereydi! Ayrıca Kathrin polisle iletişim halinde, yani düşüncesizce ya da yasadışı biçimde hareket etmediğimizden emin olabilirsiniz. Bizim için gerçekten de ufak bir iyilik yapıp Schwitzkistl'daki Taylandlı bir kadına, pezevenkler görmeden şu mektubu vermelisiniz." Bu sırada Cora o anda aklına gelmiş gibi elini kuzeni Felix'in dizine koydu, bense Andy'ye masum bir ceylanın gözleriyle baktım.

"Çocuklar, bu iş için dünya kadar vaktim yok. Haydi şunu bir an önce halledelim!" dedi Max. "Felix, sen kızların yanında kalıyorsun. Biz dönene kadar gözlerini ikisinin üzerinden ayırma."

Andy bir Taylandlı adı olan Nisachon'u ezberledikten sonra, Max'ın peşi sıra belirsizliğe doğru yürüdü.

İki saat insana oldukça uzun gelebilir. Cora bile huzursuz oldu; Felix sürekli saate bakıyordu.

Nihayet tek kıllarına zarar gelmeden ama hafif bir mahcubiyetle iki kahramanımız savaş alanından geri döndü. Nisachon'un yanında o sırada müşterisi olduğundan, biraz beklemek zorunda kalmışlardı. Sonra onunla baş başa kaldıklarında mektubu vermeyi başarmışlardı. "Bir gözetleme deliğinden ya da bir video kamerayla gözetlenip gözetlenmediğimizi bilmiyorum," dedi Max, "ama mektubu mümkün olduğunca belli etmeden vermeyi denedik. Gözetleyen biri varsa bile onun eline para sıkıştırdığımızı düşünebilirdi. Bu arada harcamalarımızı kim üstlenecek?"

Cora bir çek yazarken konuştu: "Paranın üstü de yeni bir şişe Metadon için."

Andy sadece başını sallamakla yetindi.

Ayrılırken her gün telefon edeceğimize ve İtalya'ya dönerken Darmstadt'ta onlara son bir kez uğrayacağımıza söz vermek zorunda kaldık.

"Ee, delikanlılar böyledir!" dedi Cora neşeyle otele doğru yürürken. "Schwitzkistl'dan ışıldayan gözlerle döndüklerini fark ettin mi? İkisinin de iyi muamele gördüğüne eminim. Baş-

ta nasıl da yaygara koparmışlardı!"

"Tanrım, bize bu iyiliği yaptıkları için memnun olamaz mısın? Max'a aşkımdan ölsem bile onun için fahişelik yapmazdım," diye karşı çıktım.

"Bu son derece aptalca bir kıyaslama," dedi Cora. "Ama şu an aklım başka bir şeyle meşgul: Sen de Kathrin'in aksi bir kaltak gibi davrandığını düşünmüyor musun?"

Cora'ya katıldığımı söyledim.

Bir kitabevinden Taylandca bir sözlük, bulmaca kitapları ve Béla için resimli bir kitap aldık, sonra kendimizi leziz yemekler almaya adadık.

Cora'yla birlikte otelin havuzunda yüzerken, Pu da görev bilinciyle karton tabaklarla yataklardan birinin üzerinde bir piknik sofrası hazırlamıştı. Çatal bıçağımız olmadığından Romalılar gibi yemek zorunda kaldık. Açlıktan ölen bir tabur asker gibi Parma jambonu ve eski *gouda* peyniri, Cumberland soslu ciğer ezmesi, taze buğday ekmeği ve zeytinlerin üzerine atıldık. Yanında da şampanya höpürdettik.

Kathrin aceleyle, arka arkaya içti. Normalde uslu olan öğrencisine 'yoğurdu sarmısaklasak da mı saklasak, sarmısaklamasak da mı saklasak?' gibi tekerlemeleri söyletmeye çalışarak eziyet etti.

"Bu haksızlık," diye karşı çıktı Cora ona. "Önce sen neler yapabiliyorsun bir görelim bakalım: Bir berber bir berbere gel beraber bir berber dükkânı açalım demiş!"

Kathrin'in acınası hale düşmesi, Pu'nun faremsi sesiyle kıkırdamasını ilk kez duymamızı sağladı. Bu neşeli ortama ben de Yeni Zelandalı bir otostopçu *don*'dan[1] öğrendiğim *tongue-twister*[2] ile katkıda bulundum: "*She sells sea shells by the sea shore. The sea shells that she sells are sea shells for sure.*"

İki kız arkadaşımız enerjilerini tüketip uykuya daldıklarında, ben de boş şişeleri çöp kutusuna attıktan ve odayı havalandırıp yataktaki kırıntıları elimle yere süpürdükten sonra soyunmaya başladım.

[1] [İsp.] Bay. (Çev.)
[2] [İng.] Tekerleme. (Çev.)

"Dur Maja!" dedi Cora. "İşlerin ciddileştiğini unuttun mu? Aslında bu akşam yapacağın..."

"Bu akşam kim ne yapacak?" diye sordum kuşkuyla.

"Olduğundan daha aptal görünmeye çalışma. Hilter'in yerine gideceğiz."

Aklıma binlerce bahane geliyordu. "Direksiyona ancak yarın sabah geçebilirsin," diyerek şansımı denedim. "Kimbilir kaç promil çıkarsın?"

Bu, Cora'nın her zaman kabul edip geri çekildiği bir bahaneydi; çünkü yaklaşık bir yıl önce ehliyeti bir süreliğine elinden alınmıştı.

"O zaman sen kullanırsın," diye karar verdi, benim de bir o kadar içmiş olmama karşın.

Hemen itiraz ettim: "Yanımızda Metadon olmadan yaptığımızın hiçbir anlamı yok."

Bu bahaneye karşı çıkmasının hiçbir yolu olmadığından, "Vaktimizi boşa harcama lüksümüz yok; bu meseleyi en kısa zamanda halletmek istiyorum. Darmstadtlı Üç Silahşör'den bize fayda yok, onlar korkudan altlarına kaçırmakla meşgul. Uyuşuk Polly'de ise baltayı tam anlamıyla taşa vurduk. Demek oluyor ki, kendi işimizi kendimiz göreceğiz. Şimdi bir taksiye binip doğruca tren istasyonuna gideceğiz. Orada Metadon bulabiliriz herhalde," dedi.

Bir dergide oralarda uzun süredir uyuşturucu satışı yapılamadığını okuduğumu söyledim.

"Öyleyse biz de şansımızı Zeil'da deneriz," dedi Cora. "Duyduğuma göre, gece yarısından sonra oradan geçen iki kişiden biri uyuşturucu satıcısıymış."

Bunu nereden bildiği benim için tam bir muammaydı, yine de ölesiye mutsuz halde onu izledim.

Cora'nın bu hareketli piyasada hiçbir şansının olmayacağına bel bağladıysam da, yanılmıştım. Hedefinden son derece emin bir şekilde ilerleyip iğne bağımlısı bir oğlanla tartışmasını izlediği deri giysili gri saçlı bir adamın yanına gitti. Dükkânını gerçi ceketinin altında taşımıyordu ama, yine de bizi birkaç sokak aşağıdaki loş bir arka kapıya götürüp orada beklememizi söyledi.

"Cora," diye tısladım dişlerimin arasından, "hâlâ kaçma şansımız var. Belki de birkaç dakika içinde bir bakacaksın ki, el çantandaki cüzdanın yerine karnında bir bıçak yarası var!"

Uyarım asılsız çıktı. Alışveriş hızla gerçekleştirildi. Karşımızdaki nazik mahalle kasabımızmış gibi fazladan biraz daha koymasında bir sakınca olup olmadığını, başka bir arzumuz olup olmadığını sordu. Yabancı adam, ben daha Cora'nın aynı miktar için Andy'nin ödediğinin iki katını verdiğini tam idrak edemeden yıldırım hızıyla ortalıktan kayboldu.

Cora gördüğü ayrımcı muameleden ötürü kızgın halde adamın kaybolan gölgesinin ardından bağırdı: "Beni dolandırdın!" Söylenmelerinden ben de nasibimi aldım: "Of Maja, senden daha zeki olmanı beklerdim! Harekete geçmek neden iş işten geçtikten sonra aklına geliyor?"

Bize pahalıya patlamış olsa da, istediğimiz maddeyi ele geçirmiştik, ama Hilter'in evi, hâlâ yürüyerek gidilemeyecek kadar uzaktaydı. İçten içe Cora'nın yavaş yavaş yorulup planını yarına ertelemesini umut ediyordum.

Ama aksine, sanki o yabancı adam boğazından aşağı birkaç Amfetamin hapı atmış gibi davranıyordu. "İyisi mi bize bir yerlerden iki bisiklet bul!" diye önerdi. "Ne de olsa suç mahalline taksiyle gitmemiz doğru olmaz, değil mi?"

"Bu iş saatler sürebilir. Kent merkezinin göbeğinde kilitlenmemiş iki bisiklet bulmak neredeyse olanaksız," diye karşı çıktım. "Ama diyelim ki bulduk. O zaman ne yapacağız?"

"Maymuncuklar yanımda," dedi Cora ve cebindeki anahtarları şıngırdattı. "Geçen seferki gibi garajdan eve gireceğiz. Sonra mutfağı araştırıp kahvaltısının tadını kaçıracağız. Örneğin kahve makinesine..."

Onunla baş etmek mümkün görünmüyordu. "Cora!" dedim ikna edici bir ses tonuyla, "Metadon'un sadece bedensel zorlanmanın ardından alındığında öldürücü olduğunu biliyorsun."

Sven'i at koşturur gibi koşturmaktan büyük zevk alacağını söyledi Cora memnuniyetle. Sonuçta Hilter, Pu'yu yeniden ele geçirmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Şantaj onun anladığı dilden konuşmak olacak. Cep telefonuyla ona komutlar vereceğiz. Önce onu arabasıyla Frankfurt'ta

dolaştırıp arazide bir yerde araçtan indireceğiz. İndikten sonra ona uzaktan Pu'yu göstereceğiz. Onu teslim eder etmez, hemen kaçacağız ve o da peşimizden koşmak zorunda kalacak."

"Cora, sen sadece delirmekle kalmadın, tam bir zırdeli oldun! İkimizin de kondisyonu yok! Ayrıca adam peşimizden koşmak yerine ateş edecektir!"

Ancak Cora kendi fikrine bayılmıştı: "Kötümser bir hatunun pişmiş aşa su katmasına izin veremem. Şimdi hemen arabayla oraya gideceğim. Sen olmadan ve bunca promille de bu işin üstesinden geleceğimi göreceksin!"

Beklendiği üzere, bu sözleriyle beni boyunduruğu altına almış oldu. Onu ikna edebildiğim tek şey, Hauptwache durağında hızlı trene binmek ve istasyonda koyu bir kahve içmek oldu. Trenden indiğimizde, bekçi ile istasyon polisinin kurt köpekleriyle etrafı kolaçan ettiğini gördük. Bir noktada haklı çıkmıştım: Burada rahatsız edilmeden uyuşturucu alışverişi yapabilmek için etrafı iyi tanımak gerekiyordu.

Otelin garajına geldiğimizde, yorgunluğumdan eser kalmamış, uykum kaçmış ve tam bir delifişeklik durumuna teslim olmuştum. Cora ruh halini bana da bulaştırmıştı. Karnımda atıp duranın salt korku mu, yoksa macera hevesinin yarattığı bir kıpırdanma mı olduğunu ayırt edemiyordum.

"Elbette Hilter'in evinin önüne park edemeyiz," dedi Cora. "Arabam fazlasıyla dikkat çekici. Eminim bunca zamandır bunu kulağıma fısıldamak niyetindeydin, değil mi? Nereden döneceğimizi hatırlıyor musun?"

Kuzey yönünde ilerledik. Kerterizimiz Ginnheim televizyon vericisiydi. Gecenin sessizliğine bürünmüş bir yan sokakta park edip otomobilden indik.

Cora'nın bir elinde değerli küçük şişecik, diğerindeyse maymuncuklar vardı; bense sağlamlığı tecrübeyle sabit el feneri ve bijon anahtarıyla silahlanmıştım. Birkaç adım attıktan sonra Cora geri dönüp yeniden bagajı açtı. "İnsan her şeyi kendi düşünmek zorunda kalıyor!" dedi sitem eden bir sesle. "Buralarda bir çift eldiven olacaktı."

Güvenlik nedeniyle bir süre yan evin bahçesinde Sven'in karanlık evini gözetler vaziyette bekledik.

"Gerçekten evde olup olmadığını garajdaki arabasından anlayacağız," diye fısıldadı Cora. "Ama aslında bu da kesin bir kanıt sayılmaz."

"Birkaç dakika daha bekle," diye ısrar ettim.

Deli gibi atan kalbimin sesinden başka tek ses işitmediğim beş dakikanın ardından iki yarasa gibi sessizce garaj kapısına koşup kilidiyle uğraşmaya koyulduk. Bir ben, bir Cora eldivenleri sırayla elimize geçirip şansımızı denediğimizden, işimiz tahmin ettiğimizden de uzun sürdü; her defasında birimiz maymuncukları daha iyi kullanacağını düşündüğünden, feneri kapı kilidine sırayla tutuyorduk.

"Aslında gayet *easy*'ydi," diyerek küfrettim. "Neden bu kez olmuyor? Korkarım çıkardığımız sesler komşuların yarısını ayağa kaldıracak!"

Kilit gıcırdayarak açıldı açılmasına ama, garaj kapısının kanatlarını yine de açamadık. Anlaşılan, içeriden ayrıca bir sürgü sürülmüştü.

Şimdi öküzün trene baktığı gibi orada öylece duruyorduk. Kimse şaşkın yüz ifadelerimizi görmediği için sevinmeliydik.

"Bir de evin arkasında deneyelim şansımızı," diye teklif etti Cora. "Belki de açık bir pencereye rastlarız."

Hilter'in kapıları sürgüleyip pencereleri açık bırakma olasılığı düşük olsa da, taştan dış merdivenleri tırmanıp zifiri karanlık arka bahçeye adım attık. Ava çıkmış sırtlanların havayı koklaması gibi, gözlerimiz karanlığa alışana dek bir kez daha duraksadık. Pencerelerle veranda kapısının şekli yavaş yavaş gözümüzün önünde belirginleşiyordu. Mutfak kapısı evi havalandırmak amacıyla yukarıya doğru aralanmıştı, ama kapıyı menteşelerinden çıkarmak mümkün değildi. Öte yandan bodrum katın pencere girişi, güçlerimizi birleştirerek yerinden kaldırabildiğimiz bir örme kafesle kapatılmıştı.

Cora boşluktan aşağı kaydı, bense karanlık deliğin önüne çöküp heyecanla beklemeye başladım. "El fenerini versene!" diye emretti ve bir süre boyunca giderek artan bir sabırsızlıkla uğraştığını işittim. "Büyülü gibi, bu pencereyi de açmak mümkün

değil," dedi öfkeli bir sesle. "Demek oluyor ki, camı kırmak zorundayım."

Cora, sözlerinin hemen ardından eyleme geçmek gibi bir düstura sahipti. Korkunç bir gürültü çıktı, komşulardan birinin evinde bir köpek uludu. Hilter gerçekten de evinde uyuyorsa, mutlaka uyanmış ve gürültünün sebebini araştırmak üzere kalkmış olmalıydı. İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Bir süre hiçbir hareket olmadı. Sonra birinci katta ışık yandı, bir kapı gıcırdadı, ardından sifon çekildi. Az sonra ev eski karanlığına ve sessizliğine gömüldü.

"Demek ki evde. Tuvalete gitmesi gerekti. Şimdi yeniden uykuya daldı," diye fikir yürüttü Cora. "Şimdi bodruma iniyorum; ama sen bir süre yine yukarıda kal!"

Boğuk bir çığlık, kısık sesle söylenmiş 'hay canını alasıca!' ünlemi – Cora bir yerlerini mi kesmişti? Cam kırıklarının ortasında ayak izlerimizi kırmızı mürekkep gibi yere sabitleyen yapış yapış bir kan gölü geldi gözümün önüne.

Korku dolu bu dakikanın ardından Cora'nın durum raporunu dinledim: "Pu'ya yeni bir iş çıkardım. Bir depoya düştüm ve yeni bluzum yırtıldı. İnanmayacaksın ama üst kata açılan kapı da kilitli. Yoksa şişko domuzu uyardın mı?"

Ne aptalca bir soru!

Tam o sırada art arda öten frenlerin, hızla kapanan bir otomobil kapısının sesini, hemen ardından da apar topar merdivenleri tırmanan ayak sesleri işittim. Ancak ev sahibinin bir dostu ya da ondan intikam almak isteyen biri bu kadar fütursuzca hareket edebilirdi. Gecenin bu geç vaktinde eve gelen Sven ise üst katta tuvaleti kim kullanmıştı?

14

Hayatım boyunca yıldız kaydığını pek görmemişimdir; ama tam da bu tehlikeli anda ve ürpertici mekânda bu olguya tanık oldum. Böyle bir duruma hazırlıklı olmadığımdan, aklıma bir dilek gelmedi; ama dolu dolu bir geleceğin umudunun simgesi olarak Béla'nın adını telaffuz edecek kadar da kendimdeydim.

Bununla birlikte içinde bulunduğum an, tüm dikkatimi toplamamı gerektiriyordu. Ön kapının oradan gelen seslere yoğunlaşmaya çalıştım. Geç saatlerde gelen konuğun ön kapıda uğraştığını duyabiliyordum. Bodrum katın penceresine doğru eğilip Cora'ya fısıldadım: "Hemen yukarı dön. Rakiplerimiz işbaşında!"

Cora'nın bir süre daha bodrumda kalmasının daha güvenli olup olmayacağını tartışıyorduk ki, bir levyenin çıkardığı korkunç gürültüyle irkildik; yan taraftaki köpek yine ulumaya başlamıştı. Elimi uzatıp Cora'yı yukarı çektim.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Cora kendine güvenini az da olsa yitirmiş halde. Bense korkudan titriyordum.

"Sokak tarafına doğru kaçmanın anlamı yok," dedim. "Büyük olasılıkla adamın suç ortaklarından birinin kucağına düşeriz. İyisi mi bahçede saklanalım!"

Ama daha karanlıkta çalılıkların arasına giden yolu el yordamıyla bulamadan birinci katın ışıkları yandı. Bütün bir çim-

lik alan aydınlanmıştı şimdi. Sırtımızı evin duvarına vermiş olduğumuz halde, gıkımızı çıkarmadan bekledik. Üzerimizdeki gece sessizliğinden söz etmek mümkün değildi artık, eşyalar devriliyor, şangırtı sesleri yükseliyordu. Öfkeli ama anlaşılmayan bir diyalog sırasında Mango adını işittik. Bacaklarıma tüylü bir nesne sürtündüğünde, içimde bastırdığım tüm gerilim bir anda boşaldı ve bana sürtünen şeyin sadece bir kedi olduğunu hemen idrak etmeme karşın, deliler gibi çığlık atmaya başladım.

Anlaşılan, canhıraş çığlığım nedeniyle üst kattaki yabancının da sinirleri boşalmıştı; çünkü bunun üzerine iki el silah sesi duyduk.

Birkaç saniye sonra birileri apar topar merdivenlerden indi, otomobilin motoru gürledi, köpek yeniden uludu, kâbus da başladığı gibi ansızın sona erdi. Buna karşın orada kök salmışçasına bir süre daha kıpırdamadan öylece durduk.

"Cora," diye fısıldadım, "komşular polisi arayacaklar! Hemen ortalıktan kaybolmamız gerekiyor, devriye arabası her an gelebilir!"

Cora etraftaki evlerin, bir tanesi bile aydınlanmayan pencerelerine baktı; tek bir Tanrı'nın kulu bile ateş edilmiş olmasıyla ilgilenmiyordu. Yoksa tüm olay bizim algıladığımız kadar gürültülü gelişmemiş miydi?

Bir an önce caddeye ulaşmak için yeniden evin ön kısmına döndük. Evin kapısı kırılmış, sonuna kadar açık duruyordu.

"Çatlasan da patlasan da böyle bir fırsatı ölsem kaçırmam," diye fısıldadı Cora. "Burada bekle, kurbanın kim olduğunu öğrenmeye gidiyorum." Peşi sıra gideceğimi pekâlâ biliyordu.

Saldırgan çıkarken holün ışığını kapatmamıştı. Hızla mutfağa, oturma ve yemek odasına bir göz attık ve merdivenleri koşarak çıkıp yatak odasına girdik. Yerde bir su birikintisi oluşmuştu. Sven daire biçimli yatağın kenarında hareketsiz yatıyordu. Mermi iki kaşının arasından kafasına girmişti. Kafam, onu vuran sanki benmişim gibi karışıktı.

Cora gülümsedi: "İnsan biraz sabırlı davranırsa, meseleler nasıl da kendiliğinden halloluyor." Oysa bir türlü sabır gösteremeyip aceleyle hareket eden hep oydu.

"Burada durup etrafa bakınmakla vakit yitirmemeliyiz," dedim. "Polisin bizi henüz soğumamış bir cesetle aynı odada bulmasının eğlenceli mi olacağını sanıyorsun?"

"Elimizde bir tabanca bile yok," dedi Cora rahatça ve gözlerini hızla odada gezdirdi. "Ama şuraya bir bakar mısın, katilimizin kasayı boşaltacak kadar vakti olmuş."

Anahtarı hâlâ üzerinde olmakla birlikte kapısı açık olan kasanın yanına gittim. Anlaşılan, aceleyle yarım yamalak boşaltılabilmişti; çünkü içinde hâlâ bazı belgeler vardı.

"Eldivensiz dokunma!" diye uyardı Cora. Bizim gibi saldırgan da fotoğraflarla pek ilgilenmemişti ama cinsel ilişki esnasında çekilen bu resimlerin arasında Pu ile Kathrin'in pasaportlarını da bulduk.

Cora, "Yanına al!" diye emrettikten sonra, artık Sven'in evini terk etmemiz gerektiği konusunda benimle hemfikir oldu.

Otomobilin kapısını açtığımda, bu uğursuz mekânda kalmak istemeyen kedi –tıpkı daha önce sahibesinin de yaptığı gibi– arka koltuğa atladı. Olay mahallinden ani ayrılışımız esnasında onun bizi temkinli bir mesafeden izlediğini fark etmemiştik.

Otele varıp otomobili otoparka bıraktığımızda ve asansörle doğrudan kendi katımıza çıktığımızda, hava aydınlanmaya başlamıştı bile.

"Kıskanılacak şey," dedi Cora derin uykudaki işverenlerimize bakıp. "Onlar yüzünden nasıl bir stres atlattığımız hakkında en ufak bir fikirleri bile yok! Kathrin'in polise hangi adresi verdiğini biliyor musun?"

"Bunu yarın halledebiliriz sanırım," dedim. "Şimdi birkaç saat uyuyalım."

Cora bu önerime katıldı. Banyoya girdikten sonra dişlerini fırçalarken acınası bir halde öğürmek zorunda kaldığını memnuniyetle işittim. Kedi hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden sahibesinin ayaklarının dibine yatmıştı.

Nihayet huzura kavuşmuş olmamıza karşın, gözümü bile kırpamıyordum. Erik ile Sven insanlar tarafından pek sevilen tipler değildi; ama bu öldürülmelerini haklı çıkarıyor muydu?

Karmaşık düşüncelerim yavaş yavaş berraklaştı ve endişelenmemizi gerektiren hiçbir şeyin olmadığını kabul ettim. Sven'in öldürülmesi bizim hesabımıza yazılamazdı, Erik'i de ancak dolaylı yoldan öbür dünyaya postalamıştık.

Sven'in evine ilk girişimizde ne yazık ki eldiven takmadığımız geldi aklıma; demek ki evde parmak izlerimizi bulacaklardı. Üstelik patlayan su yatağından sızan sular yüzünden merdivenlerde ayakkabılarımızın izini bırakmış olabilirdik.

Sonunda az da olsa uyumuş, rüyamda bir aslanı yenmiştim. Gözlerimi açtığımda, Pu yanımda, mırıldanan kedisinin başını okşuyordu. Anlaşılan uzun süredir uyanmamı bekliyordu, çünkü umutla hemen o soruyu sordu: "*Seven dead*?"

Başımı evet anlamında salladığımda, kadının yüzü aydınlandı. Uyku mahmurluğu içinde yatağın altına kaymış olan çantama uzandım ve içinden pasaportunu çıkardım. "*Mrs. Seng Aroon Hilter! This is for you!*"[1] dedim törensel bir edayla.

Bu sözcükler üzerine Cora hızla yatağında doğruldu ve nerede olduğunu bilmez halde bize baktı.

Kapının çalınmasıyla uyanmamamız için Pu oda servisini daha koridordayken yakalamış ve kahvaltı arabasını odaya kendisi getirmişti. Şimdi Kathrin'i de uyandırmıştı ve bizler teker teker banyoya girerken, o işe koyuldu; herkesin işi bittiğinde dört kız da yine tek bir yatağın tepesine tünemiş kahvaltı ediyorduk. Cora polaroid makinesiyle, taze kruvasanları ısırmamızın, kahve içmemizin, kediyi süte daldırılmış ekmekle beslememizin fotoğraflarını çekti.

"Kedi kumu almayı düşünmediniz herhalde, değil mi?" diye sordu Kathrin. "Neyse, neler olduğunu bir anlatsanıza!"

Cora birkaç cümleyle olan biteni özetledi, sonra da İngilizce olarak beklenti dolu gözlerle bizi izlemekte olan Pu'ya döndü. "*Dear Sister,*" dedi, "kedini ve pasaportunu getirdik, kısa süre içinde para ile ev sana miras kalacaktır; ama yine de polisle başın epeyce derde girecek. Ölü kocanı bulduklarında, seni bir hayli sıkıştıracaklar..."

[1] [İng.] Bayan Seng Aroon Hilter! Bu sizin için! (Çev.)

Pu başını salladı. "*I kill Seven!*"[1] dedi gururla.

"Yine bir şey anlamadı," dedi Cora üzülerek.

Pu'nun sahneye çıkışı, bizi Nisachon'a yazdığı mektubun içeriği konusunda aydınlatmasıyla oldu, çünkü bu mektup aslında bir infaz emrinden başka bir şey değildi. Frankfurt'taki fuhuş sahnesinde uzun süredir çeşitli pezevenk grupları arasında ciddi bir savaş sürmekteydi. Bu gibi çevrelerde âdet olduğu üzere konu, alanların paylaştırılması, egzotik orospuların kapılması ve hızla büyüyen uyuşturucu pazarına hâkim olmakla ilgiliydi. Rakipleri Schwitzkistl'dan kâr getiren bir Polonyalı kadını yürüttüklerinden, Sven'in adamları karşı atak olarak safkan Mango'yu ele geçirmişlerdi. Hilter onu karanlık oda hapsinin yanı sıra uyuşturucu kullanımıyla söz dinler hale getirmek isterken, Mango aşırı dozda morfinden ölmüştü.

Mektupta Nisachon'a bu bilgileri rakip gangsterlere aktarma görevi verildiğinden, Sven'in er ya da geç canından olacağı kestirilebilir bir şeydi.

"Buraya kadar her şey iyi güzel," dedi Cora. "Eminim bunun karşılığında Pu'ya olağanüstü hizmet madalyası verilir. Peki ama bundan sonra ne yapacak? Pasaportu elinde; ama şimdi bizimle İtalya'ya gelirse ya da başka yollarla ortadan kaybolursa kaçmış olur ve kendini zanlılar listesinin ilk sırasında bulur. Pu'nun dikkatlice hazırlanmış bir açıklamayla en yakın emniyet amirliğine gönüllü olarak gidip ifade vermesi gerek. Cinayetin işlendiği sırada nerede olduğunu söyleyebilir?"

Düşünmeye başladık.

Cora biraz da katı bir sesle Pu'ya döndü: "Üç gün boyunca bizimle bu otelde kaldığını söyleyecek olursan, iblisler canını alsın! Maja ile ben sizin meselelerinize karışmak niyetinde değiliz."

"Kathrin, bu senin için de geçerli!" diye ekledim.

"Elbette," dedi Kathrin. "Bu kadar nankör davranacağımı mı düşünüyorsun? Erik'in yaptığı kazadan sonra polise gittiğimde, ikametgâh olarak Darmstadt'taki ortak evin adresini vermiştim; ne de olsa bir süre orada kaldım. Yapmamız gereken

[1] [İng.] Seven'i öldürdüm! (Çev.)

tek şey, oğlanlara bizim anlattıklarımızla çelişen bir şey söylememelerini tembihlemek."

Hep birlikte bir strateji üzerinde çalıştık. En geç Sven Hilter'in ölümü resmen açıklandığında, Kathrin Pu'yu yanına alıp polise gitmeliydi. Halkokulunda tanıştıkları, Pu'nun kısa sürede yeni öğretmenine karşı güven duyduğu konusunda inandırıcı olmalıydı. Pu, Mango'nun cesediyle karşılaştığında panik içinde Sven'in evinden kaçmış, Kathrin'in Darmstadt'taki evine sığınmıştı. Evdekilerin Pu'yu birkaç gün ağırladıklarına ilişkin ifade vermeleri gerekiyordu.

"Aslında artık bu pahalı otelden ayrılabiliriz," dedi Kathrin. "Pu şimdilik bana henüz miras kalan eve yerleşebilir. Westend'deki yere dönmek istemiyorum. En kısa zamanda da Bernd'i aramam gerek."

"İşinle ilgili olarak bu kadar tasalanmana gerek yok," dedim. "Bernd Koppenfeld seni kapının önüne koydu bile. Etnolog kızın evini de *benim* derleyip toplayacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun!"

"Sizler temizlik sırası yüzünden kavga etmeye başlamadan önce," dedi Cora tiksinti duyarak, "küçük bir kutlama düzenlemeliyiz. Maja ile ben iki saat içinde ortadan kaybolacağız, bundan emin olabilirsiniz!"

Söz vedalaşmadan açılınca, Kathrin birden duygusallaşıp bir teşekkür konuşması yaptı. Konuşmasına başlarken, insanın kendi kocasının ölümünü istemesinden daha korkunç bir şey olamayacağını söyledi.

"Elbette var," dedi Cora.

Kathrin sözünden şaşmadan Erik hakkında başta ne kadar yanıldığından, onun şık dış görünümüne, mesafeli küstahlığına, yapılı vücuduna aldandığından bahsetti. Erik ise sadece Kathrin'in seyrek bıyığına karşı yanıltıcı bir sempati sergilemiş, ama ona bir kadın ve insan olarak kesinlikle saygı göstermemişti. Kendini acındırma duygusu uyandırmaya çalışmadan konuşmak Kathrin'in âdeti olmadığından, Pu'nun gözleri, anlatılanlardan tek kelime anlamamasına karşın doldu.

"Sonunda gün gelir, yemekte ona bakamadığını, diş fırça-

sından, kirli iç çamaşırlarından tiksindiğini fark edersin. Hep aynı saçma sapan konuşmalarından içine fenalık gelir," diye tamamladı Cora.

Bu ruh kardeşliğinin desteğiyle Kathrin nihayet konuşmasının en önemli noktasına geldi. Bir gece ansızın kocasıyla paylaştığı evi terk etmeden önce horultularla uyuyan Erik'i öylesine bir nefretle izlemişti ki, mutfaktan eline büyük bir bıçak almıştı...

"Sonra?" diye sordum esneyerek.

"Sonra da kapıyı arkamdan kapattım," dedi Kathrin. "Tasarlamak başka şey, onu uygulamaya koymak başka. Ama sizler benim yapamadığım şeyi gerçekleştirdiniz, bunun için ikinize de sonsuza dek minnettar kalacağım!"

"Umarım," dedim Matisse'i düşünerek.

Bir kadeh şampanyanın ardından coşkulu bir eyleme geçme dürtüsüne kapıldık. Kathrin tıraş oldu, Pu sutyenlerimizi otel şampuanıyla yıkayıp saç kurutma makinesiyle kuruttu, Cora Floransa biletini yenilemeye uğraştı, ben de çantaları toplamaya koyuldum. Cep telefonu nihayet serbest kaldığında, Jonas'ı aradım. Son günlerde bunu yapacak cesareti bir türlü bulamamıştım; çünkü sorumsuz bir anne olarak kayınvalidem tarafından azarlanmaktan hoşlanmıyordum. Neyse ki telefonu Jonas açtı; öylesine tatlı dilli, öylesine uysal davranıyordu ki, bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdim. İstediğin zaman gelebilirsin, dedi, zaten konuşmak istediği şeyler de vardı.

"Örneğin?" dedim kuşkuyla.

"Ne de olsa bir çocuğumuz var," dedi Jonas dikkatlice. "Muhteşem bir oğlan. Ama onun bu gelişme döneminde normal olup olmadığından emin olmadığım..."

"Nedir normal olmayan?"

"Gerlinde, Béla'yı birkaç kez alışveriş için Freiburg'a götürdü. Gerlinde her şeyi kendisi diktiğinden büyük manifaturacılarda fazla kumaş avına çıkmayı seviyor. Dün Béla'nın oyuncak çantasında çok miktarda renkli dikiş ipliğine rastladık."

Anlaşılmaz bir ses çıkardım çünkü kıkırdamamı zorlukla bastırabilmiştim.

"Maja, biliyorum, söyleyecek söz bulamıyorsun," diye sürdürdü Jonas konuşmasını, "ve eğer seni tanıyorsam, Béla'nın bu davranışının suçunu da bana yükleyeceksin. Birlikte Béla'nın hırsızlık yaptığı mağazaya gittik, çaldıklarını iade edip dükkân sahibinden özür dilemek zorunda kaldı. Çok da ağladı."

"*Birlikte* dediğin kim?" diye sordum.

"Elbette Gerlinde de bana eşlik etti," dedi Jonas.

Bir an boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Sonra sözü ele aldım: "Béla'yı yeniden yanıma almamın vakti geldi sanırım. Onu çok özledim."

Yola çıkmaya hazır hale gelmemiz iki saat bile sürmedi. Cora otel faturasını öderken, Kathrin ile Pu da kediyi yanlarına almış, otoparkta bekliyorlardı. Sonra otomobille yukarı çıktık, otel kapıcısının çantalarımızı bagaja yerleştirmesini bekledik. Cora herkese para dağıttıktan sonra motoru çalıştırdı. Anlaştığımız üzere, önce halkokulunun otoparkına gittik. Burada Kathrin'in iki çantasını onun otomobiline aktarıp ayrılacaktık.

"Pasaportunun kayıp olduğunu hiç fark etmedin mi? Onu Hilter'in kasasında bulduk. Umarım kısa süre içinde bizi İtalya'da ziyaret edersin," dedim Kathrin'e ve pasaportunu uzattım.

Şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu.

"Yine ağlamaya başlama ama," dedi Cora tehditkâr bir ses tonuyla. "İletişim halinde olacağız. Maja'ya yarın sabaha kadar Darmstadt'taki evden ulaşabilirsiniz, benim uçağım iki saat içinde kalkıyor ve bu kez kaçırmaya niyetim yok. Bu akşam nihayet adam gibi yemek yiyeceğim; Alman zıkkımı bana iyi gelmiyor, sürekli midem bulanıyor gibiydi, içtiğim her kahveyi de tükürmek geldi içimden doğrusu."

Kathrin bize veda niyetine sarıldıktan, Pu ise ellerimizi ancak gözyaşları eşliğinde bıraktıktan sonra, Cora'yı havalimanına götürdüm. "Bir aptallık edeyim deme sakın," dedik ikimiz de aynı anda.

Cebime bir tomar para sıkıştırdıktan sonra, terminal binasında kayboldu. Şimdi tek başıma kalmıştım. Ferrari'yi dikkatle otoyola çıkardım. Darmstadt'a yaklaşırken, Erik'in birkaç

gün önce kaza yaptığı yerden geçtim. Bir an için ceza olarak benim de aynı noktada kaza yaptığımı düşündüm. Artık kamyonlar bile beni sollamaya başlamışken, kendimi zorlayarak gaza bastım, kısa sürede Darmstadt'a vardım. Kız arkadaşlarıma Felix, Andy ve Max'la barışmaya, ustalıklı birkaç manevrayla da onları yalan ifade vermeye zorlayacağıma söz vermiştim.

Anahtarım olmadığından, zile basmak zorunda kaldım. Kapıyı kim açacaktı acaba? Karşıma çıkan Andy olursa, ona sıkıca sarılmalı mıydım? İçeriden gelen ayak sürüme sesleri, onun yün çoraplarından geliyor olamazdı. Varlığını tamamen unuttuğum Zilli herhangi bir sevinç gösterisine kapılmadan beni selamladı. "Ha, sen misin?" dedi uyuşuk bir sesle, sanki başka birini bekliyor gibi.

"Oğlanlar nerede?" diye sordum.

"Yoklar," diye yanıt verdi. "Senin oğlanlar gerçek birer çocuk! Ben de sadece liseli çocuklar böyle aptalca muhabbetler yapar sanırdım. Frankfurt'ta bir saunaya gittiler. Sanki Darmstadt'ta yeterince ter odası yokmuş gibi. Bekleyecek misin?"

Yapacak başka bir şeyim yoktu.

Asık suratlı Zilli'yle nezaketen bir papatya çayı içtikten sonra, üzerime kurşun gibi ağır bir yorgunluk çöktü, kanepenin üzerine devrildim ve an'ında uykuya daldım.

Nasıl ki sabah ilk olarak Pu'nun gözlerini gördüysem, bu kez de sessizce bir köşede oturan Felix'le başıma aynı şey geldi. "Döndünüz mü?" diye sordum sesimde hafif bir ironiyle.

"Büyükannemin evini temizlemek iki saatten uzun sürmüyor," dedi Felix.

O sırada kapı açıldı ve Zilli merakla başını içeri soktu. "Sauna fazla mı sıcak geldi?" diye sordu.

Felix gülümsedi ve çok şey anlatan bakışlarla bana baktı. "Ben Frankfurt'a gitmedim. Buhar banyosu bana iyi gelmiyor."

Tuhaf bir şekilde bu habere sevindim.

Felix'le baş başa kaldığımızda, hemen talimatlarımı vermeye başladım. Ne de olsa Frankfurt polisi ona birkaç soru sorabilirdi. Ne olur ne olmaz diye, günleri karıştırmaması için önce

Kathrin'in, sonra da Pu'nun hangi tarihler arasında sözümona burada kaldığını bir kâğıda yazdım.

"Yemin etmemiz gerekecek mi?" diye sordu Felix kuşkuyla.

"Yemin söz konusu bile olamaz," diye temin ettim onu.

"Peki ama şu Pu'yu tanımıyoruz ki! Neye benziyor?" diye eşelemeyi sürdürdü.

Cora'nın otelde çektiği fotoğraflardan biri tesadüfen yanımdaydı. Ancak Felix yine de inat ettiğinden, onu rahatlatmak için tüm ikna gücümü kullanmam gerekti: Büyük olasılıkla polis soruşturması falan olmayacak, dedim, bunları ondan olası bir durum için rica ediyordum...

Öyleyse Max ve Andy'yi de ikna etmen gerekiyor, dedi Felix, sonuçta yetkilileri kandırma konusunda herkes adına karar veremezdi.

Bunun üzerine gecenin geç vakti dönen sauna ziyaretçilerimize de kısaca başarılı bir konferans vermek zorunda kaldım. "*No problem,*" dedi Max atik bir ses tonuyla.

Andy sızlandı: "Bizi bataklığına iyice çekmek mi istiyorsun?" Ayrıca beni bu gece şiltesine çekmeye hiç niyeti olmadığını da sezdirdi.

Ertesi gün aslında erken kalkıp vakitlice yola çıkmak istiyordum, ama ancak saat on birde, o da Felix'in bana getirdiği telefonla uyanabildim. Kathrin hattın öbür ucundan hızlı hızlı konuşuyordu: "Duydun mu? Gazetede yazıyor!"

"Okusana!" diye bağırdım ve Felix'i bir el hareketiyle başımdan savdım.

> *Frankfurt fuhuş sahnesinde acımasız çatışma.*
>
> *Ginnheim semtindeki bir evin birkaç saattir açık duran kapısı, dikkatli bir komşunun ilgisini çekti. Komşu ne seslenmesine ne de zile basmasına evden herhangi bir yanıt gelmediği için içeri girdiğinde, evin üst katından su sızdığını fark etti ve hemen polis acil hattını aradı. Cinayet masası Başkomiseri Mühlbauer yatak odasında kafasına sıkılan bir kurşunla can veren*

ev sahibini buldu. Silahtan çıkan ikinci bir kurşun kurbanın yattığı su yatağını delmişti. Polis raporuna göre, olayın evin üst katında gerçekleştiği kesinleşmiş bulunuyor. Kurban, istasyon bölgesinde yer alan bir genelevin ortaklarındandı. Olayın, kısa süre önce Main'in sol kıyısında bulunan başsız kadın gövdesiyle bir ilgisi olup olmadığı henüz kesinlik kazanmış değil. Ölünün Taylandlı eşinin büyük olasılıkla rakip genelevin sahipleri tarafından kaçırıldığı ve hayati tehlike içinde bulunduğu tahmin ediliyor. Polis araştırmalarını birkaç farklı iz üzerinde sürdürüyor ve halkın yardımına başvuruyor: Hilter dosyasına aşağıdaki numaralardan...

Kathrin okumaya ara verdi ve bir yorumda bulunmamı bekledi.

"Dikkatli komşu mu, hiç güleceğim yoktu! Cinayetin işlendiği gece kütük gibi uyumuş olmalı bu komşu! Şimdi tıpış tıpış polise gitme vaktiniz geldi," diye akıl verdim. "Ama Pu'nun rolüne tam anlamıyla hâkim olması gerekiyor! Bundan böyle telefonunuzun da dinlenebileceği ihtimalini aklından çıkarma. Üstelik o Siyam kedisini de nasıl edindiğinize ilişkin bir hikâye uydurun! Belki de Sven Hilter'in kedisinin Pu'dan tam üç gün sonra ortadan kaybolduğu bazı komşuların dikkatini çekmiş olabilir!"

"Doğru, bunu hiç düşünmemiştim," dedi Kathrin. "Bu arada kedinin adı Lao-Lao. Komiser onu görecek olsa bile, onun benim kedim olduğunu söyleyeceğim. Çocuklara Lao-Lao'nun da benimle birlikte o evde kaldığını söyle!"

Homurdandım: "Başka bir arzunuz? Bir an önce yola çıkmayı düşünüyorum, aksi takdirde geç kalacağım."

Telefondan gelen derin bir iç çekiş şimdi söyleyeceği cümleyi söylemenin ona kolay gelmediğini gösteriyordu: "Tablolarımı aldın mı? Vedalaşırken hepsinin sende kalabileceğini söylemeyi düşünüyordum!"

"Sahi mi? Bunu anımsaman çok hoş. Ben sadece Matisse'i istiyorum. Diğerlerini sana postayla gönderirim. *Ciao* Kathrin,

Pu'ya da selamlarını ilet! Yakında benden yine haber alacaksınız!"

Gerçekten de bir saat sonra direksiyon başına geçmiş, keşke hemen Floransa'da olsaydım diye hayıflanıyordum. İlk molayı Heidelberg'de verdim. Cora'nın anne babası beklenmedik ziyaretim karşısında gerçekten de sevinmiş, ancak kızlarının ve Béla'nın yanımda olmayışına üzülmüştü.

"Cora da sizi göremediği için çok üzgün," dedim hemen. Tavan arasından tabloları aldıktan sonra yaşlı karı kocayla vedalaştım.

Akşamüstüne doğru Freiburg'a ulaştım; ama köyün ve oğlumun bir süredir konuk olduğu köy evinin yolunu ancak uzun çabalar sonunda bulabildim. Oğlumu çok az aradığım ve elim boş geldiğim için utanıyordum. Ferrari'yi tezek yığınının yanına şık bir hareketle park ederken, dört bir yandan koşup geldiler – Béla, Jonas ve eskimez iş önlüğü üzerinde olduğu halde kayınvalidem.

Oğlan sağlıklıydı, biraz da ufak bir Jonas'a benziyordu. Neyse ki huyu suyu babasına çekmemişti: Béla coşkuyla başından geçenleri anlatırken, onu haftalardır aramayışıma içerlemiş gibi görünmüyordu. İlk iş olarak beni yavru kedilerin başına götürdü.

Aslında oğlumu yanıma alıp hemen yine yola koyulmak istiyordum; ama akşam yemeğine kalıp geceyi konuk odasında geçirmeme ilişkin nazik davetlerine uymamak, bana sonradan nezaketsizlik olacakmış gibi geldi. Yemekte domuz butu, yanında patates püresi, fasulye turşusu, yani İtalyan yemeklerine olan özlemimi katbekat artıran bir mönü vardı. Ama eskiden hamur işi dışında hiçbir şey yemeyen Béla, butu afiyetle mideye indiriyordu. "Büyükanne, süper olmuş!" diyerek iltifat etti. Emilia'nın bu küçük haini işitmemesi isabet olmuştu.

Béla uykuya dalıp büyükannesi de tasarlanmış biçimde odasına çekildiğinde, Jonas'la mutfakta yalnız kaldık. Beklediğim üzere, konuyu boşanmaya getirdi. Evliliğimizi mümkün

olan en kısa zamanda dostça sonlandırmayı teklif ediyordu.

"Peki ama neden?" diye sordum gerginlikle. "Yeniden evlenmeyi düşünmüyorsun. İki avukat tutmak nereden baksan pahalı bir iş."

"Maja, yıllardır İtalya'da yaşıyorsun! Tüm bu süre içinde evliliğimizin bir gençlik hatası olduğunu kavradım. Şu anda ikimiz de doğru eşi bulacak yaştayız. İnancım gereği boşanmak bana zor gelse de, köyde zaman farklı ilerliyor, biliyorsun," dedi. "Herkes evli olduğumu biliyor. Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, kızlar konusunda tüm şansımı ortadan kaldırıyorsun."

"Gerlinde mi?" diye sordum.

Jonas başıyla onayladı. "Aslında seni onunla tanıştırmak isterim, çok yakında oturuyor, Béla ile de çok ilgilendi. Saat uğramak için geç değil henüz!"

Şaşkınlıkla Jonas'a baktım. Merak ile kıskançlık, böyle bir düşünce karşısında hissettiğim kızgınlık ve öfkeye karıştı, ama sonunda galip gelen merak oldu.

Kısa süre sonra bu köy okulu öğretmeni karşısında hissettiğim komplekslerin boşuna olduğunu anladım. Jonas'ın kız arkadaşı sıkıcı biriydi; güzel bile değildi, hatta saf olduğu bile söylenebilirdi, üstelik Jonas'tan en az dört yaş büyüktü. Yıldırım hızıyla yürüttüğüm bu gizli analizin ardından, görmüş geçirmişliğimle onu etkilemeye çalıştım. Sonra Béla'nın hırsızlık olayının ayrıntılarını sorup sahte bir ilgiyle onun pedagojik bilgisine başvurdum. "Kendini savunmak için ne söyledi?" diye sordum.

Gerlinde anlayışla gülümsedi. "İplik makaralarını *bulduğunu* iddia etti! Bu yaşta bir çocukta meseleyi devlet meselesi haline getirmemek gerekir. Ama esas olarak kendine ait olan ve olmayan, doğru ve yanlış arasındaki farkı bilmesi önemli!"

Alaycı bir nükteden kaçındım; çünkü ahlaki iddiasında aslında son derece haklı olduğunu biliyordum.

Orada yarım saat kaldıktan sonra, Jonas'la birlikte kalktık. Kısa bir süre sonra Cora'ya Gerlinde'nin evine ilişkin, örneğin hepsi evde dikilmiş kanepe yastıklarının dosdoğru televizyona

bakması gibi alaycı ayrıntılar aktarabilecektim.

"Mutluluğunu engellemek istemem," dedim Jonas'a, ertesi gün vedalaşırken. "Boşanmak için tek koşulum var: Béla'nın velayetinin bende olacağına, sadece yazları sende kalacağına söz vermelisin."

Jonas başını minnetle salladı. Bu fırsattan yararlanıp sordum: "Bana bir iyilik daha yapar mısın? Bagajda bir arkadaşıma ait iki tablo var. Adresini buraya not ettim. Onları Frankfurt'a gönderebilir misin?"

Anlaşmamız onu öylesine mutlu etmişti ki, onları kendi eliyle Kathrin'e teslim edeceğine söz verdi.

Ancak Béla otomobile bindiğinde, içeride çocuk koltuğu olmadığından, Jonas yeniden heyecanlandı. Görünüşe bakılırsa, Cora onu Ferrari'den sökmüştü. "Böyle gitmenize izin veremem!" dedi endişeli baba, kendi otomobilinden çıkardığı yepyeni çocuk koltuğunu getirdi.

El sallayarak tezek yığınının etrafında bir tur attıktan sonra nihayet yola çıktık. Daha üç dakika geçmemişti ki, Béla beklenen soruyu sordu: "Ne zaman varacağız?"

Béla uyanıp tuvalete gitmesi gerektiğini ve acıktığını söylediği sırada Lugano'ya varmak üzereydik. Benim durumum da farklı değildi. Zengin bir mönünün ardından canım yola devam etmek istemedi; çünkü uzun süre uykusuz kalmıştım ve uykusuz geçen zamanı telafi etmem gerekiyordu. Küçük bir otel buldum ve odada Béla'nın yanına uzandım. Cora'nın telefonunu uzun uzun çaldırmama karşın, bir kez daha karşı taraftan telefonu açan olmadı. Kathrin'deyse şansım yaver gitti. Bana ulaşabilmek için bulunduğum yerin telefon numarasını istedi.

Erik'in yazı masasında birkaç bin mark bulmuş, ilk iş olarak bununla kendine bir cep telefonu almıştı. "Sen telefonumu dinleyebileceklerini söylemiştin ya. Ama yeni cep telefonumdan kimse haberdar değil! Poliste her şey planladığımız gibi gitti, Pu işini çok iyi yaptı. Şu anda becerikli Emine'nin yardımıyla etnoloğun evini derleyip toparlıyor. Niye homurdanıyorsun ki, bir itirazın mı var? Bu arada yarın Erik'in sekreteriyle görüşeceğim. Onu işten çıkarmadan önce bürokratik işlerde bana yar-

dımcı olmasının bir sakıncası yok!"

Vay canına, diye düşündüm, insanlara iş dağıtma sanatı da öğrenilebiliyormuş demek ki.

Oğlumla birlikte pırıl pırıl bir günün sabahında yolun son etabına koyulduğumuzda, ikimizin de keyfine diyecek yoktu. Neyse ki Béla yavru kedilerin hiçbirini yanımıza almamamızın acısını unutmuştu. Yeni öğrendiği dokunaklı, eski bir çocuk şarkısını bana öğretmeye çalışıyor, ama pek başarılı olamıyordu. "Taş üzerine taş, taş üzerine taş, yakında biter evimiz, yeriz içinde aş!" diye şarkı söylüyor, bu sırada gizli hazine çantasından çıkardığı iki lego taşını birbirine vuruyordu. Oğlanın yeniden yanımda olmasından olağanüstü mutluluk duyuyordum.

15

Floransa'ya vardığımızda, evin kapısı daha ben otomobilden inip zile basmadan açıldı. Uzun yolculuktan ötürü yorgun düştüğümden, bu hizmeti minnetle karşıladım; Béla da Mario'nun kendisini havaya fırlatmasından çok memnun görünüyordu. Bahçıvanımız ancak Béla'yı bu şekilde selamladıktan sonra kaba elini bana uzattı ve üzüntülü bir ifade takındı.

"Cora ile Emilia nerede?" diye sordum.

Mario umutsuz bir kekemelik vakasıydı. Zamanla, Mario anlaşılır bir sözcük çıkarmak için çabalarken sabırla beklemeyi öğrenmiştik; çünkü gerilip heyecanlanacak olursa, konuşması olanaksız hale geliyordu.

Anlaşılan bana iletmek istediği önemli bir mesaj vardı ama acınası bir 'au au au' hecesinden başka bir şey çıkmıyordu ağzından. Tahta ve tebeşirini uzattım ona ve çarpık harflerle *AUTOAMBULANZA*[1] yazdı. Endişeyle başka bir açıklama gelmesini bekledim. Sözcüğün yanına *OSPEDALE*'yi de[2] ekledi.

Sadık yardımcımız Emilia bize birkaç kez bir kalp rahatsızlığı olduğundan söz etmişti, ama onu ciddiye almamıştık. Emilia ile Mario'nun geç buldukları mutluluk bu kadar çabuk mu sona erecekti? Aslında karılarından önce öbür dünyaya göçme-

[1] [İt.] Ambulans. (Çev.)
[2] [İt.] Hastane. (Çev.)

leri erkeklerin istatistiksel görevi değil miydi? Görev demişken, ne yazık ki becerikli bir aşçı, yeri en zor doldurulacak kişiydi! "*Infarto cardiaco*?"[1] diye sordum ağır, basık bir vurguyla. Mario birden gülmekten kendini alamayıp başını iki yana salladı. Dili hâlâ çözülmüş değildi.

Neyse ki Emilia tam o sırada eve döndü. Kalp krizi söz konusu bile değildi. Anlattıkları melodramlardakine benzer çıkışlarla bezeliydi: Cora dün akşam eve rengi solmuş, üşümüş halde gelmiş, yine de Emilia ile Mario'yu en sevdiği lokantaya davet etmişti. İyi bir yemek yiyeceğime öylesine seviniyorum ki, demiş; ama tabağındakilere neredeyse hiç dokunmamış.

"Genç bir kadının birden midesi bulanırsa, insan ne düşünür?" diye sordu Emilia manidar biçimde bana bakarak. Cora erkenden yatmış, ertesi gün kusmak zorunda kalmış, akşama doğru da şiddetli karın ağrıları eşliğinde ateşi yükselmiş. Eve çağrılan bir doktor hastayı hemen hastaneye sevk etmiş. Cora'nın apandisiti de burada alınmış.

"Yarın onu ziyaret edebilirsin," diye bitirdi Emilia raporunu. "Ne yazık ki sizlere yemek yapacak vaktim olmadı. Umarım yolda bir şeyler atıştırmışsınızdır."

Böylece İtalya'daki ilk akşam yemeğimizde kurumuş buğday ekmeği ve kayınvalidemin yağlı ciğer salamıyla yetinmek zorunda kaldık. Ancak ertesi gün pastırma yazı güneşi altında bahçede oturmuş, Emilia'yla birlikte *espresso*'larımızı içerken bu sıkıntıyı da unutmuştum.

"Umarım ortalığı karıştırmamışsınızdır," dedi ve bir şeyler öğrenmek isteyen bakışlarla bana baktı. "Sizden uzun süre haber alınamaması genellikle hayra alamet değildir."

"Elbette başımızdan birçok şey geçti," dedim. "Ama bu kez insanlık namına! Hasta ziyareti için hangi zaman uygun olur sence?"

Emilia biraz daha beklememi salık verdi. "Dün Cora daha doğru dürüst ayılmamıştı..."

Alışık olmadığım bir görüntüydü. Cora kolalı gömleği kadar beyaz bir tenle, aydınlık tek kişilik odasında, kırmızı saçları tab-

[1] [İt.] Kalp krizi mi? (Çev.)

lolardakine benzer şekilde yastığa yayılmış halde yatıyor, sol kolundaki toplardamara damla damla serum gidiyordu. "Amma yaptın şimdi!" dedim çaresizce, arkadaşımı neşelendirmek için.

"Oysa canım nasıl da *spaghetti alle vongole*[1] çekiyordu," dedi. "Şimdi bir süre yulaf ezmesinden başka bir şey yiyemeyeceğim. Jonas'la işler nasıl gitti?"

"Boşanmak istiyor," dedim.

Cora burun kıvırdı. "Böylelikle seni de dul yapma eğlencemi elimden alıyor. Ama belki de artık başka kahramanlık örneği sergileyemeyeceğim. Nedense bu kez ipi çekilenin ben olacağıma ilişkin aptalca bir his var içimde."

"Saçmalama! Günümüzde kimse apandisit ameliyatından ölmüyor!" Aklıma söyleyecek başka şey gelmedi. Yine de endişeyle soluk yüzünü süzdüm.

"Bana son bir iyilik yapar mısın?"

Gülümsedim: "Ne istersen!"

Cora elimi tuttu ve dilini dişlerine sürterek konuştu: "*You are my sister!* Sana daima güvenebilirim."

"Ebediyete kadar, amin!" dedim.

Az sonra bu sözü ona düşünmeden verdiğimi anlayacaktım.

"Metadon yanında, değil mi?" diye başladı. Sıkıntıyla başımı aşağı yukarı salladım.

"Maja, ona yazık etmek, günah olur. Haydi, Castellina'ya gidip şu Amerikalı kadına sıkı bir kokteyl hazırla!"

Yüz ifadem öylesine bir tiksinmeyle kasılmış olmalıydı ki, Cora gülmekten kendini alamadı. "Tanrım, canım nasıl acıdı!" diye çıkıştı bana. "Espri yapmanı kesinlikle yasaklıyorum!"

Onu eğlendirecek havada değildim. Bu kez Cora'nın beni maşa olarak kullanmasına izin vermeyecektim. Başımı iki yana salladım. "Ben yokum! Bu takıntılı fikrinden vazgeçmiyorsan, zahmet edip planını da uygulamaya kendin koy. Eminim o ilaç, etkinliğini daha yıllarca yitirmez!"

Büyük oranda benim inatçı *hayır* yanıtımla onun buyurgan *evet* ısrarından oluşan konuşmamız iki saate yakın sürdü. Kreş yaşındaki çocuklar gibi bağrıştığımız için, sonunda hemşire gelip beni kapının önüne koydu.

[1] [İt.] İstiridyeli spagetti. (Çev.)

Cora Toscana'daki malikâneyi öyle bir saplantı haline getirmişti ki, ödül olarak bana tüm varlığının üçte birini teklif etmiş, reddetmem halinde kanlı bıçaklı olacağımızı söylemişti. Eve dönüş yolunda ciddi ciddi arkadaşımın dün aldığı narkozun etkisiyle mi aklının bulandığını, yoksa doğuştan mı suça eğilimli olduğunu düşündüm. Yeniden bir suç işleyeceksek, neden sadece kendi üzerindeki kuşkuları dağıtacak mükemmel bir yöntem bulmuştu? Şimdiye kadar elimizi taşın altına birlikte sokmuştuk. Beni sınamak ya da benden kurtulmak mı istiyordu? Ne olursa olsun, onu her gün hastanede ziyaret etmeyi artık düşünmüyordum. Taze çiçekleri ona Mario, temiz gecelikleri de Emilia götürebilirdi.

Her şey yine düşündüğümün tam tersi oldu. Emilia, Béla'yı bir sirkin gösteri yaptığı köydeki kuzenine götürmek için izin istedi. Belki de Béla, Emilia ve Mario'nun kendi çocukluklarından kalma eğlence ihtiyaçlarını giderebilmeleri için sadece bir bahaneydi.

Aslında o günü, insanın severek ve kötü sonuçlar doğurmayacağından emin olarak ertelediği türden işlerimi halletmeye ayırmıştım. Vicdan azabı çekmeden günün sakin sakin geçmesine izin verdim. Aslında hiç yalnız yaşamamıştım. Şimdi bahçeyi, odaları ve mutfağı keyfimce kullanma olanağına sahip olmuştum. O gün hayatımda ilk kez sadece kendim için leziz bir yemek pişirebilirdim. Kilere baktım ve hemen altın sarısı renkli zeytinyağının durduğu şişenin boş olduğunu fark ettim. Emilia bile her zaman mükemmel olamıyordu.

Ateşle oynayan yanarak ölür! Benden çok Cora'ya söylenmiş olsa da, Erik'in bu sözünü aklımda tutmuştum. Cora'nın aksine ben tehlikeden hiç hoşlanmazdım ve bu nedenle çocuğumla sağ salim evime dönebilmiştim. Emilia ardında boşalmış bir zeytinyağı şişesi bırakmamış olsaydı, o gün uslu uslu evimde kalırdım da.

Bu kez otomobili hızlı, korkak önsezilerden tamamen uzaklaşmış olarak kullandım. Şarapla zeytinyağını doğrudan üreticisinden satın almak daha akıllıcaydı, üstelik çevrede ufak bir tur

atmak bana iyi gelecekti. Acaba Cora'nın özlemiyle yanıp tutuştuğu malikâneye giden stabilize yolu bulabilir miydim? Cora'nın sabuklamalarını kafamdan daha kolay atmak için taşınmaza uzaktan şöyle bir göz atmaktan başka bir niyetim yoktu.

Anlaşılan, yolumu yitirmiştim. Gerçi saptığım keskin virajlı dağlık yol dağa tırmanıyordu; ancak giderek daralıyor, daha taşlık olduğundan sürüşü zorlaştırıyordu. Etrafta yol soracak kimsenin bulunamadığı, Tanrı Pan'ın[1] ıssız saatiydi. Önemli değil, diye düşündüm, öyleyse zeytinyağını herhangi bir çiftçiden satın alır, biraz etrafı gezer, öğle yemeğini Castellina'da yerdim. Tasasızca otomobili yaz ıssızlığının ortasında bırakıp yaban sarmaşığı çiçekleri toplamaya başladım. Keyfim yerinde olduğundan avazım çıktığınca şarkı söyledim: *Tanrı isterse birine iyilik yapmayı, gezdirir ona uçsuz bucaksız dünyayı...*

Tam son mısraya ve *sevgili Tanrı'mı hükmetmeye bırakırım* kısmına gelmiştim ki, yakınlardan korkunç bir gürültü geldi. Fazla hızlı kullanan bir sürücü, Cora'ya ait olan, ne yazık ki biraz biçimsiz park ettiğim Ferrari'nin açık duran kapısını yarı yarıya koparmıştı.

Bir kadın kar beyazı pantolonu, üstünde pembe bluzuyla az ileride durdu, hasar görmüş lüks cipinden indi. Ağır adımlarla birbirimize yaklaştık. Saat öğlen on ikiydi.

Yabancı kadının altın sarısına boyanmış saçları vardı. Yoldaki çakıllar üzerinde zorlukla ilerliyordu. Biraz daha dikkatli baktığımda, Emilia'nın yaşlarında olduğunu, ama ondan farklı olarak çöp kadar zayıf olduğunu fark ettim. Konuşma mesafesine geldiğimizde, dilimin ucuna gelen tüm küfürleri yutup nezaket gereği, yaralı olup olmadığını sordum. Başını iki yana sallayıp artık neredeyse birkaç kablonun tuttuğu kapıma baktı. Hemen saldırı konumuna geçmek için keskin bir sesle konuştum: "*La mia macchina è danneggiata, ed è colpa Sua!*"[2]

Bozuk bir İtalyanca'yla Ferrari'nin yola devam edecek du-

[1] Yunan mitolojisinde hayvan biçimli bereket tanrısı. Arkadia kökenli bir tanrı olan Pan'ın adı, *paon* (hayvan otlatan) sözcüğünün Dor dilindeki kısaltılmış biçimidir. Yüksek tepelerde gezinen Pan tarımdan çok hayvan sürüleriyle ilgilenir. Bir çoban gibi flüt çalar, öğlenleri dinlenir, ki 'Tanrı Pan'ın ıssız saati'yle kastedilen şey de budur. (Çev.)

[2] [İt.] Arabam zarar gördü ve bu da sizin suçunuz. (Çev.)

rumda olup olmadığını sordu. Anlaşılan, tazminat, suç ve sigorta meseleleri konusunda tartışmaya girmek gibi bir niyeti yoktu, bunun yerine beceriksizliği için defalarca özür diliyor, çekingen bir ses tonuyla beni otomobiline davet ediyordu. Soluğunun kokusuna bakılırsa, kısa bir süre önce ufak bir aperitif almıştı.

"İngilizce konuşmayı tercih eder misiniz?" diye sordum.

Bunun üzerine yabancı kadının dili çözüldü. Adı Pamela Lachnit'miş ve buradan iki kilometre ötede oturuyormuş. Orada bir kahve içebilirmişiz; bu arada bahçıvanı otomobilime bakabilir, gerekirse onu çektirebilir, ardından beni gitmek istediğim yere götürürmüş. "Bu ıssız yerde ne arıyordunuz?" diye sordu.

"Zeytinyağı satın almak istiyordum," diye yanıtladım, "ama görülen o ki yolumu kaybettim. Otomobil bir arkadaşıma ait, tepkisi korkunç olacaktır. Evimiz Floransa'da."

"Alman mısınız? Bana Pam demenizde bir sakınca yok, biz Amerikalılar samimi insanlarızdır."

Ancak bu sözcüğün ağzından çıkmasıyla bende jeton düştü: Kader beni doğrudan dişi aslanın inine götürüyordu.

"Otomobilde bir şey bırakmamanız daha doğru olur," diyerek tavsiyede bulundu Pamela. "Gerçi buralar hayli ıssız yerlerdir ama, tam da bu nedenle hırsızlar gemi azıya alabilir."

Henüz boşaltmadığım ıvır zıvır ile dolu bagajı açtım. Kadının sırtı bana dönükken, boş kola kutuları, lego taşları, yarısı yenmiş müsli şekerlemelerinin arasından Metadon şişesini aldım ve onu paketlenmiş Matisse, Cora'nın keten ceketi, el feneri ve bijon anahtarıyla birlikte büyük bir plastik torbaya koydum. Sonra cipin yan koltuğuna geçtim. Az sonra, gerçekten de Cora'nın beni gönderdiği yere vardığımızı fark ettim.

Pam bana dondurma mı, *espresso* mu, yoksa –hakkımda belli önyargılar besleyerek– bir Münih birası mı tercih ettiğimi sordu, ardından *maid*'ine[1] seslendi.

"*Darling*, ne içmek istediğinizi lütfen kendiniz söyleyin! Bu dilin inceliklerine asla hâkim olamayacağım!" diye rica etti Pamela; bunun dışında bahçıvana da, iyice karışık bir konu olan otomobil meselesini anlatmalıydım.

[1] [İng.] Hizmetçi. (Çev.)

Buraya gelen her konuğun kahve içmek için Chianti dağlarına bakan terasta oturmayı tercih edeceğinden emin olsam da, Pamela beni oturma odasına götürdü. Dino ve Cora ile buraya geldiğimden bu yana her şey değişmiş görünüyordu, çünkü yeni sahibesi evi kendi zevkine göre döşemişti. Ben de başka milletten insanlara karşı önyargılarımdan vazgeçmeyi sevmediğimden, Pamela'nın kendi vatandaşlarına kıyasla görece iyi bir zevke sahip olduğunu mecburen teslim etmek zorunda kaldım.

Duvarlarda, havadar atmosferleriyle hoşuma giden izlenimci üslupta yapılmış manzara resimleri asılıydı. Kahve servis edilip tabloların başından ayrılmak zorunda kaldığımda, takdir edercesine bir tespitte bulundu: "Resim koleksiyonuma bu kadar ilgi göstermeniz beni sevindirdi. Onların farkına bile varmayan o kadar çok konuk oldu ki! Ne için İtalya'da bulunuyorsunuz?"

Almanların sonsuz İtalya tutkusu hakkında bir hikâye uydurduktan sonra, aynı soruyu ona yönelttim.

"*Honey*," dedi örümcek bacaklarına benzeyen yüzüklü parmaklarını oynatarak. "Nasıl derler? *Cherchez l'homme!*[1] Bir kadın yüzünü gerdiriyorsa, birdenbire sofu, bağış derneği müptelası ya da tamamen fütursuz olmuşsa, Marksizm'e ya da Budizm'e yönelmişse ve sonunda dünyanın kendisine yabancı bir bölgesine taşınmışsa, bunun ardında bir erkek aramak gerek. İnsan genellikle bu davranışından pişman olur, ki bende de durum bu."

Merakım uyanmıştı. Onu çok da sevimsiz bulmamıştım; buna karşın elli yaşının üzerinde bir kadının hâlâ erkeklerin peşinden koştuğunu düşünmek bana zor geliyordu. Temkinli davranıp ona başta bu yönde sorular sormadım, çünkü terbiye görmüş bir genç hanım izlenimi bırakmak ve ev sahibemde ne olursa olsun güven uyandırmak istiyordum. Ama Pamela herhangi bir karşılık beklemeden konuşmayı sürdürdü:

"Bakın, üç kez evlendim. İnsanlar artık evlilikten burama geldiğini düşünüyor olmalı. Ama ne yazık ki durum bu değil. İşte bu yüzden şimdi bu ıssız yerde oturmuş, ölesiye sıkılıyo-

[1] [Fra.] Ardında bir erkek ara! (Çev.)

rum."

"Neden Amerika'ya dönmüyorsunuz?" diye sordum umutla.

"İyi soru! Yarını bile beklemeyip bu adımı hemen bugün atmalıyım," dedi. "Geçen zaman içinde *Italiano*'m ile evlenmediğim için şanslıyım, aksi halde dördüncü kez boşanmak zorunda kalacaktım. Tek fark, bu kez bu boşanmadan bana tek sent bile kalmayacaktı! Bir hafta önce bu nankör Kazanova'nın yirmi yaşında bir kızla ilişkisi olduğunu öğrendim!" Bana, sanki tüm genç kadınlar potansiyel heterlermiş[1] gibi kötü kötü baktı. Masum göz kırpıştırmalarım sayesinde yeniden yumuşadı.

Pamela bakışlarını birkaç kez Barok dönemden kalma büyük duvar saatine kaydırdı, çünkü bahçıvanı hâlâ geri dönmemişti. Hizmetçi zeytin ve tuzlu badem getirdi, Pamela bunların yanına kendine viski, bana da Campari koydu.

Pamela çalan telefona bakmak için yan odaya gittiğinde, istesem, içkisini Metadon marifetiyle daha çarpıcı hale getirebilirdim.

"Umberto aradı, Ferrari kasabaki bir tamirhanedeymiş, ama ancak yarın sabah onarılabilirmiş. Bahçıvanım sizi ne zaman arzu ederseniz Floransa'ya götürür."

Düşündüm. "Çalışanlarınızın vaktini almak istemem," dedim nazikçe. "Zaten yarın otomobili almak için yine buraya gelmem gerekecek. Belki de Castellina'da gecelerim. Eminim güzel bir otel biliyorsunuzdur!"

Pamela kendine bir kadeh içki daha koyduğunda, daha da içten oldu. "Burada kalsanıza, *my love*! Burada ihtiyacım olandan fazla oda, istediğimden çok daha az konuğum var. Doğruyu söylemek gerekirse, her akşam yalnız yemek yemekten çok sıkıldım. İnsanın burada bir lokantaya yanında bir eşlik edeni olmadan gitmesiyse tek kelimeyle bir azap. Kalırsanız, bana büyük bir iyilik etmiş olursunuz!"

Komplekssiz mi olduğunu düşünmüştüm? Bence bu kadın burnundan kıl aldırmıyordu; çünkü özellikle Toscana'da bir ka-

[1] [Yun.] Kadın yoldaş. Antik Yunan'da önemli erkeklerle birlikte olan, birçok yeteneğe sahip, kültürlü genç kız ve kadınlar. (Çev.)

dın rahatlıkla yalnız başına bir lokantaya gidebilirdi. Burası İran değildi ki!

Sonra genç hizmetçi kız beni konuk odasına götürdü ve yatağın üzerine Çin ipeğinden bir gecelikle bir Amerikan havayolu şirketine ait minyatür bir kozmetik çantası bıraktı. Pamela'nın şimdi *siesta*'sına yatacağını söyleyip bir arzum olup olmadığını sordu.

"Adınız nedir?" diye öğrenmek istedim.

Adının Lucia olduğunu söyledi, büyük olasılıkla günlük yaşantısında değişiklik yarattığım için dönüp minnetle bana bakarak.

"Bahçede harika bir havuz gördüm," dedim. "Eminim Pamela orada her gün birkaç tur yüzüyordur. Sizin de yüzmenize izin veriyor mu?"

Lucia üzülerek yüzme bilmediğini söyledi. "Havuzun artık neredeyse hiç kullanılmaması çok yazık. Başta Pamela havuza birkaç kez girmişti; ama sonra evin eski sahibinin –buralarda ona *il barone* diyorduk– havuzda boğulduğunu öğrendi. Şimdi havuza ayağını bile sokmuyor. Ama belki de bu sadece bir bahanedir; çünkü genellikle şezlonguna uzanıp tembellik etmekten hoşlanıyor."

Cümlesinin devamını getirdim: "...ve sürüngen derisini ısıtıyor! Oysa Amerikalıların sağlıklı vücut meraklısı olduklarını düşünürdüm."

Bu koşullar altında Metadon'u tuvalete dökebileceğimi rahatlayarak fark ettim. Bir sonraki görüşümde Cora'ya şişenin içindeki tüm Metadon'u Pamela'nın kahvesine döktüğümü, ama bedensel zorlanma olmadığından, girişimimin sonuçsuz kaldığını söyleyecektim.

"İşinizi seviyor musunuz?" diye sordum.

"Elbette. Burası cennet gibi bir yer," dedi Lucia uslu uslu. "Ama biraz ıssız. Başta geceleri de kalmam gerekiyordu, ama şimdi hanımefendi akşam yemeğinden sonra arabayla eve gitmeme izin veriyor. Neyse ki yabancılar akşam yemeklerini erkenden, üstelik Amerikalı hanımefendi de oldukça az miktarda yiyor!"

Yankee'lerin garip huylarıyla eğlenerek birbirimize anla-

yışla gülümsedik. "Neyse, en azından evinize erkenden dönmeye bakın, eminim bir erkek arkadaşınız vardır," dedim ona.

Başını olumlu anlamda salladı: "Ne de olsa tüm hayatım yemek ve ütü yapmakla geçmiyor. Dino her akşam beni buradan alıyor, sonra çoğunlukla birlikte dışarı çıkıyoruz. Hafta sonları genellikle buraya gelmiyorum."

Esnemem geldiğinde, tatlı Lucia teras kapısının perdelerini kapatıp odadan çıktı. Belki de bir konukla erkek arkadaşı hakkında böylesine samimi bir konuşmaya girmek ona garip gelmişti. Kısa bir şekerleme yaptım. Rüyamda ölü İngiliz'in ölüler diyarından dönüp mülkünü geri istediğini gördüm. Uyandığımda kendimi hayallerimizin villasında bulunca biraz şaşırmıştım.

Ev sahibem büyük olasılıkla hâlâ uyuyor olduğundan, kalacak konuklar düşünülerek yatağın hemen başucuna yerleştirilmiş olan raftaki kitaplara baktım. Sanat tarihi üzerine bir cildi karıştırırken, Pamela Lachnit'in Amerikalı ressam Mary Cassat üzerine bir biyografi hazırlamış olduğunu gördüm. Aklımın bir kenarına Pam'i bir daha kesinlikle küçümsememeyi yazdım.

Kaldığım odanın duvarlarına asılmış tabloların birçoğu da Pamela'nın izlenimcilere olan tutkusunu kanıtlıyordu. Ama benim Matisse'im yanında bunların hepsi hava cıva, diye düşündüm gururla. İçinde durduğu plastik torba yanımda, yeşil damarlı mermerin üzerindeydi. Yataktan çıkmama bile gerek kalmadan uzanıp tabloyu, korumak için sardığım yastık kılıfından çıkardım.

Matisse artık bana aitti! Gerçekçilik ile hayal gücüyle bezeli dekoratif ayrıntı bolluğu arasındaki olağanüstü gerilimi son derece hoşuma giden çarpıcı harem sahnesine hayranlıkla baktım.

Ansızın tablomun üzerine parlak öğleden sonrası güneşi düştü ve Pamela bir hayalet gibi sessizce teras kapısının tül perdeleri arasından süzüldü. Matisse'i yatak örtüsünün altına saklayacak vaktim olmamıştı.

Duyduğum endişe yüzüme öylesine belirgin bir şekilde yansımış olmalıydı ki, Pamela bir atmaca gibi elimdeki resme atıldı. Sanat uzmanı olduğundan tablo karşısında haklı olarak hayranlık duymuş, hatta bir tür esrime haline girmişti. "Hariku-

lade! Tek kelimeyle olağanüstü! Böylesine değerli bir parçayı nasıl elde ettiniz?"

"Miras kaldı," diye iddia ettim onun sorularına hiç de hazırlıklı olmamama karşın çabucak.

"Öyleyse varlıklı bir aileden geliyor olmalısınız," derken, ses tonuna kuşkucu bir tını yerleşmişti.

Mahcubiyete kapıldığımdan, kendime zengin bir büyükanne ve büyükbaba, sonradan fakirleşmiş ebeveynler düzdüm.

Süslü aile geçmişim Pamela'yı pek ilgilendirmiyordu. "Bu Matisse'in tahminen yirmili yılların ortasında yapılmış olduğunu biliyorsunuzdur. Eminim büyükbabanız onu uygun bir fiyata satın almıştır. Bunun için ne istersiniz?"

İçinde bulunduğum zaman baskısı altında, bu satışa yanaşmamaya karar verdim, çünkü büyük olasılıkla ekspertiz raporu gerektirecek, dolayısıyla tablonun çalıntı olduğu ortaya çıkacaktı. Bunun üzerine zincirleme bir soruşturma açılırdı ki, bunun olmasını kesinlikle engellemem gerekiyordu.

"Satılık değil," dedim kesin bir ses tonuyla.

Aynı anda Pamela'nın gözlerinde Cora'nın saplantılı hırsını anımsatan bir parıltı gördüm.

"Zenginim," dedi. "Eminim anlaşmamızın bir yolu vardır."

"Hayatta olmaz!" dedim inatla ve tabloyu dikkatle bir yastığın üzerine bıraktım.

Pamela beni, tıpkı bir yılanın küçük bir tavşanı göz hapsinde tuttuğu gibi süzerken, kıpkırmızı olmuştum: "Bu tablo orijinal," dedi ve düşündü, "iddiaya girerim ki öyle. Yoksa çalıntı mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim kararlılıkla.

Ama Pamela bana inanmışa benzemiyordu. Bir tablonun çalıntı olup olmadığını anlamanın kolay olduğunu, açık kartlarla oynamamanın bir anlamı olmadığını söyledi. Bu Matisse'i her ne koşulda olursa olsun istediğinden ve başkasına satmayı da düşünmediğinden, menşeinin kendisi için önemli olmadığını ekledi. Ona kalsa, böyle bir hazineyi asla elinden bırakmaz, yatak odasına asmak üzere yanında Amerika'ya götürürdü.

"Elbette duvar kâğıtlarını uygun bir desende seçmem gerekecek. Her sabah gözlerimi bu tabloya bakarak açtığımda, bu

cariye bana gün boyunca mutluluk ve sevinç getirecek."

Risksiz bir satış fikri son derece çekici olsa da, içimde isteksiz davranıp fiyatı yükseltme hırsı uyanmıştı.

"Mutluluk ve sevinci satın alamazsınız!" dedim bilge bir edayla. "Üstelik insan hayatta her istediğine sahip olamaz!"

Sözlerim Pamela'yı eğlendirmiş olmalıydı. "Bak sen, civciv tavuktan akıllı sanıyor kendini!" dedi müstehzi bir gülümsemeyle. "İnsanlara ilişkin olarak bu teoriniz doğru olabilir ama yeterince para ödedikten sonra neredeyse her şey satın alınabilir."

Bu lafları da ancak bir milyoner edebilir, diye düşündüm. Zaman kazanmak istediğimden, teklifini düşüneceğimi söyledim.

O andan itibaren Pamela dünya üzerindeki en nazik ev sahibesi haline geldi, bana bütün malikâneyi gezdirdikten sonra dönüp dolaşıp yine aşk hayatına geldi. "Siena'daki bir sergi açılışında tanıştık; bu duvarlardaki bütün resimler ona aittir. Bir erkek olarak ondan çok hoşlandığım için, sergilediği tüm eserleri satın aldım. Ama onun yaratıcı gücü olmayan bir taklitçi olduğunu ancak çok sonra anladım. Kendimi ona haddinden çabuk kaptırmıştım ve sırf ona yakın olabilmek için bu malikâneyi satın aldım. Sevgilimle birlikte burada pastoral bir düş yaşayacağımı sanıyordum; ama beni neredeyse hiç ziyarete gelmedi. Dostlarımın hepsi Birleşik Devletler'de yaşıyor. Böylece yabancı bir ülkede yabancı bir kadın olarak kalakaldım!"

Amacı acıma duygusu yaratmaksa, yanlış kişiye rastlamıştı. Şimdilik olası bir takasa ilişkin tek kelime etmemiştik; ama Pamela da tıpkı benim gibi sürekli bu konuda düşünüyor olmalıydı.

Lucia sofrayı erkenden hazırlamış, yemeği servis etmişti. Aslında lezzetli Toscana yemekleri bekliyordum, ama önümüze gelen yemeğin bununla uzaktan yakından ilgisi yoktu: Ev sahibem düşük kalorili greyfrut, kırmızı turp salatası, haşlanmış tavuk göğsü ve peksimetten meydana gelen samansı bir rejim yemeğini tercih ediyordu. Ancak içki konusunda daha sert seçe-

neklere sahipti.

Dino'nun kız arkadaşını almaya geldiğinde beni burada görmesini istemediğimden, bu keyifsiz yemeğin ardından kendimi iyi hissetmediğim gerekçesiyle konuk odasına çekildim. Hayal kırıklığına uğradığımı anlayan Lucia peşim sıra odaya gelip bana kızartılmış sarmısaklı ekmek, zeytinyağı ve bir parça *pecorino fresco*[1] getirdi. Açgözlülükle yemeğe saldırdığımda, bir otomobilin yaklaştığını, sonra yeniden evden ayrıldığını işittim. Ancak bundan sonra saklandığım yerden çıkıp terastaki Pam'e katıldım.

Viski tüketimine bakılırsa, Pam'in çoktan sarhoş olması gerekiyordu, hâlâ ayık olması ise alkol alışkanlığı olduğunu düşündürüyordu. Daha akşam yemeğinden önce uzun beyaz pantolonunu, balıkçı yakalı, kamış yeşili bir elbiseyle değiştirmiş, boynuna da kıyafetine uygun zümrüt ve pırlantalarla süslü bir kolye takmıştı. Pahalı takıları seviyor olmalıydı; kendimi kaybedip onu satmaya kalkışacağımdan, Cora'nın büyükannesinden aldığım iri broşu takmamam isabet olmuştu.

Amerikalı kadın hemen konuya geldi: "Geçen zamanda düşünmeye fırsatınız oldu mu? İddialı bir rakam istemekten çekinmenize gerek yok. Üstelik bu tablo fazla işinize yaramaz, oysa karşılığında alacağınız parayla neler yapabileceğinizi düşünün! Örneğin bir dünya gezisi ya da zengin bir müstakbel kocayla karşılaşacağınız bir golf kulübü üyeliği. Genç bir kızken ben de kariyerime böyle başlamıştım."

"Ben zaten evliyim," dedim inatla.

Pamela şaşırmış görünüyordu. "Pekâlâ, parası var mı? Sadık mı? Onu seviyor musunuz?"

Bunlardan hiçbiri söz konusu değildi ama bu kimseyi ilgilendirmezdi. Sanki ben de bilmiyormuşum gibi omuz silkip karşı atağa kalktım: "Çocuklarınız yok mu sizin?"

Bu karşı soruyla onu zayıf noktasından vurmuştum. Alkol sonunda etkisini göstermeye başlamış, Pamela'yı ağlatmıştı. Tek kızı Béla'nın yaşında öldüğü için onun acısını paylaşabiliyordum. "Küçük Cindy'm yaşasa, sizin yaşınızda olacaktı," dedi, kemikli elleriyle ensemi tutup beni kendine doğru çekti.

[1] [İt.] Taze kuzu eti. (Çev.)

Başka fiziksel temasa maruz kalmamak için ayağa kalktım; saat henüz on olduğundan ve aslında bu vakitte uyuma huyum olmadığından, hafif bir üşütme bahanesinin ardına sığındım.

Havası temiz odada uyumaya alışkın olsam da, bu kez kapı ve pencereleri kapattım; ne yazık ki bu yüzden kurbağa ve bülbül korosuna kulak kabartamadım. Sonra ejderha ve pagoda desenli ipek geceliği üzerime geçirdim, bir süre aynada kendimi izledikten sonra gece masasının üzerine bir sürü kitap yığdım. Sabahleyin kahvaltıda Pamela'nın kahvesine Metadon eklemek hâlâ kolay bir işti; ama sonra onu eforlu bir koşuya nasıl zorlayacaktım? Yüreğimde karanlık düşüncelerle erkenden uykuya daldığımdan, gecenin üçünde yeniden uyandım.

Hava boğucu, etraf zifiri karanlıktı. Sessizce yataktan kalktım, derin bir soluk almak için dışarıya bakan kapıyı açtım. Dışarıda hava temiz ve ılıktı. Yalınayak terasa çıktım, evin etrafında yürüyüp ön tarafta gördüğüm ışığa doğru yürüdüm. Evin bir yerlerinde bir lamba yanıyordu.

Pamela'nın yatak odasının camında perde olmadığından, yatağını görmek mümkündü. Onun da benim gibi uykusu kaçmıştı, bir yastık yığınına yaslanmış halde dimdik oturmuş, dikkatle elindeki küçük yazılı kâğıtları okuyordu.

Amerikalı kadın toplu tabancasını, mermileriyle birlikte önüne koymuş, büyük olasılıkla silahın kullanma kılavuzunu okuyordu. Beceriksizce mermileri silahın topuna yerleştirmeye çalışıyor, ama bir türlü başaramıyordu.

Aklından neler geçtiğini anladığımda, yapabildiğim tek şey, başımı yorgunlukla iki yana sallamak oldu. Şu anda, bu odada son derece amatörce, sonunun ne olacağı düşünülmeyen bir cinayet planlanıyordu. Bıkkınlıkla karışık bir duyguyla cesedimi ortadan nasıl kaldıracağını düşünmeyişine şaştım. Bunu hayatta beceremez, diye düşündüm. O benim odama gelmeden ben onun yatak odasına girip bu sırada yatağını koruyan İngiltere işi iki alacalı köpek biblosundan birini yere devirdim. Çıkan ses karşısında öylesine irkildi ki, tüm cephanesini elinden düşürüverdi.

Tereddüt etmeden silahla mermileri yerden aldım, silahı

uygun biçimde doldurdum, horozu kaldırdım ve üzeri tepeleme giysi dolu bir iskemleye oturup bacak bacak üstüne attım. Anlaşılan, bu tavırlarım, korkunç silahşor kadın imajına uyuyor ve bu da Pamela'yı öylesine korkutuyordu ki, bir hırsızın çıkarabileceği türden gürültüler hakkında zırvalamaya kalkmadı. "Mesele olan tek şey Matisse," diye kekeledi. "Tabanca sadece bir şaka olacaktı, bir tür tehdit unsuru..."

"Ama bunun için onu doldurmak gerekmez," dedim. "Beni gerçekten de sırf o tabloya sahip olmak için mi öldürmek istiyordunuz?"

Bir kez daha, bu kadının genç hali olarak gördüğüm Cora'yı düşünmek zorunda kaldım: şımarık, vicdansız ve açgözlü.

"Size sadece iki düşüncesizlik örneğinden söz etmek istiyorum: Öncelikle polis sorgusunda benim ortadan kayboluşumu nasıl açıklamayı düşünüyordunuz? İkinci olarak cesedimi uzun vadede nereye saklayacaktınız?"

Pamela beni makul bir çözümle etkilemek uğruna ciddi ciddi bu konuda düşünmeye başladı. "Büyük olasılıkla bahçıvanı bu işe karıştırmazdım, zira fazlasıyla dürüst biri. Ama Lucia'nın erkek arkadaşı Dino mezar kazmaktan çekinecek birine benzemiyor," dedi. "Ama bu durumda ikisine de sus payı ödemek gerekir."

"Bu çok pahalı bir çözüm olabilir," diye araya girdim. "İkisi ömrünüz boyunca size şantaj yapabilir – o da cinayetin polis tarafından çözülmeyeceğini düşünürsek."

"Tam da bu nedenle siz de beni vuramayacaksınız," dedi Pamela. Söylediği pek de mantıksız sayılmazdı.

"Biliyor musunuz?" dedim. "Böyle anlamsız tartışmalarla yapıcı bir adım atamayacağımızdan, iki tarafın da hayatta kalacağı makul bir uzlaşmaya varmaya ne dersiniz?"

"Pekâlâ! Ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu rahatlayarak.

"Aslına bakarsanız, aklımda uçuk bir rakamdan çok bir takas var: evinize karşılık bir Matisse. Anlaştık mı?"

Yutkundu ve reddettiğini belirten bir jest yaptı. "Ama benim evim daha fazla eder!"

"O kadar da değil," dedim, yasal yollarla satın alınmış olması kaydıyla bir Matisse'in ne kadar edeceği hakkında tek bir

fikrim bile olmadan.

Yeniden başa baş bir durum oluştuğundan, Pamela kendinden beklenmeyecek bir zekâ kıvraklığıyla yeni bir koz oynadı: "*Honey*, size gerçekçi bir öneride bulunacağım: Kısa bir süre sonra ülkeme temelli döndüğümde, artık Avrupa'ya yılda sadece birkaç haftalığına geleceğim. ABD'de olduğum zamanlarda tatilinizi bedavaya malikânemde geçirebilirsiniz! Umberto ve Lucia'nın da maaşlarını ödemeye devam ederim, sizin sadece elektrik ve telefon faturalarını..."

Şimdi de beni kendi ardından evine bakacak biri olarak kiralamak niyetindeydi. Başımı iki yana salladım.

"Matisse sahip olduğum tek değerli nesne; üstelik ona çok bağlıyım," dedim. "Onu benden aldığınızda, elimde başka hiçbir şey kalmaz. Berbat bir alışveriş olur bu!"

"Yaa," dedi yapmacık bir safdillikle, "şimdi anlıyorum! Sizi kapının önüne koymamam için yazılı bir şeye gereksinim duyuyorsunuz. Gerçekten de size bir sigorta lazım. Tatil hakkı için yazılı bir belge ve vasiyetnameye ne dersiniz? Öldüğüm zaman Matisse yeniden sizin olur!"

"Hepsi bu mu?" diye sordum.

Müşterim giderek sabırsızlanmaya başladı. "Tevazu en belirgin özelliğiniz değil anladığım kadarıyla! Son teklifim: Zakkumu düzenli olarak sulayacağınıza söz verirseniz, sizi evimin yasal vârisi yaparım. İsterseniz o zaman Matisse'i de alabilirsiniz."

Bir anlığına bu bonkör teklifinden gurur duydu, ne var ki gözlerimde fark ettiği ışıltıyı doğru biçimde yorumlamakta gecikmedi. "Pekâlâ, küçük bir düzeltme yapmak gerekiyor. Vasiyet bu haliyle pek de iyi bir fikir değil sanırım, ne de olsa hayal gücünüzü tetikleyebilir. İyisi mi şöyle yapalım: Noter nezdinde, malikânenin, üzerinde durduğu araziyle birlikte sizin mülkiyetinize geçeceği bir tarih belirleyelim, bir tür ön miras anlaşması gibi. Yaşadığım süre boyunca yapacağım Avrupa seyahatlerimde burada kalma hakkım saklı olacak. Ama benim için şu madde çok önemli: Hayatımı doğal olmayan yollarla yitirecek olursam, Matisse bir müzeye bağışlanacak; hastalık ya da yaşlılıktan ölecek olursam, onu geri alabilirsiniz."

Başından geçen üç boşanma yüzünden Pam sağlam bir hukuk bilgisi edinmiş, sonunda bu yönüyle de beni etkilemeyi başarmıştı. Anlaşmayı kabul ettim.

16

Korku, kavga ve düşmanımın kapitülasyonlarıyla geçen gecenin ardından, ertesi sabah müsliden oluşan bir kahvaltı ve samimi bir vedalaşma bekliyordu beni. Akşamdan kalma olan Pamela bana *Cindy* diye seslendi, Umberto'yla birlikte otomobilimin beni kısmen de olsa sürüşe hazır biçimde beklediği kasabaya gitmek üzere yola çıktığımızda, ardımdan neredeyse ağlamaklı bir ifadeyle el salladı.

Yolda aklıma aslında zeytinyağı ve şarap almak üzere dışarı çıkmış olduğum geldi ama o an her türlü *azienda agricola*'yı[1] bir yana bıraktım; olağanüstü başarımı hasta Cora'ya iletmek için sabırsızlanıyordum. Yıllar önce kucağımda bebeğimle Floransa'ya kaçmış, Cora'yı bana tahammül etmeye zorlamış, o zamandan bu yana da onun gölgesinde yaşamıştım. Elbette bazı hassas durumlarda ona destek olmayı bilmiştim, ama temelde bazı şeyler değişmediği sürece hep ona borçlu kalacaktım.

Autostrada'ya[2] çıktığımda plan yapmaya başlamıştım bile. Tek kuruş param olmadıktan sonra evlerin en güzeli, bahçelerin en muhteşemi ne işime yarardı? Elektrik ve su faturalarımı ödeyebilmeli, yeme içmeye, kıyafet ve kozmetik giderlerime para ayırabilmeliydim. Oğlum Béla'nın da her geçen yılla birlikte da-

[1] [İt.] Tarım işletmesi; çiftlik. (Çev.)
[2] [İt.] Otoyol. (Çev.)

ha fazla masrafı olacaktı. Sözleşme uyarınca malikâneyi satamayacak, Pamela'nın üç ayda bir yapacağı ziyaretler için malikâneyi bakımlı tutmak zorunda kalacaktım. Cora yanımda kaldığı haftalarda masrafları mutlaka paylaşacaktı, peki ya nadiren yanıma gelir, kışları Floransa'yı tercih ederse? Almanya'dan çok sayıda misafir ağırlamayı planladım. *Toscana'da tatil! Alman eşlikçiniz nezdinde büyüleyici bir evde İtalyanca öğrenin* – büyük hafta sonu dergilerine verilecek böyle bir ilan iyi sonuç getirirdi. Hatta sanat tarihi gezileri de sunabilirdim, ne de olsa Floransa'da turist rehberi olarak epeyce deneyim kazanmıştım; Siena hemen şuracıktaydı, Umberto turistleri bir minibüsle gezdirebilirdi. Akşamları turistlere çevredeki lokantaları önerebilir, karşılığında da belli bir komisyon alırdım. Cora, Béla ve bana yeterli yaşama alanı kalması için altı kişiden fazlasını ağırlayamazdım. Kathrin'in, hatta belki de, sonunda Avrupa'nın güneşli yüzünü görmeyi hak eden Pu'nun da kısa sürede beni ziyarete geleceğine emindim.

Felix'e bundan sonra sömestr tatillerini burada geçirmesini teklif edecektim. Onu düşününce, yüreğim ısındı. Kuzeniyle bir gönül ilişkisine girmemi Cora nasıl karşılayacaktı acaba? Yoksa akıbetim, burayı bir erkek uğruna alıp onun kendisini ziyaret etmemesi üzerine kendini ihanete uğramış, ortada bırakılmış hisseden Pamela'nınkine mi benzeyecek, onun ressamını beklediği gibi ben de boş yere Cora ile Felix'in yolunu mu gözleyecektim? Hayatla tek başıma baş edecek gücüm var mıydı?

Sevinecek bunca sebebim varken, bu olumsuz düşünceler nereden takılmıştı aklıma? Tek bir cinayet bile işlemeden Cora'nın dünya üzerinde her şeyden çok arzuladığı şeye sahip olmuştum. Başarım Cora tarafından nasıl karşılanacaktı? Öylesine heyecanlıydım ki, eve hiç uğramadan doğruca hastanenin yolunu tuttum. Saat henüz erkendi, kaldı ki Béla da yeni bir yolculuğun verdiği yorgunlukla öğle uykusuna yatardı, büyük olasılıkla Emilia da öyle..

Hastanede, Cora'nın odasının önünde derin bir soluk almak üzere birkaç saniye bekledim. İçeri girip boş bir yatakla karşılaştığımda, tüyler ürpertici bir an boyunca onun ölmüş olabile-

ceğini düşündüm. Ancak geçen gelişimde getirdiğim bir demet çiçeğin hâlâ solmamış olduğunu fark etmemle karanlık öngörülerim, daha Cora'nın ayaklarını sürüyerek koridorda yürüdüğünü duymadan önce dağıldı. Az sonra ayağında terlikler, sırtında sabahlığıyla karşımdaydı. "Vay, Maja, bu ne sürpriz! Benimle konuşmuyorsun sanıyordum!" Boynuma sarıldı. "Sigara getirdin mi? Ya çikolata? Burada açlıktan geberiyorum!"

Yatağa girerken yara yerinin acıdığından olsa gerek, yüzünü buruşturdu. "Gelmen çok iyi oldu, dün tek bir Allah'ın kulu bile uğramadı, canım bok gibi sıkıldı. Aslında bugün eve çıkmak istiyorum, ama şu otoriter beyaz önlüklüler beni iki gün daha burada tutmaya niyetliler. Béla nasıl? Yorgun görünüyorsun; ben hastanede işkenceye maruz kalırken, sen geceleri masalara çıkıp dans falan mı ediyorsun?"

"Cora," dedim heyecanla, "dün Castellina'daydım. İşlem tamam! Her şey yolunda..."

Bir süre şaşkınlığından kurtulamadı. "Gerçekten mi? Şimdi apıştım işte! Deme yahu! Ama başta tamamen karşıydın! Seni gören oldu mu? Polise bütün geceyi ölüm döşeğinde bir hastanın başında geçirdiğini söyleyeceğim. Nasıl bu kadar çabuk becerebildin?"

Olanları bir haber sunucusu gibi akıcı biçimde anlattım: "Senin Ferrari'ne çarptığı için geceyi Amerikalı kadının evinde geçirmek zorunda kaldım. Bu arada bahçıvan otomobille ilgilendi ve evin kâhyası akşam yemeğinde bize Hollywood diyeti pişirdi!"

Sözlerim etkisini gösterdi ve Cora'nın yüzü asıldı. "Demek ki olay mahallinde fazladan iki kişiyle daha temas kurdun! Böylesine başarısız bir eylemle hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum! Bir tek cesedin sen malikânede bulunduğun sırada havuzdan çıkarılması eksik!"

Gerçekten de kendi verdiği görevden kaçıyor gibi gelmişti bana. Görünüşe bakılırsa, yakalanmış olmamdan ve dolayısıyla onu da işin içine çekmemden korkuyordu. Fena halde öfkelenmiştim, onu aptal yerine koymayı sürdürmeye karar verdim.

"Aslında işler planladığımızdan biraz farklı gelişti. Amerikalı kadın –bu arada adı Pamela Lachnit– boğulmadı; Meta-

don'un tek etkisi, onu kütük gibi uyutmak oldu. Bunun üzerine onu tavuk gibi boğazlamak için özel bir şey yapmam gerekmedi. İnsanın kanını donduran tek bir çığlığın ardından her şey bitmişti. Fevkalade insani biçimde."

Cora duyduklarına inanamıyordu. "Aptal olduğunu biliyordum, ama deli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ölü Pamela, boynunda boğulma lekeleriyle yatağında yatıyorken, sen de büyük olasılıkla yan odada huzur içinde kahvaltını bitirmeyi ihmal etmemişsindir!"

Ne yazık ki küçük oyunumu sürdürecek sabrı gösteremedim çünkü müjdeli haberi bir an önce ona vermek istiyordum. "Seni aptal inek, beni nasıl bu kadar küçümseyebilirsin? Şunu bir okusana!" Bu sırada ön anlaşma metnini burnunun önünde iki yana salladım ve ağzım kulaklarıma varmış halde gülümsedim.

Cora alnını kırıştırarak eline aldığı belgeyi okudu. "Bu, kadının hâlâ yaşadığı, malikâne de artık sana ait olduğundan onu satın alamayacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu kuşkuyla.

Başımı olumlu anlamda sallamamla yataktan fırlaması bir oldu, ama hemen ardından bir inleme sesiyle karnını tuttu. Her şeye karşın sevinç dansına başladığımızda kapı açıldı ve hemşire beni bir kez daha kapı dışarı etti.

Kısa bir süre sonra Emilia tarafından pek de hoş olmayan bir biçimde karşılandım. "Nerelerdeydin?" diye sordu sinirli sinirli. "Hep böyle ardında bir not bile bırakmadan çekip gidecek olursan, çocuk senin hakkında ne düşünür?"

Zeytinyağı almak üzere çıktığım, ama yolda otomobille bir kaza geçirdiğim için aynı gün dönüş yolculuğu yapamadığım mazeretini kabul etmedi. "Peki ya zeytinyağı nerede?" diye gürledi.

Gün içinde Béla ile uzun süre şerif ve gangster oyunu oynayıp annelik becerilerimi kanıtlamamla Emilia sakinleşti.

"Cora yarından sonra taburcu ediliyor," diye açıkladım. "Az önce ona uğradım çünkü insan iyi haberleri vermek için boş yere beklememeli."

Emilia alaycı bir şekilde Cora'nın Ferrari'siyle kaza yapma-

ma gerçekten sevinip sevinmediğini sordu. Ama hayır, otomobil meselesi tali bir konu, dedim, söz konusu yenilik hepimizin hayatını baştan sona değiştirecekti: Toscana'daki malikânenin sahibesi Amerika'ya döneceğinden, hayallerimizin evine kısa sürede kavuşabilirdik.

"Aptal doğmuşsun ve tek bir şey de öğrenmemişsin!" diye bağırdı Emilia. "Ben de Cora'nın bu sabit fikri aklından nihayet attığını umut ediyordum. İnsan iki evi ne yapsın? İki ev demek iş demek, sadece daha fazla iş! Sizi biraz tanıyorsam, bu pek heveslisi olduğunuz bir şey değil. Sakın bu iş için beni kullanabileceğinizi düşünmeyin! Béla olmasa, yarını bile beklemez, daha bugünden kuzenimin yanına taşınırdım."

Bahçıvan, temizlikçi ve hizmetçinin malikânenin her işine bakacağını söylemem bile onu sakinleştirmeye yetmedi: "Daha bu yaşta bu tembellik! Sizin yaşınızdayken, sabahın erken saatlerinden akşama kadar ter dökerdim. Bunun bana bir zararı olduğunu da hiç sanmıyorum. Pekâlâ, gidin bakalım Pampa'ya, en azından gözüme görünmezsiniz!"

Emilia'nın öfkesi uzun sürmezdi. Cora'yı karşılamak için *risotto all'agnello*[1] pişirdi, tüm yatak yüzlerini değiştirdi ve masanın üzerindeki gümüş *jardiniere*'in[2] içine güller yerleştirdi. Gerçek kutlamayı şimdi yapıyor, *spumante*[3] içiyor, Mario ile Béla el çırparak tempo tutarken, var gücümüzle en sevdiğimiz şarkılar olan *Bella bimba*'yla *Azzurro*'yu söylüyorduk.

Noter huzurunda gerçekleşecek resmi bir buluşmanın ardından Pamela'ya verilecek olan Matisse'i Cora'ya ilk kez gösterdim. "Yazık," dedi. "Onu vermemeyi yeğlerdim. Gerçekten de büyüleyici! Neyse ki sonunda sana miras kalacak, eğer doğru anladıysam."

"Evet, ama sadece Pamela doğal bir ölümle aramızdan ayrılırsa."

Cora dikkatle beni süzdü. "Günümüzde *doğal* olan ne kaldı ki?"

[1] [İt.] Kuzu etli pilav. (Çev.)
[2] [Fra.] Vazo. (Çev.)
[3] [İt.] Köpüklü şarap. (Çev.)

Duvarcılık sanatına gerekli ilgi gösterilmiyor, diye düşünüyorum aydınlık bir ilkbahar günü, duvardaki düzensiz süslemeyi izlerken. Sanatçı duvarı süslerken en ufak bir benzerlikten bile kaçınmış, büyük, küçük, kaygan, pürüzlü, gri, kahverengi kaya parçalarını değişken bir sıra ve sanatsal bir zevkle bir araya getirip terasımı huzurlu ve güvenli bir yuva haline getiren bu duvarı örmüştü. Umberto buraya, içine limon ağacı ekilmiş ağır *terrakotta* saksılar yerleştirmişti. Bu saksılar da bir tür renk cümbüşü meydana getiriyordu; çünkü sulama suyu kilin yüzeyinde beyaz bir iz bırakmış, limon ağacının yapraklarıysa böcek ilacı nedeniyle mavi lekelere bürünmüştü.

Güneşin ısıttığı sevgili duvarımın üzerine oturup manzaraya bakıyorum. Gökyüzü grileşti, az sonra bir fırtına patlayacak. Çevremdeki tarlalar, tellerle ahşap ya da beton kazıklara bağlanmış üzüm asmalarıyla dolu. Dizi dizi asmaların arasında, taşlık araziyi işleyecek tarım araçlarının geçeceği kadar boşluk var. Bir guguk kuşu yorulmaksızın ötmeyi sürdürüyor, umarım buralarda dolaşan kedilere yem olmaz. Her yerde bu hayvanların avlarından arta kalanlara –ısırılmış kertenkeleler, fare kadavraları, kanatlar– rastlıyor, bunları dikkatle Béla'dan gizliyorum. Béla Umberto ile serada oynuyor. Mario'nun kekemeliği düşünülecek olursa, oğlum bu yeni *nonno*'su[1] ile rahatça konuşabilmekten hoşnut.

Duvarın üstünde otururken işe bile yarıyorum. Tıpkı usta bir bahçıvan gibi, zakkumun dallarını bir dal parçasıyla kendime doğru çekip kırık dalları, sararmış yaprakları, kurumuş çiçekleri ve minicik salyangozları temizliyorum.

Paskalya tatilinin sona ermesiyle birlikte dün ilk konuklarım buradan ayrıldı. Konuklarım, Ren bölgesinden gelen ve sanat tarihindense bahçedeki havuza ilgi duyan iki evli çiftti. Béla için yanlarında Paskalya tavşanlarıyla süslü bir resimli kitap getirmişlerdi. Neredeyse her akşam Béla kitabı ona yüksek sesle okumamı istiyor; artık kitabı ezbere biliyor sayılırız. Öyküdeki kötü kahraman, sonunda tövbe eden bir tilki: *Bir daha*

[1] [İt.] Büyükbaba. (Çev.)

tavşan yemeyeceğim. Geçenlerde ben de yeni hayatımı düşündüm ve karar verdim: *Bir daha erkekleri öldürmeyeceğim*.

Şimdiye dek büyük kent yaşamının sunduğu olanakları neredeyse hiç özlemedim, hatta masrafları karşılayan konuklarımın ayrılmış olmalarına da memnunum. Oğlum her an benimle birlikte, başka birine de ihtiyacım yok. Bu dingin, büyüleyici doğanın içinde nihayet, daha önce sahip olmadığım kadar huzurlu bir yuva bulduğuma inanıyorum.

Bu yüzden Cora'nın yarın burada olacağını bildirmiş, Amerikalı kadınınsa birkaç hafta sonra gelecek olması, hiç işime gelmiyor. O zamana dek yapılması gereken birkaç iş var, ama Lucia'yla Umberto buraların pırıl pırıl olmasına yardım edeceklerdir. Yaşadığım derin huzuru bir süreliğine unutmam gerekecek. Büyük olasılıkla kısa süre içinde Matisse'in bundan böyle de büyük suyun öte yanında, Pamela'nın yatak odasında asılı kalıp kalmayacağına karar vermem gerekecek. Cora çok ısrarcı olabilir.

AZİZ DULLAR

Ingrid Noll

Geçirdikleri evliliklerden, birine bir çocuk, öbürüne ölü bir kocayla birlikte yüklü bir miras kalan genç ve güzel iki arkadaşın Toscana'da sürdürdükleri yaşamlarının hareket kazanması için eksik olan tek şey çılgın bir serüvendir. ***Aziz Dullar***'da ***Ingrid Noll***, erkeklerle ve yaşamla kendilerine özgü yollarla mücadele eden ve karşılarına çıkan her erkeği ne şekilde olursa olsun ortadan kaldırılması gereken bir engel olarak gören Cora ile Maja'nın serüvenine tanık ediyor okurlarını. Yazarın, *Soğuktur Akşam Rüzgârı* ve *Zehir Dolabı*'ndan sonra kendimizi bir kez daha cinayet ile ölümün, rekabet ile ihanetin eşyanın tabiatından kaynaklandığı bir atmosferde buluyoruz. Yolları Frankfurt'a, genelevlerin bulunduğu, her türlü yasadışı işin kol gezdiği bir mahalleye uzanan ikili, kadın satıcılarının, suçluların cirit attığı bir yerde karanlık işlere bulaşır. Alman edebiyatının Patricia Highsmith'inden kara mizahı elden bırakmayan, sürükleyici bir roman daha...

Kapaktaki resim: GEORGES de LA TOUR

ISBN 975-07-0408-8

9 789750 704086

http://www.canyayinlari.com

KDV İÇİNDEDİR